

**வடகுதி ஆலயங்கள் சில:
வளர்ச்சியும் வரலாறும்**

ஞானமுத்து பிலேந்திரன்

வட பகுதி ஆலயங்கள் சில: வளர்ச்சியும் வரலாறும்

Rev. Prof. G. Pilendran
Professor Emeritus
St. Martin's Seminary
Jaffna, Sri Lanka

ஞானமுத்து விக்ரம் பிலந்திரன்
B.Th. (Rome), M.Phil. (Jaffna), Ph.D. (Jaffna)
முதுநிலை விரிவுரையாளர்
தலைவர்/கிறிஸ்தவ, இஸ்லாமிய நாகரிகத் துறைகள்
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

ஆயர் இல்லம்
யாழ்ப்பாணம்

2009

பதிப்பு விபரம்

நூல் : வடபகுதி ஆலயங்கள் சில :
வளர்ச்சியும் வரலாறும்
ஆக்கம் : அருட்பணி ஞானமுத்து விக்ரர் பிலேந்திரன்
முதற்பதிப்பு : 31 யூலை 2009.
பதிப்புரிமை : ஆசிரியருக்கு
வெளியீடு : ஆயர் இல்லம்,
யாழ்ப்பாணம்
விலை : ரூபா 200 . 00
அச்சகம் : ஜோய் அச்சகம்

Title : *Vada Pakuthi Aalayangal Sila Valarchium
Varalarum*

Author : *Rev.Fr.Gnanamuthu Victor Pilendran*

First Publication: 31st July, 2009.

Copyright : Author

Printing : Joy Printers

ISBN : 978-955-0284-01-6

Publishers : Bishop's House, Jaffna.

அட்டைப்படத்தில்: பாஷையூர், புனித அந்தோனியார் ஆலயம்.

முன்னுரை

ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக்காலத்தின் போது ஒல்லாந்த கிழக் கிந்தியக் கொம்பனியினர் கத்தோலிக்கர் மட்டில் கடைப்பிடித்த மிக இறுக்கமான கொள்கை காரணமாக கத்தோலிக்க மறை இலங்கையிலிருந்து முற்றாக அழியும் நிலையிலிருந்தது. இப்பின்னணியில் கோவாவிலிருந்து யோசப்வாஸ் அடிகள் பல ஆபத்துக்கள் மத்தியில் இரப்போன் வேடத்தில் இலங்கைக்கு வந்து கத்தோலிக்க மறைக்கு மீண்டும் புத்துயிர் அளித்தார். ஒரேற்றோறியன் சபைத்துறவிகளின் இலங்கைக்கான வருகையினால் கத்தோலிக்க மறை புத்துயிர் பெற்றது. படிப்படியாகக் கத்தோலிக்க மறை மக்கள் மத்தியில் வளர்ச்சி கண்டது.

ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்காலத்தில் ஐரோப்பியக்குருமார் குறிப்பாக பிரான்ஸ் நாட்டிலிருந்து அ.ம.தி. சபைக்குருக்கள் இலங்கையில் கத்தோலிக்க மறையை மக்கள் மத்தியில் ஆழப்படுத்தி, அதன் நிலையை உறதிப்படுத்தும் நோக்குடன் வருகை தந்தனர். ஒரேற்றோறியன் சபைக்குருமாரினதும், ஐரோப்பியக் குருமாரினதும் பணியின் விளைவாகப் பல புதிய ஆலயங்கள், நிறுவப்பட்டதுடன் பங்குகளும் தோற்றம் பெற்றன. இவ்வாறு தோற்றப் பெற்ற சில பங்குகளினதும், ஆலயங்களினதும் வரலாறு பற்றியே இந் நூல் எடுத்துரைக்கின்றது. ஆரம்பத்தில் எல்லா ஆலயங்களும் களி மண்ணால் அமைக்கப்பெற்று, ஓலையினால் வேயப்பட்டு, கொட்டில் ஆலயங்களாக இருந்தே படிப்படியாகக் சுண்ணாம்புக் கல்லினால் அல்லது செங்கல்லினால் கட்டப்பட்டுள்ளன.

இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ள வரலாற்று ஆதாரங்களைத் திரட்டுவதில் பல சிரமங்களை எதிர் நோக்க வேண்டியிருந்தது.

பல பங்குகளில் பங்குக் குறிப்பேடுகள் சரியாகப் பேணப்படவில்லை. இதனால் குறிப்பிட்ட ஆலயங்களைச் சேர்ந்த மக்களுடன் நேர்காணல் மூலமாகப் பல தகவல்களைப் பெற வேண்டியிருந்தது. பங்குப் பேரவை அறிக்கைகளும் சில இடங்களில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அதே வேளை சில ஆலயங்களின் 50வது, 100வது, 125வது ஆண்டு விழாக்களின் போது வெளியிடப்பட்ட சஞ்சிகைகளிலும் தகவல்கள் பெறப்பட்டுள்ளன. இவை அனைத்திலும் மேலாக நல்லூர் சுவாமி. S. ஞானப்பிரகாசர் அவர்கள் எழுதிய “XXV Years Catholic Progress” என்னும் நூல் பொதுவாக ஒவ்வொரு ஆலயத்தினதும் ஆரம்பம் பற்றியும், அங்கு விசுவாசம் ஆரம்பித்தமை பற்றியும் எடுத்துரைக்கின்றது.

இக்கட்டுரைகள் ஆலயங்களின் வரலாற்றை மட்டும் கூறுகின்றவையாக மட்டுப்படுத்தப்படவில்லை. மாறாக குறிப்பிட்ட ஆலயங்களுக்குச் சேர்ந்த மக்களின் விசுவாச வாழ்வின் ஆரம்பம், வளர்ச்சி பற்றியும், சமய வாழ்வுடன் தொடர்புபட்ட ஏனைய சமூக நிகழ்வுகள் பற்றியும் எடுத்துரைக்கின்றன. மக்கள் வாழ்வுடன் தொடர்பில்லாத ஆலய வரலாறு பொருளற்றது. மக்களுடன் இணைத்து நோக்கும்போதே ஆலயங்கள் பொருள் பெறுகின்றன.

இந்த ஆலயங்களை அமைப்பதற்கு மக்கள் தங்கள் பங்களிப்பை பெரும் அளவில் வழங்கியுள்ளனர். பங்குத் திருச்சபையின் வளர்ச்சியிலும் மக்களின் பங்களிப்பு அளப்பரியது. ஆரம்ப காலங்களில் மிகக்குறைவான எண்ணிக்கையிலான குருக்களே பணியாற்றினர். இதனால் ஒரு குரு 20 முதல் 25 ஆலயங்களைச் சேர்ந்த மக்களுக்கு பணியாற்ற வேண்டியிருந்தது. இந்நிலையில் வருடத்திற்கு அதிக பட்சம் இரண்டு தடவை அல்லது

மூன்று தடவையே மக்களைத் தரிசிக்கக் கூடிய வசதியிருந்தது. எல்லா ஆலயங்களிலும் தங்குமிட வசதிகளும் இருக்கவில்லை. குருமார் பல சிரமங்கள், கட்டுப்பாடுகள் மத்தியிலேயே தங்கள் பணிகளை மேற்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. ஆனால் இக்காலங்களின் மக்கள் குருமாருக்கு பலவகையில் அவர்கள் தம் பணிக்கு ஆதரவளித்திருக்கின்றார்கள். இப்பின்னணியிலேயே ஆலயங்கள் பற்றிய விடயங்கள் நோக்கப்படவேண்டும். இவ்ஆலயங்கள் மக்களின் விசுவாச வாழ்விற்குச் சிறந்த சான்றுகளாக அமைந்துள்ளன.

ஒவ்வொரு ஆலயம் பற்றியும் முழுமையான தகவல்களைத் திரட்ட முடியாத நிலையிலேயே இக்கட்டுரைகள் அமைந்துள்ளன. எதிர்காலத்தில் இக்கட்டுரைகள் மீண்டும் கூடிய தகவல்களுடன் எழுதப்படக்கூடிய சாத்தியங்கள் உண்டு என்பதை இங்கு மறுக்கவில்லை.

இந்த நூலை ஆக்குவதற்குப் பல வழிகளிலும் உதவிகள் வழங்கிய குறிப்பிட்ட ஆலயங்களின் பங்குத் தந்தையர்களுக்கும், பங்கு மக்களுக்கும் குறிப்பாக நேர்காணல் மூலமும், மற்றும் வழிகளிலும் தகவல்கள் வழங்கிய ஆலய மக்கள் அனைவருக்கும் எனது நன்றிகள். இந்நூலின் ஆக்கத்திற்கு பல வகையிலும் உதவி வழங்கிய செல்விகள் சந்திரசேகரன் மேரிவினியிரிடா, கணினிப்பதிப்புச் செய்த செல்விகள் ஜெ. தர்மிதா, ஆர். குகப்பிரியா, ஏ. கஸ்தூரி ஆகியோருக்கும், உளம் நிறைந்த நன்றிகள்.

வண. ஞானமுத்து பிலேந்திரன்,
புனித அன்னாள் ஆலயம்,
பாண்டியன்தாழ்வு,
யாழ்ப்பாணம்.

பொருளடக்கம்

முன்னுரை

இயல் 1

செம்பியன் பற்று புனித பிலிப்புநேரியார் ஆலய வரலாறு

இயல் 2

பாசையூர் புனித அந்தோனியார் ஆலயத்தின் குறுகிய வரலாறு

இயல் 3

உடுவில் செபமாலை அன்னை ஆலயத்திருச்சபை சமய, வரலாற்று நோக்கு

இயல் 4

புனித லிகோரியார் ஆலயத்திருச்சபை - சாவகச்சேரி

இயல் 5

உரும்பிராயில் கிறிஸ்தவம் வளரும் வரலாறு

இயல் 6

சரவணை - சின்னமடு செபமாலை அன்னை ஆலயத்தின் குறுகிய வரலாறு

இயல் 7

மன்னார்-பள்ளிமுனைத் திருச்சபை பற்றிய சில வரலாற்றுக் குறிப்புகள்

இயல் 8

திருநெல்வேலி புனித பிரான்சிஸ் சவேரியார் ஆலய வரலாறு

செம்பியன் பற்று புனித பிலிப்புநேரியார் ஆலய வரலாறு

இலங்கைத் தீவின், வடமாநில குடா நாட்டுப் பிரதேசத்திலே பச்சிலைப்பள்ளிப் பகுதியில் கிழக்குத்திசையிலே அமைந்துள்ள நெய்தல் நிலமே செம்பியன்பற்றுக் கிராமமாகும். இக்கிராமத்தில் வாழும் மக்கள் எல்லோருமே கத்தோலிக்க மதத்தைச் சார்ந்தவர்கள். செம்பியன்பற்று புனித பிலிப்பு நேரியார் ஆலயத்தைச்சேர்ந்த மக்கள் 1995ஆம் ஆண்டு தங்கள் தற்போதைய ஆலயம் கட்டப்பட்டதன் 125 ஆம் ஆண்டு நிறைவைக் கொண்டாடினார்கள், இப்பின்னணியிலே இப்பகுதியில் கத்தோலிக்க விசுவாசம் விதைக்கப்பட்டு, வளர்ச்சிகண்ட வரலாற்றுச் சம்பவங்களின் முக்கிய நிகழ்வுகளையும், அதனோடு ஈடுபாடு கொண்டவர்கள் பணிகளையும் குறிப்பது பொருத்தமானதே.

வரலாற்றுச்சான்றுகளைக் குறித்து நிற்கும் ஏடுகளைப் புரட்டிப் பார்க்கும்போது போத்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர் இலங்கையை ஆட்சி செய்தகாலத்தில் இப்பகுதிகளில் கத்தோலிக்க விசுவாசம் பரப்பப்பட்ட மைக்கான சான்றுகள் தென்பட்டாலும், செம்பியன்பற்று என்ற இடம் எங்கும் குறிப்பிடப்படவில்லை. எனினும், பச்சிலைப்பள்ளி என்ற இடமே குறிப்பிடப்படுகின்றது. ஆகவே தற்போது எமக்கு கிடைத்துள்ள வரலாற்றுச் சான்றுகளையோ குறிப்புக்களையோ கொண்டு, போத்துக்கேயர் காலத்தில் செம்பியன்பற்று என்ற கிராமத்தில் கத்தோலிக்க விசுவாசம் இருந்தது என்று திட்டவாட்டமாகக் கூறமுடியாதுள்ளது. ஆயினும் எதிர்காலத்தில் இதற்கான சான்றுகள் கிடைத்து நிரூபிக்கப்படலாம் என்பதையும் மறுத்துக்கூறுவதற்கு இல்லை.

1628 ஆம் ஆண்டு, பச்சிலைப்பள்ளிப் பகுதிகளில் கத்தோலிக்க மறையைப் போதித்த யேசுசபைக்குருமார் தங்கள் பணிபற்றி இலங்கையில் இருந்து அனுப்பிய ஆண்டு அறிக்கையின்படி 1628 ஆம் ஆண்டு ஐப்பசி மாதம் 16 ஆம் திகதி கண்டி மன்னனின் படை பச்சிலைப்பள்ளிப்பகுதி வரையும் வந்து, அப்பகுதியிலே பணியாற்றிய கத்தோலிக்க மதக்குருக்களான, அருட்திரு. பேணுமனோ டி சென்னா, அருட்திரு. மத்தியூஸ் பெனான்டஸ் என்னும் குருக்களைக் கொலை செய்து, இப்பகுதியில் இருந்த (பச்சிலைப் பள்ளிப்பகுதியில்) கத்தோலிக்க ஆலயங்களையும் அழித்தனர் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.¹

1647-ம் ஆண்டு பேதுருபுலவரினால் எழுதப்பட்ட சந்தியாகு மாயோர் அம்மானையில், சிறப்புப்பாயிரத்தில் வரும் குறிப்பு இங்கு முக்கியம் பெறுகின்றது.

.....எச்சரிக்கையாக விலங்கிய யாழ்ப்பாணமதில்
/ பச்சிலைப்பள்ளியெனும் பற்றிற்கிழாலியிலே /
கொம்பாஞ் தேயேசுக் கூட்டத்தினள்ளவர்கள்
/ நம்பிச்சமைத்துவைத்த நல்லயத்திலிருந்து.....²

இவ்வடியிலிருந்து யாழ்ப்பாணம், பச்சிலைப்பள்ளிபற்றிலுள்ள கிழாலியில், யேசு சபைக்குருமார் ஆலயம் அமைத்து, அங்கிருந்து பணியாற்றினார்கள் என்பது தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. போத்துக்கேயர் காலத்தில் அதிகமான ஆலயங்கள் கடல் ஓரத்தில் அமைந்திருந்தன என்பதும் முக்கியமாக இங்கு குறிப்பிடப்பட வேண்டிய விடயமாகும்.

¹ V. Perniola, *The Catholic Church in Sri Lanka. The Portuges period*, Vo1. III, 1991, p.120.

² பேதுரு புலவர், *சந்தியோகுமாயோர் அம்மானை*, புனித வளன் கத்தோலிக்க அச்சகம், யாழ்ப்பாணம், 1991, p. 120.

நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் கூற்றுப்படி ஒல்லாந்தர் காலத்திலிருந்தே செம்பியன்பற்று, புனித பிலிப்புநேரியார் ஆலயம் இருந்திருக்கின்றது.³ ஒல்லாந்தர் காலத்தில் இலங்கையில் கத்தோலிக்க சமயப்பணியை பலகெடுபடிகள், இறுக்கமான சூழ்நிலைகள் மத்தியிலும் மேற்கொண்ட தியான சம்பிரதாய சபைக்குருமார் தங்கள் பணிபற்றிய ஆண்டு அறிக்கையை தங்கள் அதிகாரிகளுக்கு ஒவ்வொரு ஆண்டும் அனுப்பிவைத்தார்கள். 1762-ம் ஆண்டு ஒல்லாந்தர் கத்தோலிக்க மதத்தின் மட்டில் சில சகிப்புத் தன்மையைக்காட்டினர். இதன்படி 1764-ம் ஆண்டு அறிக்கையின்படி 1762-ம் ஆண்டு ஒல்லாந்தர் தென்பகுதியில் வாழ்ந்த கத்தோலிக் கருக்கு வழங்கிய சலுகைகளைத் தமக்கும் வழங்க வேண்டுமென, வலிகாமம், வடமாராட்சி, தென்மாராட்சி, பச்சிலைப்பள்ளி, மன்னார் மாதோட்டத்தில் வாழ்ந்த கத்தோலிக்கர் கோரிக்கை விடுத்தனர்.⁴ ஒல்லாந்தர் காலத்திலும் செம்பியன்பற்று என்ற இடம் குறிக்கப்படா விடினும், பச்சிலைப்பள்ளி என்ற ஒரு பிரிவு ஏனைய பகுதிகளுடன் இணைந்தும், தனிப்பிரிவாகவும் இயங்கியதாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. 1764-ம் ஆண்டு அறிக்கையியான சம்பிரதாய சபைக்குருக்களான அருட்திரு. இன்னாசி டி மொலிறா என்னும் குருவானவர் வடமாராட்சி, தென்மாராட்சி, பச்சிலைப்பள்ளி, வன்னி போன்ற இடங்களுக்கு பொறுப்பாக இருந்து பணியாற்றியதாகக் கூறுகின்றது.⁵ 1778-ம் ஆண்டு அறிக்கை அருட்திரு. பாஸ்கோல் பெரேரா பச்சிலைப்பள்ளிப் பகுதியில் பணியாற்றியதாக கூறுகின்றது.⁶ இவ்வாறு பச்சிலைப்பள்ளிபற்றி ஒல்லாந்தர் காலத்து ஆண்டு அறிக்கைகள் பல இடங்களில் இடம் பெறுகின்றது. இங்கு செம்பியன்பற்று என்ற இடம்குறிக்கப்படவில்லை. எனினும் பச்சிலைப்பள்ளி பகுதியில் உள்ள ஆலயங்களில் அதிக மக்களைக்கொண்ட ஆலயம் இது என்பது கவனத்திற் கொள்ளப்பட வேண்டியது.

³ S. Gnana Prakasar, *XXV years' Catholic Progress*, Industrial School Prese, Colombogam, 1925, p.33.

⁴ V.Permiola, *The Catholic Church in Sri Lanka, The Dutch Period*, Vol. III 1985, p. 243.

⁵ *Ibid.*, p. 225

⁶ *Ibid.*, p. 341

ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்காலத்தின் முற்கூற்றுப்பற்றிய ஆண்டு அறிக்கைகளின்படி, அதிலும் குறிப்பாக 1820 ஆண்டு அறிக்கையிலே, பச்சிலைப்பள்ளி, வலிகாமம் பகுதிக்கு அருட்திரு. பிலிப்புநேரி அடிகள் இருந்தார் என்பதை அறியக்கூடியதாயுள்ளது. ஆங்கிலேயர் காலத்து அறிக்கைகளிலும் பல இடங்களிலும் பச்சிலைப்பள்ளி பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது.⁷

1842-ம் ஆண்டு இலங்கையில் அப்போஸ்தலிக்க பதில் ஆளுனராக, கோவா தியான சம்பிரதாய சபையைத் சேர்ந்த கயித்தானோ அன்ரோனியோ பணியாற்றியபோது 1842-ம் ஆண்டு பணி அறிக்கை உரோமாபுரி விசுவாசப்பரப்புதல் சபைக்கு அனுப்பப் பட்டது. இதன்படி இலங்கை முழுவதும் 17 மாவட்டங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்ததாகவும். இதில் பச்சிலைப்பள்ளிப் பகுதி ஒரு தனிமாவட்டமாக விளங்கியதாகவும், இம் மாவட்டத்தில் 2442 கத்தோலிக்கர் இருந்ததாகவும் கூறுகின்றது.⁸

1844-ம் ஆண்டு அறிக்கை, செம்பியன் பற்று புனித பிலிப்பு நேரியார் ஆலயத்தைப் பொறுத்தவரையில் முக்கியமான அறிக்கையாகும். இவ் அறிக்கையின்படி பச்சிலைப்பள்ளிப்பகுதியில் 1844-ம் ஆண்டு ஆறு ஆலயங்கள் இருந்திருக்கின்றன. இவை அனைத்தும் களி மண்ணினால் கட்டப்பட்டு, பனை ஓலையினால் வேயப்பட்டு, யன்னல், கதவு அற்றதாகவும், ஆலய முன் பக்கம் எவ்வித அடைப்பும் அற்றதான அமைப்பைக் கொண்டு காணப்பட்டது. இந்த ஆறு ஆலயங்களில் ஒன்று புனித பிலிப்பு நேரியாருக்கும், ஒன்று பரிசுத்த கன்னி மரியாளுக்கும், ஒன்று புனித செபஸ்தியாருக்கும், மூன்று புனித அந்தோனியாருக்கும் அர்ப்பணிக்கப்பட்டிருந்தன.⁹ இங்கு குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பிலிப்புநேரியார் ஆலயம் நிச்சயமாக செம்பியன்பற்று புனித பிலிப்பு நேரியார் ஆலயமாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று கூறலாம்.

⁷ V. Perniola, *The Catholic Church in Sri Lanka, The British Period*, Vol. I, 1992, p. 120

⁸ Bede Barcatta, *A history of the Southern Vicariate of Colombo*, Sri Lanka Montefano Publications, Ampitiya, 1991, p. 123

1849-ம் ஆண்டு இலங்கை, இரண்டு அப்போஸ்தலிக்க ஆளுநர் பிரிவாகப் பிரிக்கப்பட்டது.¹⁰ தென்பகுதி கொழும்பு அப்போஸ்தலிக்க ஆளுநர் பிரிவு என்றும், வடபகுதி யாழ்ப்பாண அப்போஸ்தலிக்க ஆளுநர் பிரிவு என்றும் பிரிக்கப்பட்டது. 1850-ம் ஆண்டு அறிக்கையின் படி வடமாராட்சி (பருத்தித்துறை) பச்சிலைப்பள்ளி, முல்லைத்தீவு ஆகிய மூன்று பகுதிகளையும் அமல மரித்தியாகிகள் சபையைச் சேர்ந்த அருட்தந்தையர்கள் சியாமின் (அமதி) லெயிடியர் (அமதி) என்பவர்கள் பராமரித்தார்கள் என்றும், இப்பகுதிகளில் எல்லாமாக 32 ஆலயங்கள் இருந்தன என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது.¹¹ ஆனால் வேறு சில குறிப்பின்படி வலிகாமப்பகுதியும் மேற்குறிப்பிட்ட பகுதிகளுடன் இணைந்த ஒரு பகுதியாகவே கணிக்கப்பட்டது. காலக் கிரமத்தில் முதலில் வலிகாமப் பகுதியும், பின்பு முல்லைத்தீவுப் பகுதியும் இதிலிருந்து பிரிக்கப்பட்டன. ஆயினும் நீண்டகாலமாக வடமாராட்சியும் (பருத்தித்துறைப்பகுதி), பச்சிலைப்பள்ளிப்பகுதியும் இணைந்தே இயங்கின. பின்பு பச்சிலைப்பள்ளிப்பகுதி, பருத்தித்துறைப் பகுதியிலிருந்து பிரிக்கப்பட்டு மிருகவில் பங்குடன் இணைக்கப்பட்டது. 1863-ம் ஆண்டு மார்கழியில் மீண்டும் பருத்தித்துறையுடன் இணைக்கப்பட்டது. 1906-ம் ஆண்டு மீண்டும் மிருகவில் பங்குடன் இணைக்கப்பட்டு, 1912-ம் ஆண்டு பச்சிலைப்பள்ளி தனிபங்காகப் பிரிக்கப்பட்டது. தனிப்பிரிவாக்கப்பட்டதன்பின் முதல் பங்குக் குருவாக அருட்திரு. J. பிரான்சிஸ் அடிகளும் அவரைத் தொடர்ந்து அருட்தந்தை P. வில்லியம் அடிகளும் நியமிக்கப்பட்டார்கள். 1917-ம் ஆண்டிலிருந்து மீண்டும் தற்காலிகமாக மிருகவில் பங்குடன் இணைக்கப்பட்டது. 1913-ம் ஆண்டிலிருந்து பளை ஆலயங்களும் பச்சிலைப்பள்ளி ஆலயங்களுடன் இணைக்கப்பட்டன.¹²

செம்பியன்பற்று, புனித பிலிப்பு நேரியார் ஆலய மக்களின் முன்னோர் வரலாறு பற்றி நோக்கும் போது, இவர்கள் ஆரம்ப

⁹ V. Perniloa, *The British Period*, Vol. I, 1992, p. 429

¹⁰ Bede Barcatta, p. 251

¹¹ Robrecht Boudens, *Catholoc Missionaries in a british colony*, 1979, p. 58

¹² S. Gnana Prakasar, p. 96

காலத்தில் சிங்கள கரைவலை முதலாளிமாருக்கு உதவியாளராகப் பணியாற்றினார்கள்.¹³ இவ்வாறாக சிங்கள முதலாளிமாரின் ஆதிக்கத்திலிருந்து இவர்களை விடுவித்து சுயதொழில் செய்யும் நிலையை ஏற்படுத்திக் கொள்வதற்கு உதவியாக இருந்தவர் அருட்திரு Maingot o.m.i. என்னும் அடிகளார். இக்குருவானவர். இவர்களை சிங்கள முதலாளிமாரின் ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுவித்ததோடு, இவர்கள் வழிபடுவதற்கு ஒரு ஆலயத்தை கல்லினால் கட்டுவதற்கு உதவி செய்தார்.¹⁴ 1870-ம் ஆண்டு தற்போதைய ஆலயக்கட்டிடப்பணிகள் ஆரம்பமாயின.¹⁵ இவ் ஆலய கட்டிடவேலைகள் நிறைவு பெறும் நிலையில் இருக்கும் போது தற்செயலாக ஏற்பட்ட தீ விபத்துக் காரணமாக ஆலயமும், அருகிலேயே அமைக்கப்பட்டிருந்த பாடசாலையும் எரிந்து அழிந்து போயின. இதனால் 1200/= மதிக்கத்தக்க அழிவு ஏற்பட்டது. ஆயினும் அருட்தந்தை Maingot o.m.i. ஆயர் வழங்கிய நிறிய நன்கொடையைக் கொண்டு ஆலயக்கட்டிடப்பணியை மீண்டும் ஆரம்பித்தார். 1899-ம் ஆண்டு முகப்பு வேலையைத்தவிர ஏனைய வேலைகள் பூர்த்தியாக்கப்பட்டன. குருமார் தங்குவதற்கான அறையும் இதே காலப்பகுதியில் கட்டப்பட்டது.¹⁶ இப்பணியை அருட்தந்தை Maingot o.m.i. என்பவரைத் தொடர்ந்து வந்த அருட்தந்தை ஒலிவ் என்பவர் இக்கட்டிடப்பணிகளை நிறைவு செய்தார். இவரைத் தொடர்ந்து பணியாற்றி அருட்தந்தை பிரான்சிஸ் என்பவர் ஆலய அமைப்பு வேலையில் அதிக நிறைவுகளைச் செய்து முடித்தார். இவர்காலத்தில் குருமார் தங்கும் அறையும் புரிதாக அமைக்கப்பட்டது.

தற்போதைய ஆலயம் அமைந்துள்ள இடத்திற்கு தெற்கே அரை மைல் தொலைவிலே இதற்கு முன்பு இருந்த ஆலயம் கொட்டில் கோவிலாக அமைந்திருந்தது. மக்கள் குடியிருப்புகளும் அவ்

¹³ செம்பியன்பற்று சேமக்காலை ஆலயத்திற்கு அருகாமையிலேயே உள்ளது. ஒரு கல்லறையில் காணப்படும் கல்வெட்டின்படி 1884 மனுவல் சுவக்கீனு பறுநாத்து என்பவர் அடக்கம் பண்ணப்பட்டுள்ளதாக சிங்களத்திலும் தமிழிலும் காணப்படுகின்றது.

¹⁴ S. Gnana Prakasar, p. 100

¹⁵ Ibid, p. 101

¹⁶ Ibid, p. 101

ஆலயத்தைச் சூழ்ந்தே அமைந்திருந்தன. 1897 இற்கு பின்பு தான் மக்கள் கடற்கரையோரமாகக் குடிபெயர்ந்தனர். நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின் குறிப்பின்படி 1925-ம் ஆண்டு இப்பங்கு பச்சிலைப்பள்ளிப் பங்கு என்றே அழைக்கப்பட்டுள்ளது. இப்பங்கிற்கு சேர்ந்ததாக ஆறு ஆலயங்களையும் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவை முறையே வெத்திலைக்கேணி, கட்டைக்காடு, தாளையடி, செம்பியன்பற்று, குடாரப்பு, புல்லாவேளி அல்லது புதுமடம் என்பனவாகும். இவற்றுடன் 1913 முதல் பளை புனித மரியாள் ஆலயம், புனித இராயப்பர் சின்னப்பர் ஆலயமும் இணைக்கப்பட்டன.¹⁷ செம்பியன்பற்று ஆலயத்திற்கே அதிக மக்கள் இருந்தாலும், தாளையடி எல்லா ஆலயங்களுக்கும் மையமான இடத்திலே அமைத்துள்ளமையினால் குருக்களும் இதைத்தமது தங்குமிடமாக வைத்திருந்தார்கள். எத்தனையாம் ஆண்டு முதல் இங்கு தங்க ஆரம்பித்தார்கள் என்று திட்டவட்டமாகக் கூறமுடியாதுள்ளது. ஆயினும் இப்பகுதிகளில் பணியாற்றிய குருமார் நீண்டகாலமாக ஒரு ஆலயத்தில் மட்டும் தங்கிப் பணியாற்றவில்லை. மாறாக இப்பங்கிற்குரிய எல்லா ஆலயங்களிலும் தேவைக்கேற்ப தங்கிப் பணியாற்றினார்கள்.

செம்பியன்பற்று ஆலயத்தை குருமார் அடிக்கடிதரிசித்து தங்கிப்பணியாற்றினார்கள் என்பதற்குச் சான்றுகள் உண்டு. முக்கியமாக வைகாசி மாதம் முழுமையும் பிலிப்பு நேரியார் திருவிழாவிற்காக இங்கு தங்கி பணியாற்றுவதுண்டு. இத்துடன் ஜப்பசி மாத செபமாலை மாதா திருவிழா, கிறிஸ்து அரசர் திருவிழா, சகல ஆன்மாக்கள் நான் என்பது ஒவ்வொரு ஆண்டும் இங்கு இடம் பெறுவதுண்டு, நத்தார், புதுவருடத்திருப்பலிகள், பாஸ்குச் சடங்குகள், ஞாயிறு திருப்பலிகள் ஒழுங்கு முறைப்படி, எல்லா ஆலயங்களுக்கும் வழங்கப்படுவதுண்டு.¹⁸

¹⁷ Ibid, p. 100

¹⁸ பங்கு குறிப்பு ஏடு

1929ஆம் ஆண்டிற்கு முற்பட்ட காலத்தில் இவ்வாலயம் சம்பந்தமாக இடம்பெற்ற அதிக சம்பவங்களைப் பெறுமுடியவில்லை. இவ்வாலயம் பங்கு ஆலயமாக மட்டும் செயற்படாது. சிறந்த யாத்திரைத்தலமாகவும் விளங்கி வருகின்றது. யாத்திரைத் தலங்களுக்கேயுரிய முறையில் இங்கு வருகை தரும் யாத்திரிகர்களில் அதிகமானோர் பாவ மன்னிப்பு அருட்சாதனத்தைப் பெற்று பயன் அடைவார்கள் என்று இப்பகுதிபற்றிய ஆண்டு அறிக்கைகளில் அடிகடி குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. 1929-ம் ஆண்டுக்குறிப்பிலும், இவ்வாண்டிற்கு பிற்பட்ட காலக்குறிப்புக்களிலும் “பாவ மன்னிப்பு” அருட்சாதனம் பற்றி அடிக்கடி குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

இத்தாளில் புனித பார்பரம்மா ஆலயமும் 1920, 30 களில் பச்சிலைப்பள்ளிப் பங்குடன் இணைக்கப்பட்டிருந்தது. ஆயினும் எந்த ஆண்டு இணைக்கப்பட்ட தென்றோ, விலக்கப்பட்டதென்றோ திண்ணமாகத் கூறமுடியாதுள்ளது.

1930-ம் ஆண்டு பிலிப்புநேரியார் ஆலயத்திருவிழாவின் பின்பு இடம் பெற்ற பொதுக் கூட்டத்தில் ஆலய முகப்பு வேலைகள் செய்யப்படவேண்டு மென்று தீர்மானிக்கப்பட்டு, 1931-ம் ஆண்டு ஆலயத்திருவிழாவிற்கு முன்பு பருத்தித்துறை தம்பிமுத்து சிங்கராசா என்பவரின் மேற் பார்வையின் கீழ் முகப்பு வேலை செய்து முடிக்கப்பட்டது.¹⁹ 1933-ம் ஆண்டு ஆலயத் திருவிழாவிற்கும், முதல் நாள் வேஸ்பர் ஆராதனைக்கும் அப்போதைய ஆயர் கியோமர் O.M.N. ஆண்டவை அவர்கள் அழைக்கப்பட்டிருந்தார்கள். அன்று மாலை அருள்பர நாட்டுக் கூத்து மேடையேற்றப்பட்டது, பின்வரும் காலங்களிலும் திருவிழாவையொட்டி நாட்டுக்கூத்து மேடையேற்றப்பட்டமைக்கான சான்றுகள் உண்டு. இவ்ஆலய மக்கள் ஈழத்தின் தேசிய கலையாகிய நாட்டுக்கூத்து பாரம்பரியத்தை வளர்த்த பெருமைக்குரியவர்கள் என்பது குறிப்பிடப்படவேண்டிய விடயமாகும்.

¹⁹ பங்கு குறிப்பு ஏடு, 1930 - 1931 ஆண்டு அறிக்கை

1934-ம் ஆண்டு வைகாசி மாதம் 30ம் திகதி இரவு 9 மணியளவில் புனித பிலிப்புநேரியர் திருச்சுருபத்திக்கு அணியப்பட்டிருந்த முடி களவாடப்பட்டது. ஆனால் தற்செயலாக அவ்வேலையில் ஆலயத்தினுள் சென்ற பங்குத் தந்தையினால் கள்வன்உடனே கைது செய்யப்பட்டான். 1934-ம் ஆண்டு காரத்திகை மாதம் அருட் தந்தை பீட்டர் O.M.I. இங்கிரந்து வேறு பங்கிற்குச் சென்றார், இவரைத் தொடர்ந்து அருட்தந்தை வில்வரசிங்கம் O.M.I. மாதகல் பங்கிலிருந்து மாறிப் பச்சிலைப்பள்ளிப் பங்கைப் பொறுப்பேற்றார்.

அருட்தந்தை பீற்றர் O.M.I. இங்கு பங்குக் குருவாக இருந்த காலத்தில் இடம் பெற்ற ஒரு முக்கிய நிகழ்வும் இங்கு குறிப்பிடப்பட வேண்டும். நீண்ட காலமாக செபமாலை அன்னை விழா இங்கு கொண்டாடப்படுவதுண்டு, இக்கிராமத்தைச் சேர்ந்த அன்னாசி அந்தோனி என்னும் விதவைப் பொண்ணே இத் திருவிழாவைக் கொண்டாடி வந்தாள். இவள் தமது மரணத்தை அண்மித்த நிலையில் இருந்த போது அப்போதைய பங்குத் தந்தையாகவிரந்த பீற்றர் சுவாமியுடன் ஒரு ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டாள், இதன்படி தனது தென்னந்தோட்டம், அதன் பயன்கள் அனைத்தையும் ஆலயத்திற்கு எழுதினாள், அதே வேளையில் வருடா வருடம் செபமாலை அன்னை திருவிழா இங்கு கொண்டாடப்பட வேண்டுமென அவள் இட்ட நிபந்தனையும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. இவ்வாறு இத்திருவிழா தொடர்ந்து இடம் பெற்றது.

இவ்வாலயத்தில் பின்பற்றப்பட்டு வந்த ஒரு பாரம்பரிய பழக்கமும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. திருச்சபையில் மார்கழி 8ம் திகதி கொண்டாடப்பட்டு வரும் தேவதாயின் மாசில்லா உற்பவத்திருநாள் இங்கு கொண்டாடப் படுவதுண்டு. அன்றைய தினத்தில் காலை திருப்பலி முடிந்த பின்பு, திவ்விய நற்கருணை எழுந்தேற்றம் செய்யப்பட்டு மக்களின் ஆராதனை இடம் பெற்றது. இப்பழக்கம் யாழ் மறை மாவட்டத்தில் 1894 முதல் பின்பற்றப்பட்டு

வந்திருக்கின்றது. 1894-ம் ஆண்டு காரத்திகை மாதம் 11-ம் திகதி அப்போதைய ஆயர் யூலன் O.M.I. ஆண்டகை அனுப்பிய சுற்று நிருபத்தில் பரிஸ் நகரிலுள்ள Montmante என்ற இடத்தில் இடம் பெறுவது போன்று யாழ் மறைமாவட்டத்திலும் இவ் ஆராதனை இத்தினத்தில் எல்லா ஆலயங்களிலும் இடம் பெறவேண்டும் என்று கேட்டிருந்தார்.²⁰

1935-ம் ஆண்டு பங்குத் தந்தையாகவிருந்த அருட் தந்தை வில்வரசிங்கம் O.M.I. இங்கிருந்து தோலகட்டி ஆச்சிரமத்திற்கு பொறுப்பாகச் சென்றார். 1935-ம் ஆண்டு தை மாதம் 22-ம் திகதி அருட்தந்தை யெலான்ட் O.M.I. இப் பங்கைப்பொறுப்பேற்று மூன்று ஆண்டுகள் இங்கு பணியாற்றினார். இவரைத் தொடர்ந்து 1938-ம் ஆண்டு ஜப்பசி 4-ம் திகதி அருட்திரு J. நிக்கிலாஸ் O.M.I. இப் பங்கிற்கு பொறுப்பாக நியமிக்கப்பட்டார்.

1939-ம் ஆண்டு இவ் ஆலயத்தின் முதன் முறையாக தர்க்கப்பிரசங்கம் இடம் பெற்றது. வைகாசி 25-ம் திகதி மாலை 6.30 மணிக்கு, அப்போதைய மயிலிட்டி பங்குத்தந்தை சந்தியாகோ சுவாமியும் 30 நிமிடத்திற்கு தர்க்கப் பிரசங்களம் நடத்தினார்கள். மக்கள் இதனைப் பாராட்டினார்கள். இவ்வாலயம் யாத்திரைதலமாக விளங்கிய காரணத்தினால் 1940 ம் ஆண்டு இந்த ஆலயத்திற்குச் சேராத மக்களும் நோவினை செய்ய விரும்பும் பட்சத்தில் அவர்களுக்கம் நோவினை வழங்கப்பட வேண்டும் மென்று ஆயர் கட்டளை பிறப்பித்திருந்தார். இவ்வாண்டு 26-ம் திகதி மாலை திவ்விய நற்கருணைப்பவனி கிராமத்தைச் சுற்றி இடம் பெற்றது. இங்கு பங்குத் தந்தையாகப் பணியாற்றிய நிக்கிலாஸ் O.M.I. அடிகள் 1940-ம் ஆண்டு 31ம் திகதி அனூராதபுரம் புனித குசையப்பர் கல்லூரிக்கு அதிபராகச் சென்றார் இதே ஆண்டு யாழ் ரோலய கட்டிட நிதிக்காக அருட்திரு P. பஸ்ரியாம்பிள்ளை அடிகள் இவ்வாலய மக்களைத் தரிசித்து அவர்களிடமிருந்து நிதி சேகரித்தார்.

²⁰ S. Gnana Prakasar, p. 212

1940-ம் ஆண்டு புரட்டாசி மாதம் 15ம் திகதி அருட்திரு S.A. ஞானப்பிரகாசம் பங்குத் தந்தையாக இருந்த காலத்தில் மக்களின் ஆன்மீக, சமூக, பொருளாதார, அறநெறி வாழ்வு பற்றி அதிகம் ஈடுபாடும், அக்கறையும் கொண்டவராகச் செயற்பட்டார். 1940-ம் ஆண்டு மார்கழி மாதம் 15 ம் திகதி இப்பங்கின் இவ்வொரு ஆலயத்திலிருந்தும் பிரதிநிதிகளை அழைத்து, “பச்சிலைப்பள்ளி முன்னேற்றச் சங்கத்தை அங்குராப்பணம் செய்தார். இச்சங்கத்தின் யாப்பு அச்சிடப்பட்டு மக்களுக்கு வழங்கப்பட்டது. இக்காலத்தில் “பச்சிலைப்பள்ளி ஞானத்தூதன்” என்ற மாதாந்த சஞ்சிகையும் வெளியிடப்பட்டது, இதன் வழியாக பங்குக் குரவரின் மாதாந்த நிகழ்ச்சி நிரலும், குருவானவர் குறிப்பிட்டதினங்களில் தங்கும் இடங்கள் பற்றியும் குறிப்பிடப்படுவதுண்டு, இதனால் மக்கள் தங்கள் முக்கிய தேவைகளுக்கு குருவானவரை சந்திப்பதற்கு இலகுவாக இருந்தது.

1942-ம் ஆண்டு ஆலயத்திரு விழாவிற்கு முன்பு தேக்கு மரத்தினால், சிற்ப வேலைப்பாடுகள் நிறைந்த அழகான பீடம் செய்யப்பட்டது. இப்பீடம் செய்யப்படுவதற்கான தேக்கு மரம் கடலில் அடைந்து வந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. இப்பீடம் கொழும்புத்துறை தொழிற்பயிற்சிப் பள்ளியில் எலியாஸ் மாஸ்டர் என்பவரின் மேற்பார்வையின் கீழ் செய்யப்பட்டது. அப்போது இது செய்வதற்கான கூலி 500/= ரூபாவாகும், கொழும்புத்துறையிலிருந்து செம்பியன் பற்றிற்கு எடுத்துச் செல்வதற்கான லொறிக் கூலி 16/= ரூபாவாகும். இதே மாதம், குருநகர் திரு. லியோ என்பவரினால் செய்யப்பட்ட புனித பிலிப்புநேரியார் சுருபம் என்பன மக்கள் வணக்கத்திற்காக வைக்கப்பட்டன.²¹

வண S.A. ஞானப்பிரகாசம் அடிகள் இங்கிருந்து முருங்கனுக்கு பங்குத் தந்தையாகச் சென்றார். இவர் இவ் ஆலய மக்கள் வாழ்வு, நடத்தைபற்றிப் பாராட்டிக்குறிப்பு எழுதியுள்ளார்,

²¹ பங்கு குறிப்பு ஏடு, 1942ஆம் ஆண்டு அறிக்கை

இவரைத் தொடர்ந்து ஜப்பசி மாதம் 5 ம் திகதி வண. லெபோன் O.M.I. இப்பங்கின் பங்குத் தந்தையாக நியமிக்கப்பட்டார். வண. லெபோன் O.M.I. மண்டைதீவுப் பங்கிலிருந்து இங்கு வந்தார்.

ஆறு மாதங்கள் மட்டுமே இங்கு பணியாற்றி 20 - 04 - 44 இல் சில்லாலைப்பங்கைப் பொறுப்பேற்றார். இவரைத் தொடர்ந்து அருட்திரு. I. இம்மனுவேல் அடிகள் இப்பங்கின் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டார், 1944-ம் ஆண்டு வைகாசி மாதம் குருநகர் மரியாம்பிள்ளை என்பவரால் கல்லறைச் சுருபம் செய்யப்பட்டது. இதற்கான செலவு 400/= ரூபாவாகும். 1945-ம் ஆண்டு அருட்திரு. I. இம்மனுவேல் இங்கிருந்து அனூராதபுரத்திற்கு பங்குக் குருவாகச் சென்றபோது அருட்திரு. S.A. ஞானப்பிரகாசம் மீண்டும் இப்பங்கிற்குப் பங்குத் தந்தையாக நியமிக்கப்பட்டார். இவர் பங்கு மக்களின் பாவனைக்குரிய வகையில் “குடும்பக் கைத்துணை நூல்” ஒன்றை எழுதி அச்சிட்டு மக்களுக்கு வழங்கினார். இதில் பங்குக் குருவின் நிகழ்ச்சி நிரலும் முக்கிய விடயமாகக் குறிக்கப்பட்டிருந்தது, இவர் காலத்தில் ஐக்கிய மீன் பிடிச்சங்கம் என ஒரு சங்கத்தை ஆரம்பித்து மீனவர்களுக்கு பல உதவிகளை ஏற்படுத்திக்கொடுத்துள்ளார். அருட்திரு. S.A. ஞானப்பிரகாசம் பச்சிலைப்பள்ளிப் பகுதியில் போத்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர், ஆங்கிலேயர் காலங்களில் திருச்சபையின் வரலாறு பற்றி ஆராய்வு முறையிலான கட்டுரை எழுதியதாக குறிப்பிட்டுள்ளார், இது எமக்குக் கிடைத்தில். 20 - 10 - 1951 இல் S.A. ஞானப்பிரகாசம் அடிகள் இங்கிருந்து மண்டைதீவுப்பங்கிற்குச் செல்ல வண. லூயிஸ் யோசப் O.M.I. அடிகள் இப்பங்கைப் பொறுப்பேற்றார்.

1947-ம் ஆண்டு சித்திரை மாதம் 4-ம் திகதி பச்சிலைப்பள்ளிப் பங்குகளின் சார்பில் மருதமடு அன்னையின் திருச்சுருபத்திற்கு தாளையடியில் வரவேற்பும் சிறப்பு வழிபாடும் இடம் பெற்றது, பெரும்பாலும் இதே காலப்பகுதியில் பற்றிமா அன்னை திருச்சுருபத்திற்கு பச்சிலைப்பள்ளிப் பங்குகளின் சார்பில் பனை உபதபால் நிலையத்துக்கு அண்மையில் வரவேற்பு அளிக்கப்பட்டு

வழிபாடும் இடம் பெற்றது, இவ்வாறு 1975-ம் ஆண்டு பச்சிலைப்பள்ளிப் பங்குகளின் சார்பில் தாளையடியில் மருதமடு அன்னையின் திருச்சுரபத்திற்கு வரவேற்பும், உளமாற்ற வழிபாடும், திருப்பலியும் இடம்பெற்றது. பிற்பட்டலங்களில் தற்போதைய ஆலயத்திலும் பல திருத்தவேலைகள் இடம் பெற்றன. இவ்வாலயத்தில் காணப்படும் ஊசிக்கால் அமைப்பு முறையிலான முகட்டு வேலை அருட்திரு. ஸ்பம்பத்தி O.M.I. பங்குக்குருவாக இருந்த காலத்தில் தான் மாற்றி அமைக்கப்படுவதற்காக முன்பு பாலைமரத்திலான உயரமான தூண்கள் முகட்டுப் பாரத்தை தாங்கும் அமைப்பில் நிறுவப்பட்டிருந்தன, இத்துண்களை அரிந்து எடுக்கப் பட்டமைக்கான அடையாளத்தை இன்றும் ஆலயத்தின் கிறாதிப்பகுதியில் காணலாம், இதே வேளையில் ஆலயத்தின் இரு பக்கச்சுவர்களும் மூன்று 3 அடி உயர்த்தப்பட்டு, ஊசிக்கால் அமைப்பு முறையிலான வேலை செய்யப்பட்டது. 1962 ம் ஆண்டு அருட்திரு. ஸ்பம்பத்தி O.M.I. பங்குக் குருவாக இருந்த காலத்திலேயே போட்டிக்கோவும், மணிக்கூட்டுக் கோபுரமும் கட்டப்பட்டது. அருட்திரு P. இருதயதாஸ் பங்குக் குருவாக இருந்த காலத்தில் ஆலயத்துடன் இணைந்தவாறு, ஆலயப் பின்பக்கத்தில் திருவிழாக் காலங்களில் வரும் குருக்களின் நலன் கருதி இரண்டு அறைகள் அமைக்கப்பட்டன.

இப்பகுதிகளில் பணியாற்றிய குருமாருக்கு பிரயாணம் முக்கிய பிரச்சனையாக இருந்திருக்கின்றது. மாட்டு வண்டிற் பிரயாணம், அதுவும் சீரற்ற பாதைகளுடாக மேற்கொள்ளப்படவேண்டிய நிலை, ஆங்காங்கே வள்ளத்திலும் பிரயாணம் செய்துள்ளார்கள் மழைகாலங்களில் பிரயாணம் பெரும் சிரமமாகவே இருந்திருக்கின்றது. 1932 ஆண்டு வண B. பீற்றர் O.M.I. அடிகள் பங்குத் தந்தையாக இருந்த போது நத்தார் திருப்பலி நிறைவேற்ற கட்டைக்காடு சென்றிருந்தார். அம்முறை கடுமையான மழை பெய்தது. மழையில் நனைந்த காரணத்தால் குருவானவர் கடும் காய்ச்சலாக நோயுற்றார், நடப்பதற்கும் இயக்கமற்ற நிலை, மாட்டு வண்டியிலும் பிரயாணம்

செய்யமுடியாத அளவிற்கு வெள்ளம், இன்னிலையில் அவ்வூர் மக்கள் ஒரு கட்டிலில் குருவானவரைக் கிடத்தி பாடை காவுவது போல் சாவிக்கொண்டு கட்டைக்காட்டிலிருந்து ஆனையிறவு புகையிரத நிலைக்கு கொண்டு சென்று புகையிரத மூலம் யாழ்ப்பாணம் அனுப்பி வைத்தார்கள்.²²

செம்பியன் பற்று, புனித பிலிப்புநேரியார் ஆலய பிரசித்தி பெற்ற யாத்திரைத்தலமாகவும் விளங்கி வருகின்றது. இவ்வாறு வேறு இடங்களில் இருந்து வருவோர் விடுதி அமைத்து தங்கிச் செல்வதற்கு வசதியாக சட்டிகள், பாணைகள் வடகைக்கு வழங்குவதற்கு ஆலய நிர்வாகத்தினால் வசதிகள் செய்து கொடுக்கப்பட்டன. அருட் தந்தை ஸ்பம்பத்தி O.M.I. பங்குத் தந்தையாக இருந்தபோதே இவ்வசதிகள் நிறுத்தப்பட்டன. திருவிழா அன்றைய இரவு விருந்து வழங்கும் பாரம்பரியமும் இருந்து வந்திருக்கிந்து இன்னும் குடாநாட்டின் ஏனைய ஆலயங்களில் இடம் பெற்றது போன்று இங்கும் திருவிழா ஆயத்த நாட்களின் திரைக்கவி பாடி, திரை திறக்கப்பட்டு வழிபாடுகள் ஆரம்பிக்கும் நடைமுறை இருந்துள்ளது. இது ஒரு பிரசித்தி பெற்ற யாத்திரைத்தலமாக இருந்ததுபோலும் மிக நீண்ட காலமாக இவ் ஆலயத்தைச் சேர்ந்த மக்கள் ஆலயத் திருவிழாவிற்கும், ஏனைய கட்டிட, திருத்த வேலைகளுக்கும் ஏற்படும் செலவுகளைத் தாமே ஏற்றுள்ளார்கள் என்பது குறிப்பிடப்படப்படவேண்டியது

ஆலயத்தை அண்மித்திருக்கும் பாடசாலை வரலாறும் இங்கு முக்கியம் பெறுகின்றது. தற்போதைய ஆலயகட்டிட வேலைகள் நிறைவுறும் நிலையில் இருந்த போது ஏற்பட்ட தீவிபத்தில் அடக்கிலிருந்த பாடசாலையும் எரிந்து அழிந்தது. பாடசாலையும் மீண்டும் கட்டப்பட்டது. 1966 வரையும் பழைய பாடசாலைக்கட்டிடமே ஆண்டு திரு. தோமஸ் செபமாலை என்பவர் அதிபராக இருந்த

²² பங்கு குறிப்பு ஏடு, 1944ஆம் ஆண்டு அறிக்கை

பாவிக்கப்பட்டது. தற்போதைய பாடசாலைக்கட்டிடம் 1966ம் காலத்தில் கட்டப்பட்டது. அவ்வேளையில் இக்கட்டிடத்திற்குமான முழுச் செலவாக 8900/= ரூபா செலவிடப்பட்டது. தற்போது 8ம் வகுப்பு வரைக்குமே இங்கு வகுப்புக்கள் இடம் பெறுகின்றது, இங்குள்ள கத்தோலிக்க பிள்ளைகளின் கல்வி வளர்ச்சிக்கு இப் பாடசாலை முக்கியமானது.

இப்பங்கின் வளர்ச்சிப் பாதையிலே மற்றொரு முக்கிய நிகழ்வாக இப்பங்கில் (தாளையடியில்) தங்கிப் பணியாற்றுவதற்கு அப்போஸ்தலிக்க கார்மேல் சபையினர் வருகை தந்தனர். இவர்கள் மடம் தற்போதைய தாளையடி ஆலயத்திற்கு மேற்கே 50 மீற்றர் தூரத்தில் அமைந்துள்ளது. இங்குள்ள அருட் சகோதரிகள் இப்பங்கிற்குரிய ஏனைய ஆலயங்களுக்கும் சென்று பணியாற்றுகின்றார்கள், இங்கு அருட் சகோதரிகளை வரவழைக்கும் பூர்வாங்கப் பணிகள் அருட்தந்தை இருதயதாஸ் பங்குத் தந்தையாக இருக்கும்போது ஆரம்பிக்கப்பட்டு, அருட்தந்தை மைக்கல் சவுந்திர நாயகம் பங்குத்தந்தையாக இருக்கும் போது 1984 ஆண்டு பூர்த்தியாகி அருட் சகோதரிகளின் பணி ஆரம்பமாகியது.

இன்றைய நிகழ்வுகள் தான் நாளை வரலாறு, இந்நிலையில் இன்றைய செம்பியன்பற்றுத் திருச்சபையின் நிலையைச் சுருக்கமாகக் கூறுவது நாளை சமுதாயத்திற்கு உதவியாக அமையும். இன்று இவ் ஆலயத்திற்குச் சேர்ந்தவையாக 175 குடும்பங்கள் உள்ளன. இவர்கள் ஆரம்பகாலத்தில் எல்லோரும் கடற் தொழிலையே நம்பி வாழ்ந்தவர்கள், இன்று முப்பது வீதத்தினர் மட்டுமே கடற் தொழிலை மேற்கொள்ளுகின்றனர். ஏனையோர் பல்வேறு துறைகளில் பணியுறிகின்றனர். நாட்டில் நிலவும் இனப்பிரச்சனை, வேலைவாய்ப்பு காரணமாக இவ்வாலயத்தைச் சேர்ந்த மக்கள் பலர் தனி நபர்களாகவும், குடும்பங்களாகவும் வேறு நாடுகளில் இடம் பெயர்ந்து வாழுகின்றனர். இவ்வாறு வெளி நாடுகளிலுள்ள லோரிலேயே பல குடும்பங்கள் தங்கியுள்ளன.

இன்று உலகளாவிய ரீதியிலும், எமது நாட்டிலும், மறைமாவட்டத்திலும் பல பங்குத் திருச்சபையிலே அடிப்படை வாதக்குழுக்களின் ஊடுருவல், அவர்கள் செயற்பாடுகள் பெரும் பிரச்சினையாகவுள்ளன. இந்நிலையில் இவ் ஆலயத் திருச்சபையில் இவ்வாறான ஊடுருவல் இடம்பெறாமை இவ் ஆலய மக்களின் விழிப்புத்தன்மைக்கும், ஆழமான விசுவாசத்திற்கும் சிறந்த எடுத்துக்காட்டு.

நீண்ட பல ஆண்டுகளாக வெளிநாட்டுக் குருக்களும், உள்நாட்டுக் குருக்களும் பலர் இப்பங்கிலே பணியாற்றியுள்ளார்கள். இவ்வாறாக மறைப் போதகர்கள் பணியினால் பயன்கள் பல பெற்ற இவ் ஆலயத் திருச்சபை, இன்றுவரையில் மூன்று அருட்சகோதரிகளையும், ஒரு அருட் தந்தையையும் திருச்சபையின் பணிக்கு அர்ப்பணித்துள்ளது. இவ்வாண்டு தங்கள் ஆலயத்தின் 125 ஆம் ஆண்டு நிறைவு மகிழ்ச்சியைக் காணும் இவ் ஆலயத்திருச்சபை தங்கள் முதற் குருவாக அருத்திரு. கஸ்பார் யோண் லொறட் யாழ். மறைமாவட்டக் குருவாகத் திருநிலைப்படுத்தப்பட்டு தம் முதற் பலியை ஒப்புக்கொடுத்தபோது இரட்டிப்பான மகிழ்ச்சிடைந்தது. அருட்சகோதரிகள் லூயிஸ்மேரி (தி.கா.) அட்சகோதரி நெவிஸ் (தி.க.) ரெயினா (அ.க.) என்பவர்களும் இக்குறிப்பில் இடம்பெற வேண்டியவர்கள்.

இவ் ஆலயத்திருச்சபையின் வளர்ச்சியையும் முதிர்ச்சியையும் குறித்து நிற்கும் பல சான்றுகளுள் இங்கு காணப்படும் பக்தச் சபைகளும், அவற்றின் செயற்பாடுகளும் அடங்கும். இவற்றள் மரியாயின்சேனை, புனித திரேசம்மாள் சபை, திருப்பாலத்துவ சபை, புனித மரிய கொற்றறி சபை, பீடப்பணியாளர் சபை, இளைஞர் மன்றம், யுவதிகள் மன்றம் உயிர்ப்புடனும், ஆர்வத்துடனும் செயற்படுகின்றவை. முழுமையாகக் கத்தோலிக்கரைக் கொண்ட இக்கிராமத்தில் சமூக மேம்பாட்டையும், வளர்ச்சியையும் நோக்கமாகக் கொண்டு செயற்படுகின்ற கிராம அபிவிருத்திச் சபை, சனசமூக

நிலையம், விளையாட்டுக் கழகம், கடற்கொழிலாளர் சங்கம் என்பனவும் இம்மக்களின் முன்னேற்றத்தில் முக்கிய பங்காற்றுகின்றன.

2ஆம் கட்ட ஈழப்போர் ஆரம்பமான பின்பு குடாநாட்டின் பல பகுதிகள் இரானுவத்தினரின் ஆக்கிரமிப்பிற்கு உட்பட்டன. இவற்றுள் பலாலி, மயிலிட்டி, கட்டைக்காடு, வெத்திலைக்கேணி என்ற கிராமங்கள் அடங்கும். மேற்குறிப்பிட்ட கிராமங்களைச் சேர்ந்த மக்கள் இக்காலத்தில் இடம் பெயர்ந்து செம்பியன்பற்றுக் கிராமத்தில் தற்காலிகமாக வாழ்கின்றார்கள்.

Rev. Prof. G. Pilendran
Professor Emeritus
St. Martin's Seminary
Jaffna, Sri Lanka

உசாத்துணை நூல்கள் :

01. V. Perniola, *The Catholic Church in Sri Lanka. The Portuges period*, Vol. III, 1991, p.120.
02. பேதுரு புலவர், *சந்தியோகுமாயோர் அம்மானை*, புனித வளன் கத்தோலிக்க அச்சகம், யாழ்ப்பாணம், 1991, p. 120.
03. S. Gnana Prakasar, *XXV years' Catholic Progress, Industrial School Prese*, Colombogam, 1925, p. 33.
04. V. Perniola, *The Catholic Church in Sri Lanka, The Dutch Period*, Vol. III 1985, p. 243.
05. V. Perniola, *The Catholic Church in Sri Lanka, The British Period*, Vol. I, 1992, p. 120
06. Bede Barcatta, *A history of the Southern Vicraiate of Colombo*, Sri Lanka Montefano Publications, Ampitiya, 1991, p. 123

07. Robrecht Boudens, *Catholic Missionaries in a british colony*, 1979, p. 58

08. செம்பியன்பற்று சேமக்காலை ஆலயத்திற்கு அருகாமையிலேயே உள்ளது. ஒரு கல்லறையில் காணப்படும் கல்வெட்டின்படி 1884 மனுவல் சுவக்கீனு பறுநாத்து என்பவர் அடக்கம் பண்ணப்பட்டுள்ளதாக சிங்களத்திலும் தமிழிலும் காணப்படுகின்றது.

09. பங்கு குறிப்பு ஏடு

10. பங்கு குறிப்பு ஏடு, 1930 - 1931 ஆண்டு அறிக்கை

11. பங்கு குறிப்பு ஏடு, 1942ஆம் ஆண்டு அறிக்கை

12. பங்கு குறிப்பு ஏடு, 1944ஆம் ஆண்டு அறிக்கை

பாஷையூர் புனித அந்தோனியார் ஆலயத்தின் குறுகிய வரலாறு

யாழ். பாஷையூர்ப்பகுதியில் கோவில் கொண்டு அண்டிவரும் பக்தர்கட்கு அருள்மழை பொழிந்து, உள்ளத்துக்கு அமைதி அளித்து கோடி அற்புதங்கள் பல புரியும் பதுவைப் புனிதர் அந்தோனியார் பெயரில் அமைக்கப்பட்ட ஆலயம் - யாழ் மறைமாவட்டத்திலுள்ள முதுபெரும் ஆலயங்களில் ஒன்றாகும். இவ்வாலயத்தைச் சேர்ந்த மக்களின் விசுவாச வாழ்வின் ஆரம்பம் எத்தனையும் ஆண்டிற்குரியது என்பது பற்றி உறுதியாகக் குறிப்பிட்டுக் கூறமுடியாதுள்ளது. போத்துக்கேயர் காலத்தில் இலங்கையில் கத்தோலிக்கத்தின் பரம்பல் பற்றிக்குறிப்பிடும் பல ஆவணங்கள் காணப்படுகின்ற போதும் அவற்றில் பாஷையூர்ப் பகுதியில் கிறிஸ்தவ குழுமம் வாழ்ந்ததற்கான சான்றுகள் இல்லை. எனினும் ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக்காலத்தின் பிற்கூற்றில் பாஷையூர்ப்பகுதியில் கிறிஸ்தவர்கள் இருந்திருக்கின்றார்கள் என்பதற்கு ஆவணச்சான்றுகள் உண்டு. பாஷையூரில் அமைந்திருந்த ஒரு சிறு ஆலயம் பற்றிய குறிப்புக்கள் யாழ் ஆயர் இல்லத்திலுள்ள 1775 ஆம் ஆண்டு அறிக்கை ஆவணத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதாக அருட்திரு. பௌவுடன்ஸ் கூறுகின்றார்.²³

1825 ஆம் ஆண்டு அறிக்கையில், இலங்கையில் அமைந்திருந்த எல்லாக் கத்தோலிக்க ஆலயங்களின் பெயரும், அவற்றின் அமைவிடமும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதில் பாஷையூர்ப்

²³ R.Boudens, The Catholic Church in Ceylon under Dutch rule, Roma, 1957,p.168.

புனித அந்தோனியார் ஆலயத்தின் பெயரும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளமை இங்கு கவனத்திற் கொள்ளத்தக்கது. மேலும் 1843 - 1844 ஆம் ஆண்டுகளுக்கான கத்தோலிக்க பாடசாலைகள் பற்றிய அறிக்கை அறிக்கையின்படி பாசையூரில் இயங்கிய சிறிய பாடசாலையில் திரு. அந்தோனி என்னும் ஒரு ஆசிரியரிடம் 30 மாணவர்கள் பாடம் கற்றிருக்கின்றார்கள்.

தற்போதைய ஆலய வரலாற்றை நோக்கும் போது, 1844 - 1845 ஆம் ஆண்டுகளில் கோவா ஓற்றோறியன் சபையைச் சார்ந்த அருட்திரு. யோக்கிம் கபிரியேல் என்னும் குரவரின் ஊக்குவிப்பாலும், மக்கள் அளித்த ஆதரவினாலும் கல்லினால் ஓர் ஆலயம் அமைக்கப்பட்டது. 1850 இல் (Casinelli) கசினிலி அடிகள், இவ்வாலயம் விசாலமானதாயும், அழகானதாயும் அமைக்கப்பட்டிருந்ததுடன், இரண்டு குருமார் இங்கு தங்கிப் பணியாற்றுவதற்கு ஏற்ற வசதிகளைக் கொண்ட குருமனையும் கட்டப்பட்டிருந்தது எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும் ஆயர் யூலன் யாழ் மறைமாவட்டத்தை நிர்வகித்த காலத்தில் மறைமாவட்டம் பல்பரிமாண நிலையில் வளர்ச்சி பெற்றதாக நல்லூர்ச்சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் எல் இடங்களிலும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.²⁴

இந்நிலையில் பாசையூரில் ஏற்கனவே இருந்த புனித அந்தோனியார் ஆலயத்தை மேலம் விசாலப்படுத்தி, அதிக எண்ணிக்கையிலான மக்கள் வழிபாட்டில் கலந்து கொள்வதற்கு ஏற்றதாக மாற்றி அமைக்க ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. ஆனால் 1906 இல் ஆலய வேலைகள் ஆரம்பித்த போது ஏற்கனவே இந்த ஆலயத்தின் அத்திவாரம் முற்றதாக மாற்றியமைக்க வேண்டும் என்பது உணரப்பட்டது. இந்நிலையில் பாரிய அளவில் புதிய அத்திவாரம் இடப்படுவதற்கு ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டது. மக்கள் ஆரம்ப முதல் அதிக ஆர்வத்துடன் ஆலய அமைப்புப் பணியில் கலந்து கொண்டு தங்கள் பங்களிப்பைச் செய்தனர். இவ்வாலயதின் கட்டட நிபுணர்களாக அருட்திரு. கெளயுட்டியர் (Gautier), அருட்திரு.

²⁴ S. Gnana Prakasar, OMI, XXV Years of Catholic progress, Industrial School press, Colombagam, Jaffna, 1925 p.142-143.

டெஸ்லன்ஸ் (Deslands) என்பவர்கள் செயற்பட்டு மேற்பார்வை செய்தார்கள். இவர்களில் அருட்திரு. Deslands அடிகள் பெரும் பங்களிப்புச் செய்துள்ளார்கள் என்பது இங்கு கோடிட்டுக்குறிப்பிடப்பட வேண்டும். அருட்திரு. டெஸ்லன்ஸ் அடிகள் தமது திட்டங்களைச் செயற்படுத்த மக்கள் மத்தியிலிருந்து தோன்றிய சிக்கல்களுக்கு முகம் கொடுத்து இவ்வாலய அமைப்புப் பணியை மேற்கொள்ள வேண்டியிருந்தது என சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மக்கள் தங்கள் ஆலயம் கோவா ஆலயங்கள் அமைப்பு முறையை ஒத்ததாக, அதாவது இருமருங்கிலும் பாலை மரங்களினாலான தூண்கள் அமைக்கப்பட்டு, அவற்றிலேயே முகட்டுப்பாரம் தங்குவதற்கு அமைப்பு செய்யப்பட வேண்டும் என வற்புறுத்தினர். மேலும், இதற்கு வேண்டிய பாலைமரங்களைப் பெருங்காடுகளுக்குச் சென்று தாமே வெட்டிவந்தனர்.²⁵ ஆனால் டெஸ்லன்ஸ் அடிகள் ஆலய அமைப்பிற்கு நவீன முறையிலான தூண்கள் அற்ற முறையில் அமைக்கும் மாற்றுத்திட்டத்தைக் கொண்டிருந்தார். டெஸ்லன்ஸ் அடிகள், இரண்டு பக்கச்சுவர்களையும் பலமானதாகவும், நன்கு உயரமானதாகவும் கட்டியெழுப்பிய பின்பு பெரிதும் சிரமப்பட்டு மக்களைத் தமது திட்டத்திற்கு இணங்க வைத்தார்.²⁶

மக்கள் காட்டிலிருந்து வெட்டி வந்த பெரும் பாலை மரங்களைக் கொண்டு 38 அடி அகலமான ஆலய முகட்டுக் கூரைத்தாங்களைப் புக்களைச் (trusses) செய்து, அவையே முகட்டுப்பாரங்களைத் தாங்கும் அமைப்பாக அக்காலத்தில் புதியதோர் முறையில் கூரை வேலையை அமைத்திருந்தார். இவ்வாறான பலமான முகட்டு அமைப்புப் பணிகள் கொழும்பு (Walkers and sons) என்பவர்களினால் அன்றைய பண மதிப்பீட்டின்படி 6000/= செலவில் அமைக்கப்பட்டது. 108 அடி நீளமும், 38 அடி அகலமும் கொண்ட ஆலய நிர்மாணப்பணியானது 20,000/= ரூபா

²⁵ Ibid.,

²⁶ Ibid.,

செலவில் (முகட்டு வேலை தவிரந்து) 13.10.1911 இல் நிறைவு பெற்றது.²⁷

இவ்வாலயம் இருபக்கங்களிலும் அகண்ட விறாந்தைகளைக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டுள்ளது. விறாந்தைகளில் காணப்படும் அதிக எண்ணிக்கையிலான உரோமையக் கட்டிடக் கலையமைப்பைக் கொண்ட வளைவுகள், ஆலயத்தின் உட்பகுதியில் பீடத்தையும், ஆலயத்தின் நடுப்பகுதியையும் இணைக்கும் பாரிய வளைவு, ஆலயத்தின் இரண்டு மேற்பகுதிச் சுவர்களிலும் காணப்படும் பல சிறிய வளைவுகளைக் கொண்ட பலவண்ண யன்னல்கள் ஆலயத்தின் அழகிற்கும், கட்டிட அமைப்பிற்கும் மெருகூட்டுகின்றன.

மேலும் அருட்திரு. Deslands அடிகள் ஆலயத்திற்கு அருகாமையில் புதிதாகக் கொள்வனவு செய்யப்பட்ட காணியில் நான்கு பக்கங்களுக்கும் விசாலமான விறாந்தைகளைக் கொண்ட, போதிய காற்றோட்டமுள்ள இரண்டு பெரிய அறைகளைக் கொண்ட வசதியுள்ள குருமனையை 8000/= ரூபா செலவில் 1816 இல் நிர்மாணித்தார்.²⁸ 1918 ஆம் ஆண்டு ஆலய வளவினுள் ஆலயத்திற்கு மிக அண்மித்த நிலையில் 75 அடி நீளமும், 20 அடி அகலமும் கொண்ட ஒரு பாடசாலை 3000/= ரூபா செலவில் அமைக்கப்பட்டது. இவ்வாறு அருட்திரு. டெஸ்லன்ஸ் அடிகள் பாசையூர்ப் பங்கில் பல கட்டிடங்களை நிர்மாணித்ததோடு, மக்களின் வாழ்விலும் பல முற்போக்கான மாற்றங்களை ஏற்படுத்தி, வாழ்க்கைத் தரத்தை முன்னேற்றியுள்ளார்.²⁹

1851 ஆம் ஆண்டு வரையும் யாழ் பேராலயமும், அதை அண்மித்த ஆலயங்களும் ஒரு நிர்வாகப் பிரிவாகவே இருந்து வந்துள்ளன. 1851 ஆம் ஆண்டு ஆயர் பெற்றாக்கினி இப்பகுதியின்

²⁸ Ibid.,

²⁸ Ibid 68

²⁹ Ibid, 143.

வளர்ச்சியைக் கருத்திற்கொண்டு யாழ் நிர்வாகப் பிரிவை மூன்று பகுதிகளாகப் பிரித்தார். அவை முறையே ஆசனக்கோயில், யாகப்பர் ஆலயம், புதுமை மாதா ஆலயம் ஒரு பிரிவாகவும், யாழ் அடைக்கல அன்னை ஆலயம், நாவாந்துறை, நவாலி என்பன மற்றொரு பிரிவாகவும், திருமுழுக்கு யோவான் ஆலயம், பாசையூர் அந்தோனியார் ஆலயம், வழி மீசாம் என்பன மூன்றாம் பிரிவாகவும் வகுக்கப்பட்டிருந்தன. எனினும், இப்பிரிவு நிர்வாகம் அதிக காலம் பேணப்படவில்லை. செமேரியா அடிகளின் வலியுறுத்தலின் பேரில் இப்பகுதிகள் மீண்டும் ஒரு நிர்வாகப் பிரிவாக மாற்றப்பட்டன. 1951 ஆம் ஆண்டிலேயே இப்பங்கு தனி பிரிவாக மாற்றப்பட ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டமை இப்பங்கு யாழ் மறைமாவட்டத்தில் நன்கு வளர்ச்சிபெற்ற நிலையில் இருந்திருக்கின்றது எனக் கொள்ள இடமுண்டு.

1898 இல் பாசையூர் பங்கு சுண்டிக்குழி திருமுழுக்கு யோவான் ஆலயத்திலிருந்து அருட்திரு. அந்தோனி அவர்களால் சில மாதங்கள் நிர்வகிக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. மேலும், கொழும்புத்துறை செபமாலை மாதா ஆலயம் மிக நீண்ட காலமாகப் பாசையூர் பங்குடன் இணைக்கப்பட்டதாகவே இருந்துள்ளது. 1898 ஆம் ஆண்டு வரையும் இவ்வாலயங்கள் கொழும்புத்துறை அநாதைகள் மடத்தை நிர்வகித்த குருமாரினாலேயே கண்காணிக்கப்பட்டுள்ளன. 1898 ஆம் ஆண்டிலிருந்து பாசையூர் தனிப்பங்காகப் பிரிக்கப்பட்டு நிர்வகிக்கப்பட்டு வந்துள்ளது.

தொடர்ந்து இவ்வாலய நிர்மாணத்திலும், பங்கு வளர்ச்சியிலும் முக்கிய சில விடயங்களை இங்கு குறிப்பிடுதல் பொருத்தமானது. 1918 இல் பங்குத்தந்தையாகக் கடமையாற்றிய வண. பவுறில் அடிகள் (வண. டெஸ்லன்ஸ் அடிகளின் சகோதரர்) பெல்ஜியம் நாட்டிலிருந்து அழகான, பெரிய அளவிலான சிலுவைப் பாதைப் படங்களைத் தருவித்தார். 1928 முதல் 1932 வரையும் இரண்டாம் முறையாகப் பங்குத்தந்தையாகப் பணியாற்றிய

டெஸ்லன்ஸ் அடிகள் ஆலயத்திற்கு ஏற்ற அழகான, வசதியாக பீடப்பகுதியை அமைப்பித்து பக்தியாக வழிபாட்டிற் பங்கு கொள்ள ஏற்ற சூழலை ஏற்படுத்தியிருந்தார்.

அருட்தந்தை டெஸ்லன்ஸ் அவர்கள் இரு தடவைகள் பாசையூர் பங்கின் பங்குத்தந்தையாக 16 ஆண்டுகள் பணியாற்றி 04.02.1932 இல் இயற்கை எய்தினார். பெரும் எண்ணிக்கையிலான பாசையூர் மக்கள் கண்ணீர் மல்கப் பங்கு கொண்ட அடிகளாரின் மரணச்சடங்கு பாசையூர் ஆலயத்தில் இடம்பெற்று, பூதவுடல் இவ்வாலயத்தினுள்ளேயே 05.02.1932 மாலை வழிபாட்டுடன் அடக்கம் செய்யப்பட்டது.

1935 - 1939 காலப்பகுதியில் அருட்தந்தை போல் பஸ்ரியன் பங்குக் குருவாகப் பணியாற்றிய காலத்தில் பல முற்போக்கான பணிகள் இடம் பெற்றுள்ளன. பாடசாலை விஸ்தரிப்பு, கோதிக்கலை வடிவில் அமைத்த சிங்காசனம், ஆலயத்திற்கு மின்சாரம் வழங்கியமை, கெம்பீரமான அழகான முகப்பு அமைப்பும் இவர் காலத்தில் இடம்பெற்றன. 1940 ஆம் ஆண்டு அருட்தந்தை அல்பிரட் குக்ரின் பங்குத்தந்தையாகப் பணியாற்றிய காலத்தில் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் தலைமையில் அருட்தந்தையர்கள் வேதநாயகம், சூசைநாதர் என்பவர்களின் துணையுடன் இப் பங்கில் மகா ஞானனோடுக்கம் நடத்தப்பட்டது. 1955 இல் பங்குத்தந்தையாகப் பணியாற்றிய லெபோண் அடிகள் மறைக்கல்வி வகுப்பு, ஞாயிறுக் கடமைகள், விசுவாச வாழ்வு என மக்களை ஞான வாழ்வில் முன்னேற்றினார். 1960 இல் பங்குத்தந்தையாகப் பொறுப்பேற்ற வண. வசம்பேக் அடிகளும் மக்கள் ஆன்மீக முன்னேற்றத்திற்கு முக் கியத் துவம் அழித் து அளப் பெரிய பல வேவைகளையாற்றியுள்ளார்.

1965 இல் பணியேற்ற S. K. சந்தியாப்பிள்ளை அடிகள் வருடாவருடம் ஆலய முன்றலில் திருவிழாக்காலங்களில் சிறப்புடன்

வழிபாடுகள் நடத்துவதற்கு ஏதுவாக அழகான, அமைப்பான போட்டிக்கோ மண்டபத்தின் நிர்மாணத்திற்கு முன்னின்றுழைத்தார். அமைப்பான போட்டிக்கோ, கெம்பீரமான முகப்புத் தோற்றம், அழகான உரோமையக் கட்டிடகலை அமைப்பு வளைவுகளைக் கொண்ட ஆலயத்தின் தோற்றம் என்றும் காண்போர் உள்ளத்தைக் கவரும் கட்டிடக்கலையாகவே தோற்றமளிக்கின்றது.

1965 ஆம் ஆண்டிலிருந்து பங்கை நிர்வகித்த குருக்கள் சுதேசிகளாகவும், அதிகமானோர் மறைமாவட்டக் குருக்களாகவும் காணப்படுகின்றனர். இதற்கு முன்பு இங்கு பணியாற்றியோரில் பெரும் எண்ணிக்கையிலானோர் அமலமரித்தியாகிகள் சபையைச் சார்ந்தோராவர் 1965 களுக்குப் பின்பு ஆலய அமைப்பில் மாற்றங்கள் பெரிய அளவில் இடம் பெறவில்லை எனினும் மக்களின் ஆன்மீக முன்னேற்றத்தில் சுதேச குருக்கள் பெரும் பங்களிப்புச் செய்துள்ளனர்.

இவ்வாலயம் இப்பங்கு மக்களின் வாழ்வில் புதுப்பித்தல் ஏற்படவும், விசுவாச வாழ்வில் உறுதிபெற்று ஆன்மீகத்தில் முன்னேறவும், மக்களை ஒன்றிணைக்கும் திருத்தலமாக விளங்கியது, தொடர்ந்து விளங்குகின்றது. இவாலயத்தைச் சேர்ந்த மக்களில் பெரும் பகுதியினர் கடற்றொழிலையே பாரம்பரியமாக மேற்கொண்டு வந்தாலும், கடந்த 50 ஆண்டுகளில் தமது அயராது கடின உழைப்பினாலும், தியாகத்தினாலும் தம்மக்களுக்கு சிறந்த கல்வி வளத்தை அளித்து ஸ்தூத்தியர்கள், ஆசிரியர்கள், அரசுசார் நிறுவனங்களின் ஊழியர்கள் என பல்துறைகளிலும் முன்னேற்றியுள்ளனர்.

இறை விசுவாசத்தில் நன்கு வளர்ச்சி பெற்ற ஒரு சமூகமாகவே இப்பங்கு வளர்ந்து வருகின்றது. இப்பங்கு உருவாக்கிய ஆற்றல் மிக்க பலகுருமார், சேவை உளம் கொண்ட பல கன்னியர்கள், இன்னும் பங்கில் உயிர்த்துடிப்புடன் செயற்படும் பக்திச்சபைகள், மன்றங்கள் மக்களின் ஆழமான விசுவாச

வாழ்விற்கும் இறைப்பற்றிற்கும் சிறந்த சான்றாகும். இம்மக்களின் ஆற்றல்கள், திறமைகள் சமய வாழ்வில் மட்டுமன்றிச் சமூக வாழ்விலும் பிரதிபலிக்கின்றன. யாழ். மறைமாவட்டத்திலேயே சிறந்த உதைபந்தாட்டக் குழுக்களில் ஒன்றாக விளங்கியதும், தொடர்ந்து விளங்கி வருவதும் பாசையூர் புனித அந்தோனியார் விளையாட்டுக்கழகமாகும். சிறந்த கலைஞர்களை உருவாக்கிய பெருமையும் இப்பங்கைச் சாரும். பல நாட்டுக்கூத்து எழுத்தாளர்கள், அண்ணாவிமார்கள், நவீன நாடக நடிகர்கள், நெறியாள்கை செய்வோர் என பல கலைஞர்கள் இப்பங்கிலிருந்து உருவாகியிருக்கின்றார்கள். பல நாடகங்களை மேடையேற்றியமை, பல பரிசில்கள் வென்றமையும் இவர்களின் கலைத்திறமைக்குச் சிறந்த சான்றாகும்.

இவ்வாறாக அமைதியாக, மகிழ்ச்சியாக வாழ்ந்த கிறிஸ்தவ குழுமத்தின் வாழ்வு, கடந்த 20 வருடங்களாக இடம்பெற்று வருகின்ற இனப்போரினால் எல்லாத் தமிழ் மக்கள் வாழ்வும் பாதிக்கப்பட்டது போன்று, இவர்கள் வாழ்வும் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டுள்ளது. கரையோரத்தில் வாழும் மக்கள், கடல் வளத்தில் தங்கி வாழும் மக்கள் பலரைக் கொண்டது பங்கு, என்னும் நிலையில் அதிகம் பாதிக்கப்பட்ட மக்கள் குழுமம் எனவும் குறிப்பிடலாம். இரு பக்கங்களிலும் கோபுரங்களைக் கொண்ட கெம்பீரமான முகப்புத்தோற்றம், அமைப்பான போட்டிக்கோ, அழகான வழிபாட்டுப் பகுதி உரோமையக் கட்டிடக்கலையைக் கொண்டு பூரண நிர்மானப் பெற்ற இவாலயம் 1995 ஆம் அண்டிலிருந்து பல வகையிலும் பாதிப்பிற்குட்பட்ட ஆலயமாகக் காணப்படுகின்றது. 1995 ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் 30 ஆம் திகதி யாழ்ப்பாணத்தில் இடம் பெற்ற பாரிய இடப்பெயர்வின் போது இப்பங்கு மக்களும் முற்றாக ஒரு பகுதியினர் தென்மராட்சிக்கும், மற்றோர் தொகுதியினர் வன்னிப்பகுதிக்கும் இடம் பெயர்ந்தனர். 1995 ஆம் ஆண்டு இறுதிப்பகுதியில் இடம்பெற்ற பாரிய இராணுவ நடவடிக்கையினால் இவ்வாலயம் வார்த்தைகளால் விபரிக்கமுடியாத அளவிற்கு பெரும்

சேதத்திற்கும், அழிவிற்கும் உட்பட்டது. ஆலயத்தின் கூரை முற்றாகச் சேதமடைந்தது. ஆலயத்திற்கு ஏற்பட்ட முழுச்சேத விபரமும் ரூபா 75 இலட்சம் என மதிப்பிடப்பட்டது.

இடம்பெயர்ந்த மக்கள் ஒரு தொகுதியினர் 1996 ஆம் ஆண்டு சித்திரை மாதம் 24ஆம், 25ஆம், 26ஆம் திகதிகளில் தங்கள் இல்லங்களுக்குத் திரும்பினார்கள். இடம் பெயர்விற்கு முன்பு பங்கில் வாழ்ந்த மக்கள் தொகையுடன் இடம்பெயர்வின் பின் திரும்பிய மக்கள் தொகையை ஒப்புநோக்கும் போது மீண்டும் பங்கிற்கு வந்தோர் மிக குறைவானவர்களே. 1985 ஆம் ஆண்டில் இப்பங்கில் வாழ்ந்த மக்கள் தொகை 762 குடும்பங்கள் எனக் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது. 1999 ஆம் ஆண்டுக் கணக்கின்படி 387 குடும்பங்களும், 2001 ஆம் ஆண்டுக் கணக்கின்படி 308 குடும்பங்களும் இப்பங்கில் வாழ்கின்றார்கள். இது ஒரு அண்ணளவாக கணக்காயிருப்பினும், மக்கள் தொகையில் ஏற்பட்டுள்ள பாரிய வீழ்ச்சியைத் தெளிவாகச் சுட்டிக்காட்டுகின்றது.

1996 இல் தங்கள் இருப்பிடம் திரும்பிய மக்கள் தங்கள் ஆலயத்திற்கும், இல்லங்களுக்கும் ஏற்பட்ட அழிவுகளையும், சேதங்களையும் கண்டு கலங்கினாலும், நம்பிக்கை இழக்கவில்லை. மக்கள் சக்தி, மாபெரும் சக்தி. மக்கள் இடிபாடுகளை அகற்றி, ஆலயத்தை சிரமதானம் மூலம் துப்பரவு செய்து கூரையற்ற நிலையிலும் ஆலயத்தில் வழிபாடுகள் நடைபெற தங்கள் பூரண ஒத்துழைப்பையும் ஆதரவையும் நல்கினார்கள். இத்தனை அழிவுகள், குண்டு வீச்சுக்கள், செல் அடிகள் மத்தியிலும் புனித அந்தோனியார் திருச்சுருபமோ அது வைக்கப்பட்ட கூடோ எந்தவித சேதமின்றியும் காக்கப்பட்டமை, மக்களுக்கு புனித அந்தோனியார் மீதுள்ள பக்தியை மேலும் வலுவூட்டியது.

சேதத்திற்குட்பட்ட ஆலயத்தின் புனரமைப்பின் முக்கிய பணிகள் 1997 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதத்தில் ஆரம்பமானது. குறைந்த அளவிலான குடும்பங்களே இக்காலப்பகுதியில் பங்கில்

வாழ்ந்தாலும் மக்கள் வாரத்தில் ஒரு நாள் தங்கள் கடல் வள உழைப்பை முழுமையாக ஆலயத்தின் புனருத்தாரணச் செலவாக மனம் உவந்து வழங்கினார்கள். ஏனைய நிறுவனங்களில் பணியாற்றும் இப்பங்கு மக்களும், வெளிநாடுகளில் புலம் பெயர்ந்து வாழ்வோரும் தங்கள் ஆலயப் புனரமைப்பிற்கு தாராள மனப்போக்குடன் தங்கள் பங்களிப்பைச் செய்தனர். 1996 ஆம் ஆண்டு யாழ் மறைமாவட்டத்தைத் தரிசித்த திருத்தந்தையரின் பிரதிநிதி இப்பங்கிற்கு வருகை தந்தமை பல துன்பங்களுக்குட்பட்ட நிலையிலிருந்த மக்களுக்குப் பெரும் ஊக்குவிப்பாக அமைந்தது.

கடந்த சில வருடங்களாக இறுக்கமாகக் கடைப்பிடிக்கப்படும் கடல் பாதுகாப்பு தடைச்சட்டம் கடல்வளத்தில் தங்கி வாழும் மக்களுக்கு பெரும் பாதிப்பாகவே உள்ளது. அன்றாட வாழ்வின் தேவைகள் பூர்த்தி செய்யப்பட முடியாத நிலையில் பெரும் எண்ணிக்கையிலான குடும்பங்கள் வறுமையில் வாழுகின்றன. எனினும், வெளிநாடுகளில் புலம்பெயர்ந்து வாழும் மக்கள் இங்குள்ள பிள்ளைகளின் கல்விக்கு தம்மால் இயன்ற பண உதவி வழங்குகின்றமை இவர்களின் கிறிஸ்தவ மதிப்பீட்டு வாழ்விற்குச் சிறந்த சான்றாகும். இப்பங்கின் மக்கள் இடம்பெயர்ந்து வன்னியிலும், புலம் பெயர்ந்து கனடா, பிரான்ஸ், ஜேர்மன் போன்ற நாடுகளில் வாழ்கின்றனர். மேலும், 2000 ஆம் ஆண்டு நடுப்பகுதியில் இடம் பெற்ற இடப்பெயர்வு இப்பங்கு மக்களுக்கு மீண்டும் பெரும் பாதிப்பையும், இழப்பையும் ஏற்படுத்தியுள்ளது. 2000 ஆம் ஆண்டில் இப்பங்கில் புனித அந்தோனியார் திருவிழா கொண்டாடப்படாமை இப்பங்கின் வரலாற்றில் துயரத்துடன் குறிப்பிடப்பட வேண்டிய ஒரு விடயமாகும். 2001 ஆம் ஆண்டு ஆலயத்தை சூழ்ந்த, மிக அண்மித்த பகுதியில் இராணுவத்தினர் முகாமிட்டிருக்கின்ற நிலையிலேயே திருவிழா கொண்டாடப்படுகின்றமை குறிப்பில் இடம் பெற வேண்டியதே. எத்தனை துன்பங்கள், இழப்புக்கள், துயரங்கள் மத்தியிலும் புனித அந்தோனியாரின் ப்ரிந்து பேசுதல், அவர் வழியாக இறைவனின் பாதுகாப்பு, வழிநடத்தல் தமக்கு உண்டு என்பது

இப்பங்கு மக்களின் தளராத, உறுதியான நம்பிக்கை. இதே நம்பிக்கை இவர்களை என்றும் காத்து வழிநடத்தும்

Rev. Prof. G. Pilendran
Professor Emeritus
St. Martin's Seminary
Jaffna, Sri Lanka

உசாத்துணை நூல்கள்:

01. Boudens .R, *The Catholic Church in Ceylon under Dutch Rule*, Catholic Book Agency, Rome, 1957.
02. Gnana Prakasar .S, *XXV years' Catholic Progress*, Industrial School Prese, Colombogam, 1925.
03. Perniola .V, *The Catholic Church in Sri Lanka, The British Period, Vol. I, 1795-1844* Tisara Prakasakayo Ltd., Dehiwela, 1992.

இயல் - 3

உடுவில்

செபமாலை அன்னை ஆலயத்திருச்சபை சமய, சமூக வரலாற்று நோக்கு

உடுவில் செபமாலை அன்னை ஆலயத்தில் பணியாற்றிய அனைத்து அருட்பணி யாளர்களும் இவ்வாலயத்திலிருந்து பணித்தளமாற்றம் பெற்றுச் செல்லும் போது இவ்வாலயத்தில் தாம் பெற்ற அனுபவம் பற்றிய மனநிறைவுடன் செல்கின்றார்கள் என்பது மிகைப்படுத்தப்பட்ட கூற்று அல்ல. ஏனெனில் இவ்வாலயத்தைச் சேர்ந்த மக்கள் அருட்பணியாளர்களுடன் பண்புடனும், நட்புடனும் பழகும் இயல்பினைக் கொண்டவர்கள். அருட்பணியாளர்கள் மேற்கொள்ளும் முயற்சிகளில் தங்கள் ஒத்துழைப்பையும், ஆதரவையும் வழங்கி வருகின்றவர்கள். இவர்களின் 130 ஆண்டுகள் கால விசுவாச வாழ்வின் வரலாற்றை அறிய முற்படுவதாக இந்த மட்டுப்படுத்தப்பட்ட கட்டுரை அமைகின்றது.

இவ்வாலயத்தைச் சேர்ந்த மக்களுக்கு விசுவாசம் என்னும் கொடை அருளப்பட்டு வளர்ச்சிபெற்ற வரலாற்றை எழுத முற்படும் போது இவை தொடர்பான ஆவணச்சான்றுகள் மிகமிகக் குறைவாகவே உள்ளன. இதனால் இங்கு குறிப்பில் இடம்பெறும் அதிக விடயங்கள் இவ்வாலயத்திற்குச் சேர்ந்த பலரிடமும் பெற்றுக் கொண்ட கர்ணபரம்பரைச் சான்றை ஆதாரமாகக் கொண்டே எழுதப்படுகின்றது. எனவே இங்கு கூறப்பட்டுள்ள விடயங்கள் தொடர்பான ஆவணச் சான்றுகள் பிற்காலத்தில் கிடைக்குமிடத்து இங்கு கூறப்பட்டுள்ள சில விடயங்கள் மாற்றி எழுதப்படக்கூடிய

சாத்தியம் உண்டு என்னும் விடயம் மறுக்கப்படவில்லை. எனினும், இக்கட்டுரையில் தற்போது குறிப்பில் இடம்பெறும் விடயங்களுக்கு ஆவணச் சான்றுகள் கிடைக்குமிடத்து அவை குறிப்பில் இடம் பெறுகின்றன.

முதாதையர் விசுவாசத்தைத் தழுவிய பின்புலம்

1877- 1878 ஆம் ஆண்டுகளில் யாழ் குடாவின் பல பகுதிகளையும் கொள்ளை நோயும், கொடிய பஞ்சமும் தாக்கியது. அவ்வேளையில் யாழ்ப்பாண அப்போஸ்தோலிக்க ஆளுனராக பணியாற்றிய ஆயர் பொன்சின் (OMI) அவர்களும், ஏனைய கத்தோலிக்க அருட்பணியாளர்களும் பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு சிறந்த முறையில் மனிதநேயப் பணிகளை மேற்கொண்டு, தங்கள் சேவையை வழங்கி, மக்களின் நன்மதிப்பைப் பெறுவதற்கும், பலரைக் கத்தோலிக்க மறையில் இணைத்து விசுவாசக் கொடையை அளிக்க மேற்கொண்ட அயரா முயற்சியின் பயனாகப் பலர் கத்தோலிக்க மறையைத் தழுவ முன்வந்தனர். இவ்வாறு மறையைத் தழுவியோரின் எண்ணிக்கை அன்றாடம் அதிகரிக்கவே இவர்களின் தேவைகளைக் கவனிப்பதற்கென, குறிப்பாக, மறை அறிவை வழங்க 1877 செப்டம்பர் மாதம் 11ஆம் திகதி யாழ். மரியன்னை பேராலய வளவில் இதற்கெனத்தனியான ஒரு மறை அறிவிப்பு நிலையம் ஆரம்பிக் கப்பட்டது. இக்காலத்தில் யாழ்குடா முழுவதுமாக 857 மக்கள் திருமுழுக்குப்பெற்று கத்தோலிக்க மறையைத் தழுவிக்கொண்டனர். எனினும், காலக்கிரமத்தில் இவர்களில் நான்கில் ஒரு பகுதியினர் மட்டுமே விசுவாசத்தில் நிலைத்திருந்தனர். புதிதாகக் கத்தோலிக்க மறையைத் தழுவியவர்கள் தங்கள் விசுவா சத்தில் நிலைத்து நிற்க முடியாமைக்கு, அவர்கள் தம் ஆன்மீகம் சார் தேவைகளைக் கவனிப்பதற்கும் போதிய குருமார் இல்லாமையே முக்கிய காரணமெனச் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர்³⁰ கருதுகின்றார். அதேவேளை

³⁰ S.Gnana Prakasar, OMI, XXV Years of Catholic Progress, Industrial School press, Colombagam, Jaffna, 1925, p.177

யில் பலர் திருச்சபையின் மனிதநேயப் பணிகளை மட்டும் கருத்திற்கொண்டும் மறையைத் தழுவிருக்கலாம் எனக் கொள்வதற்கும் இங்கு இடமுண்டு.

எனினும், விசுவாசத்தில் நிலைத்து நின்ற நான்கில் ஒரு பகுதியினர் பக்கமே இங்கு எமது கவனம் திரும்புகின்றது. இவர்கள் விசுவாசத்தில் நிலைத்து நின்றமைக்கு இவர்களுக்கென மூன்று ஆலயங்கள் வெவ்வேறு இடங்களில் அமைக்கப்பட்டிருந்த மையை முக்கிய காரணிகளில் ஒன்றாக சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் குறிப்பிடுகின்றார். அவை முறையே புனித பிரான்சிஸ் சவேரியார் ஆலயம் நெடுந்தீவு, செபமாலை அன்னை ஆலயம் உடுவில், உரோமைப் புனித பிரான்சிஸ்கம்மாள் ஆலயம், (St. Francisca's Siviateru) என மூன்று ஆலயங்களைச் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் குறிப்பிட்டுள்ளார். மூன்றாவது குறிப்பிட்டுள்ள ஆலயம் பின்பு யாழ். கச்சேரி நல்லூர் வீதியிலுள்ள புனித ஆசீர்வாதப்பர் ஆலயமாக மாற்றம் பெற்றது. உடுவிலில் செபமாலை அன்னைக்கான ஆலயம் சில ஆண்டுகளுக்குப் பின்பே அமைக்கப்பட்டதாக அறியப்படுகின்றது³¹ உடுவிலில் அமைக்கப்பெற்ற முதலாவது ஆலயம் ஒரு கொட்டில் ஆலயமாக இருந்திருக்கலாம் எனக்கருத இடமுண்டு. இந்த ஆலயத்திற்குச் சேர்ந்தவர்களாக இக்காலத்தில் பதினைந்து குடும்பங்கள் இருந்திருக்கலாம்.

இரண்டாவது ஆலயம்

உடுவில் புனிதசெபமாலை அன்னை ஆலயம் 1886இல் கல்லினால் கட்டப்பட்டது. இது 1902- 06 காலப்பகுதியில் அருட்தந்தை E.Jenn OMI அவர்களின் பணிக்காலத்தில் ஓட்டினால் வேயப்பட்டது³² இவ்வாலயத்தின் ஆரம்பக் காலத்தில் எந்தப் பங்கின் உபஅலகாக இருந்ததென்பது பற்றித் தெளிவாகக் கூறமுடியாதுள்ளது. எனினும் இக்காலப் பகுதியில் வலிகாமம் மேற்கு, வலிகாமம் கிழக்கு என இரண்டு பங்குகள் இருந்திருக்கின்றன.

³¹ Ibid.,

³² Ibid., p 66

இவை இரண்டிற்கும் தாய்ப்பங்கு எந்த ஆலயமாக இருந்தது என்பது பற்றித் தொளிவாகக் கூறமுடி யாதுள்ளது. எனினும், 1892 இல் இவ்வாலயம் புதிதாகத் தோன்றிய ஆனைக்கோட்டைப் பங்கின் கீழ் செயற்பட்டிருக்கின்றது.³³ இதற்கு முன்பு உடுவில் ஆலயம் வலிகாமம் என்னும் பிரிவின் கீழ் செயற்பட்டிருக்கலாம்.

புதிதாக 1892 இல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இப் பங்கின் முதற் பங்குத் தந்தையாக அருட்திரு. லூயிஸ் பூலோகசிங்கம் OMI அடிகள் பணியாற்றியுள்ளார். 1925ஆம் ஆண்டு வரை என்கினும் உடுவில் செபமாலை அன்னை ஆலயம், ஆனைக்கோட்டைப் பங்கின் கீழ் செயற்பட்டிருக்கின்றது³⁵ (S.A.G.p. 64). 1925 வரையும் ஆனைக்கோட்டைப் பங்கின் பங்குக் குருக்களாக பின்வரும் அருட்பணியாளர்கள் பணியாற்றியுள்ளார்கள். அருட்திரு. லூயிஸ் பூலோகசிங்கம் OMI, (1892-1898), அருட்திரு. N. சந்தியாகோ, OMI, (1898-1902), அருட்திரு. A. Daurat OMI சில மாதங்கள் மட்டும், அருட்திரு. E. Jenn OMI (1902 பிற்பகுதி முதல் 1906), அருட்திரு. C. Margerit OMI (1906 -07), அருட்திரு. W. Owen OMI (1907-10, அருட்திரு. F.M.Bizien OMI (1910-13)இ மீண்டும் அருட்திரு. E. Jenn OMI (1913-1925)

உடுவில் புனித செபமாலை அன்னை ஆலயம் எந்த ஆண்டு வரையும் ஆனைக்கோட்டைப் பங்கின் கீழ் செயற்பட்டதென்பது பற்றிய தெளிவான குறிப்புகள் கிடைத்தில. எனினும், 1925ஆம் ஆண்டையண்மித்த காலப்பகுதியில் சுண்ணாகம் புனித அந்தோனியார் ஆலயத்தில் புதிதாய் ஒரு குருமனை அமைக்கப்பட்டு அதன் அனைத்து வேலைகளும் நிறைவு பெறும் நிலையில் இருந்ததாக அறியப்படுகின்றது.³⁵ (S.A.G.p. 66). எனவே, 1926-07ஆம் ஆண்டுகளில் சுண்ணாகம் புனித அந்தோனியார் ஆலயம் தாய்ப்பங்காக ஆரம்பிக்கப்பட்டதோடு, உடுவில் புனித செபமாலை அன்னை ஆலயமும் இப்பங்கின் நிர்வாகத்தின் கீழ் வந்திருக்கலாம்.

³³ *Ib.d*, p.66.

³⁵ இங்கு குறிப்பிடப்படுகின்ற தகவல்களை கட்டுரை ஆசிரியர் இப்பங்கு மக்களிடம் நேர் காணல் மூலம் பெறப்பட்ட தகவல்களை கொண்டு இக்கட்டுரையை எழுதியுள்ளார்.

உடுவில் செபமாலை அன்னை பெயரில் 1886 இல் அமைக்கப்பெற்ற ஆலயத்தின் அமைப்பு, கட்டடக்கலை தொடர்பான பெரிய வளைவு, இரண்டு விறாந்தைகளுக்குமுள்ள சிறிய வளைவு சில விடயங்களை இங்கு குறிப்பிடுதல் பொருத்தமானது.¹ இவ்வாலயம் மருதனார் மடம் உடுவில் நோக்கிய திசையில் மருதனார் மடம் சந்தியிலிருந்து ஒரு கிலோமீற்றர் தூரத்தில் (உடுவில் மகளிர் பாடசாலைக்கு அண்மித்ததாக) உள்ள ஒழுங்கையில், தெற்குத் திசையில் 600 மீற்றர் சென்று, மீண்டும் மேற்குத் திசையாக 400 மீற்றர் செல்லும் ஒழுங்கையில் வடக்கு திசையில், 11 பரப்பளவு காணியில் அமைந்துள்ளது. இக் காணி ஆலய தேவைக்காக எப்பொழுது, யாரிடமிருந்து, எவ்வாறு பெறப்பட்டது என்பதற்கான தெளிவான சான்றுகள் கிடைத்தில. எனினும், திரு. சாமுவேல் என்பவர் இக்காணியை ஆலயம் அமைப்பதற்கு பெற்றுக் கொடுப்பதில் அதிக ஆர்வமுடன் செயற்பட்டார். 1886 இல் கல்லினால் அமைக்கப்பெற்ற ஆலயம் இங்கு அமைக்கப்பட்டுள்ள இரண்டாவது ஆலயமாகக் கொள்ளலாம். இவ்வாலயம் வடக்குத் திசையில் பீடப்பகுதியும், தெற்குத் திசையில் முகப்பும் என தற்போதைய ஆலயம் அமைந்துள்ள அதே திசையில் அமைந்திருந்தது. பீடப்பகுதியுட்பட முழு ஆலயமும் 60 அடி நீளத்தைக் கொண்டதாயும், ஆலயத்தின் உட்பகுதி சுவருக்குச் சுவர் 25 அடி அகலமும் உள்ளது. மேலும் கிழக்கு மேற்குத் திசைகளில் இருமருங்கிலும் 8 அடி அகலமான பரந்த விறாந்தைகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. செங்கற்களினால் கட்டப்பட்டு, சுண்ணாம்பினால் பூசப்பட்ட சுவர்கள் இரண்டரை அடி அகலம் கொண்டவையாக உள்ளதோடு, இவை இடிக்கப்படும் வரைக்கும் எந்தவித வெடிப்பும் அற்றதாக காணப்பட்டன. ஆலயத்தின் நடுப்பகுதியில் இருமருங்கிலும் அமைக்கப்பட்டுள்ள சுவர்கள் அண்ணளவாக 20 அடி உயரமுள்ளவையாகவும் உச்சி முகட்டு முறைக்கூரை அமைப்பைக் கொண்டதாகவும் இரண்டு தட்டு கூரை அமைப்பைக் கொண்டதாயும், இரண்டாம் தட்டு இரண்டு விறாந்தைகளுக்கு மட்டுமானதாய் இருந்தது. விறாந்தைகள் 10 அடிக்கு ஒன்றாக சதுரமான செங்கற்களால் கட்டப்பட்டு சுண்ணாம்பினால் பூசப்பட்ட தூண்டுகளில் ஒருபக்கத்து கூரை பக்க வாட்டில் நிறுத்தப்பட்டிருந்தது.

ஆலயத்தின் கட்டிடக்கலை உரோமைய, கோதிக் அமைப்பை உள்வாங்கி யவையாகக் காணப்பட்டது. அகலமான சுவர்கள், முகப்பின் முற்பகுதியில் காணப்படும் ஆலயத்திற்குள் நுழைவதற்கான ஆலயத்தையும் பீடப்பகுதியையும் பிரிக்கும் மிகப்பெரிய வளைவு, அவ்வளைவுடன் இணைந்ததான உருளை அமைப்பில் இரு பக்கங்களிலும் அமைந்துள்ள இரண்டு தூண்கள், நிலைகளுக்கும், யன்னல்களுக்கும் மேல் அமைந்துள்ள அரைவட்ட வளைவு, ஆலயத்தின் உயர்ந்த இரண்டு சுவர்களிலும் முகட்டுக் கூரைக்கும், விறாந்தைக் கூரைக்கும் இடைப்பட்டதாக 10அடிக்கு ஒன்றாக அமைக்கப்பட்டுள்ள வட்டவடிவத்தினாலான (Grill) துவார அழகு வேலைப்பாடு கொண்டுள்ள அமைப்பு, ஆகிய மேற்கூறப் பட்டுள்ள அனைத்தும் உரோமையக் கட்டிடக்கலையம்சங்கள் உள்வாங்கப் பட்டுள்ளமைக்குச் சிறந்த சான்றாகும். ஆலயத்தின் முகப்புத் தோற்றத்தில் நான்கு தூண்களின் மேலும் காணப்படுகின்ற மேல் நோக்கிய கூர்மையான தூண்களின் நீண்ட கூம்பு வடிவம் கோதிக் கலையின் பண்பை எடுத்தியம்புகின்றன. இவ்வாலயத்தின் சீமேந்து நிலம் எப்பொழுது அமைக்கப்பட்டது என்பது பற்றிய சரியான ஆண்டு தெரியாவிடினும் இதற்கான சீமேந்து நிலம் பீப்பா சீமேந்து கொண்டு அமைக்கப்பட்டுள்ளதாகத் தென்படுகின்றன.

ஆலயத்தின் பீடப்பகுதியின் அமைப்பை நோக்கும்போது இரண்டாம் வத்திக்கான் சங்க அமர்விற்கு முன்பு கத்தோலிக்க சமய வழிபாட்டு முறைகளுக்கு ஏற்றவிதத்திலேயே அமைக்கப்பட்டிருந்திருக்கின்றது. எனினும், 1965 இற்கு பின்பு வழிபாட்டு முறைகளில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட மாற்றங்களுக்கேற்ப பீட அமைப்பு முறையும் மாற்றப்பட்டு பலி நிறைவேற்றம் குரு மக்களை நோக்கிய வண்ணமாக நின்று பலிநிறைவேற்ற பீட அமைப்பும் மாற்றப்பட்டது. மேலும், பீடத்தை அண்டிய சுவரில் மூன்று வளைவுகள் வடிவத்தைக் கொண்ட இடங்களில் மூன்று திருச்சுருபங்களும் வைக்கப்பட்டிருந்தன.

போட்டிக்கோ (Portico) புதுமுக மண்டபம்

பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இவ்வாலயத்திற்கு மரக்கப் புக்களைக் கொண்ட, தகரத்தினால் வேயப்பட்ட போட்டிக்கோ இருந்ததாக அறியப்படுகின்றது. அருட்தந்தை மேரி பஸ்ரியன் பங்குத் தந்தையாகப் பணியாற்றிய காலத்தில் 1980 இல் முகப்பின் தோற்றம் மாற்றியமைக்கப்பட்டதோடு நவீன முறையிலான ஒரு போட்டிக்கோவும் அமைக்கப்பட்டது. இம் மாற்றத்தின் பின்பு ஆலயம் முகப்புப் பகுதி நவீன ஆலயங்களில் தோற்றத்தையளித்தது. இப்புதிய போட்டிக்கோ உருளைவடிவத்தினாலான ஆறு தூண்டுகளில் தாங்கி நிற்க, மேற்பகுதி ஐங்கோண வடிவமைப்புக் கொண்டதாகும், சுற்றிலும் சீமேந்து நிழற்கட்டும் கொண்டதாக அமைக்கப்பட்டிருந்தது. போட்டிக்கோ மேல் பகுதியின் நடுவில் செபமாலை அன்னையின் திருச்சுருபம் வைக்கப்பட்டிருந்தது. ஆலயத்தின் முன்பக்க நுழைவாயில் பெரிய கதவுகள் அகற்றப்பட்டு அப்பகுதிக்கு அழகான வேலைப்பாடுகள் நிறைந்த இரும்பிலான (Grill) படலை அமைக்கப்பட்டது. விறாந்தைகளின் நுழைவாயிலில் ஏற்கனவே அமைக்கப்பட்டிருந்த உரோமையக் கட்டிடக்கலை அமைப்பான வளைவுகள் காணப்பட்டன. புதிதாக அமைக்கப்பட்டிருந்த முகப்புச்சுவரிலேயே ஆலய மணியும் பொருத்தப்பட்டிருந்தது. இந்த ஆலய மணியானது ஆரம்பத்தில் பனைமரத்திலும், பின்பு நிழல்வாடி மரத்திலும் பொருத்தப் பட்டிருந்ததாக அறியப்படுகின்றது. ஆலய முகப்புத் தோற்றம் நவீன காலத்து அமைப்பைக் கொண்டு காணப்பட்ட வேளையில், அலயத்தின் ஏனைய பகுதிகள் பழமை வாய்ந்த உரோமைய கட்டிடக்கலையமைப்பை யொட்டியவையாகக் காணப்பட்டன.

அருட்தந்தை மேரிபஸ்ரியன் இங்கு பணியாற்றிக்கொண்டிருந்த காலத்திலேயே 1981இல் மன்னார் புதிய மறைமாவட்டமாக நிறுவப்பட்டது. இங்கிருந்து மாற்றலாகி மன்னார் மறை மாவட்டத்து வங்காலைப் பங்கில் பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கும் போது

06-01-1985 இல் மேரிபஸ்ரியன் அடிகள் இலங்கை இராணுவத்தினால் கொல்லப்பட்டார். அடிகளாரின் பணியின் நினைவுச் சின்னமாக “ஆலயத்தை புனரமைத்து முன் மண்டபத்தையும் அமைத்த அருந்திரு மேரிபஸ்ரியன் அடிகளார் உண்மைக்கும், நீதிக்கும் சாட்சியம் புரிந்து துப்பாக்கிச் சூட்டுக்குப்பலியானா” என்னும் வாசகம் அடங்கிய கற்பாளம் போட்டிக்கோவின் இடது பக்க முன்கவரில் பொருத்தப் பட்டது.³⁷

மக்களின் ஆன்மீக வளர்ச்சி

உடுவில் செபமாலை அன்னை ஆலயத்தைச் சேர்ந்த மக்களின் விசுவாச வளர்ச்சி வரலாற்றின் ஆரம்ப நிலை பற்றி ஏற்கனவே முற்பகுதியில் கூறப்பட்டுள்ளது. 1892 இலிருந்து ஆனைக்கோட்டைத் தாய்ப்பங்கின் கீழ்செயற்பட்ட இவ்வாலயச் செயற்பாடுகள் எத்தனையாம் ஆண்டு வரையும் இவ்வாறு இருந்தது என்பது பற்றிச் சரியாகக் கூறமுடியாதுள்ளது. சமூக கலாசார, வாழ்வின் வளர்ச்சியில் அதிகம் அக்கறை கொண்டவர்களாக இங்கு பணியாற்றிய அருட்தந்தையர்களும், சில பொது நிலையினரும் ஆற்றிய பணிகளும் குறிப்பில் இடம் பெறுதல் பொருத்தமானது. இங்கு பணியாற்றிய அருட்தந்தையர்கள் பொதுவாக வழிபாடுகள் நடத்தி, திருவருட்சாதனங்களை நிறைவேற்றி, திருவிழாக் காலங்களில் அந்தந்த ஆலயங்களில் சிறிது காலம் தங்கியிருந்த மக்களிடம் ஆன்மீகப் புதுப்பித்தலை ஏற்படுத்தி, பல பக்தி முயற்சிகள் வழியாக மக்களின் விசுவாசத்தை உறுதிப்படுத்த பல முயற்சிகளை மேற்கொண்டிருக்கிறார்கள். இவ்வாறு மக்கள் மனதில் தமது சேவையாலும் ஆன்மீக ஆர்வத்தாலும் செயற்பட்டு ஆழமான பதிவுகளை விட்டுச் சென்ற சில குருக்களின் பணிகள் பற்றிய விபரங்கள் குறிப்பில் இடம் பெறுவது பொருத்தமானது.

³⁷ இத்தகவல்கள் பங்கு மக்களிடமிருந்து பெறப்பட்டவை.

1930 முதல் 1937 வரையும் இம் மக்களுக்கு பணியாற்றிய பிலிப்பு OMI சுவாமி அவர்கள், குடும்பங்களைத் தரிசித்து அறிவுரை வழங்கி குடும்பங்களை நல்வழிப்படுத்தியிருக்கின்றார். 1938ல் இவ்வாலய மக்களுக்கு பணியாற்றிய அருட்தந்தை ஸ்கூர்மன் (Joseph Schuremans OMI - 1938) ஏழைகள் மட்டில் அதிக அக்கறையுடன் செயற்பட்டார். 1940-42 ஆண்டுகள் வரையும் சுண்ணாகப் பங்கில் இருந்து பணியாற்றிய அருட்தந்தை வில்லவரசிங்கம் OMI. இயேசுவின் திரு இதயத்தின் மட்டில் அதிகம் பக்தி உள்ளவராயும், அதே பக்தியை மக்கள் மத்தியிலும் பரப்பி மக்களின் இல்லங்களில் திரு இருதயப் படங்களை நிறுவி, வெள்ளிக்கிழமைகளில் திரு இதயத்துக்கான சிறப்பு வழிபாடுகளை நடத்துவதற்கு ஊக்குவித்திருக்கிறார்கள். இவரைத் தொடர்ந்து சுண்ணாகப் பங்கிலிருந்து பணியாற்றிய ஆபிரகாம் OMI சுவாமி இவ்வாலய மக்களிடம் மகனே, மகளே என அழைத்து அன்புடன் மக்களை வழிநடத்தியதாக அறியப்படுகிறது.³⁸

இவர் ஒரு வருடத்திற்கு முன்று மாதங்கள் இவ்வாலயத்தில் தங்கி இருந்து அன்றாடம் காலைத் திருப்பலி ஒப்புக்கொடுத்து, சனிக் கிழமைகளில் மாலை வேளையில் நற்கருணை எழுந்தேற்றத்துடன் மாலை சிறப்பு வழிபாடுகள் நடத்தினார். இவர் காலத்திலேயே சலவைக்கற்களினால் செய்யப்பட்ட சிலுவைப் பாதை திருநிலைகள் ஆலயத்தில் நிறுவப்பட்டன. மேலும் இவர் பணியாற்றிய காலத்திலேயே புதிய ஆலயம் அமைப்பதற்குப் பல முயற்சிகள் மேற்கொண்டதாகவும் எனினும், முயற்சி கை கூடவில்லையெனவும் அறியப் படுகின்றது. 1954ஆம் ஆண்டு வரையும் சுண்ணாகம் பங்கின் ஒரு பகுதியாக நிலவிய உடுவில் செபமாலை அன்னை ஆலயம் இவ்வாண்டிலிருந்து மானிப்பாய் பங்கின் நிர்வாகத்தின் கீழ் மாற்றப்பட்டு அருட்தந்தை G. T. பாலசுந்தரம் OMI அடிகள் 1954-56 வரையும் மானிப்பாய்ப் பங்கின் பங்குத் தந்தையாக பணியாற்றியுள்ளார். அருட்தந்தை பாலசுந்தரம் அடிகள் ஆலயத் திருவிழாக் காலத்தில் ஒரு மாத காலம் இங்கு தங்கியிருந்து

³⁸ பங்கு மக்களிடம் இருந்து பெறப்பட்ட தகவல்கள்

திருவிழாவிற்கு ஆன்மீகம்சார் ஏனைய தேவைகளையும் நிறைவேற்றி யுள்ளார். இவர் பிள்ளைகளின் கல்வியில் அதிக அக்கறையுடைய வராக ஆலயத்திற்கு அருகில் அமைந்துள்ள பாடசாலையை அடிக்கடி தரிசித்து ஆசிரியர்களையும், மாணவர்களையும் ஊக்குவித்து ஆலோசனைகூறி வந்தார் என அறியக் கூடியதாகவுள்ளது. இக்காலத்தில் அருட்தந்தை G. T. பாலசுந்தரம் அவர்களுக்கு உதவிப் பங்குத் தந்தையாக அருட்திரு. பிரான்சிஸ்குலாஸ் OMI அவர்கள் பணியாற்றியிருக்கிறார். இவரால் பாடகர் குழாமை நன்கு நெறிப்படுத்தி ஏனைய ஆலயங்களின் திருவிழாக்களுக்கு இவர்கள் உதவி பயன்படுத்தப்பட்டது.³⁹

கல்வி நிலை

உடுவில் செபமாலை அன்னை ஆலய மக்கள் பொருளாதார நிலையில் வறியவர்களாகவும், சமூக நிலையில் பல ஒடுங்கு முறைகளுக்கு முகங்கொடுக்கவேண்டிய நிலையில் இருந்தாலும் இறைநம்பிக்கையிலும், ஒழுக்க வாழ்விலும், சகோதர ஒன்றிப்பிலும் சிறந்து வளர்ந்தவர்கள். சுயமுயற்சியிலும், நிலத்தின் செழிப்பிலும் நம்பிக்கைகொண்டு விவசாயம், சிறுகைத்தொழில், கூலிவேலை எனத் தம் தேவைகளைத் தாமே பூர்த்தி செய்தனர். பெற்றோர் தாம் பெறாத கல்வியைத் தம் பிள்ளைகளுக்கு அளிக்க ஆவல் கொண்டிருந்தும் பொருளாதார வசதியின்மைக்கும், ஒழுக்கு முறைகளுக்கும் முகங் கொடுக்க வேண்டிய இன்னல்கள் நிறைந்த நிலைக்குத்தள்ளப்பட்டனர். இந் நிலையிலும் சிலர் தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு உயர்கல்வி அளிப்பதில் வெற்றியும் கண்டனர்.

இவ்வாலயத்தைச் சேர்ந்த மக்களுக்குப் பாடசாலை இல்லாத காரணத்தினால் அயல்கிராமங்களில் தென் இந்தியத் திருச்சபையினால் (1947இற்கு முன்னர் அமெரிக்க மிசனரிமார்) நடத்தப்பெற்ற உடுவில் மகளிர் கல்லூரி, உடுவில் மான்ஸ் பாடசாலை என்பவற்றில் கல்விகற்றார்கள். இப்பாடசாலைகளில்

³⁹ பங்கு மக்களும் இருந்து பெறப்பட்ட தகவல்கள்

கத்தோலிக் விசுவாசம் சார்பான கல்வியைப் பெறமுடியாதநிலை இவர்களுக்கு உள்ளததுச் சஞ்சலத்தை ஏற்படுத்தியது. இப்பின்னணியிலேயே ஆயர் கியோமர் OMI காலத்தில் செபமாலை அன்னை ஆயத்தின் மேற்குத்திசையில் திரு. இளையவி தானியேல் என்பவர் அன்பளிப்புச் செய்த மூன்று பரப்புக் காணியில் (30x20) சிறிய பாடசாலை அமைக்கப்பட்டது. இப்பாடசாலையை நிறுவுவதில் அருட்தந்தை பிலிப்பு அவர்களும், இக்கிராமத்தைச் சேர்ந்த திரு. யோன் சின்னப்பு என்பவரும், பங்கு மக்களும் பெரும் பங்காற்றினார். ஆலயத்துக்கு அண்மையில் இப்பாடசாலை அமைக்கப்பட்டமை எல்லா மக்களும் தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு ஆரம்பக் கல்வியை அளிப்பதற்கு பெரும் உதவியாக அமைந்தது. கத்தோலிக்க மதப் பிள்ளைகளுடன் இந்துமதப் பிள்ளைகளும் இப்பாடசாலையில் கல்வி பயின்றார்கள்.

இப்பாடசாலையில் கல்வி கற்பித்த சில ஆசிரியர்களும், ஆசிரியைகளும், இன்றும் இவ்வாலய மக்களால் நன்றியுடன் நினைவு கூறப்படுகின்றார்கள். ஆரம்பகாலத்தில் பிறதர் வாத்தியார் எனப்பட்ட பெயருடன் ஒருவாத்தியாரும், ஒரு ஆசிரியையும் பாடம் கற்றுக்கொடுத்தார்கள். திரு. இராசேந்திரம் (ஏழாலை), திரு. பஸ்ரியாம்பிள்ளை (நவாலி), திரு. மரியாம்பிள்ளை (யாழ்ப்பாணம்), திரு. அந்தோனிப்பிள்ளை (உடுவில்), திரு. பத்திநாதர் (உடுவில்), திரு. மு. கணபதிப்பிள்ளை (ஏழாலை), திரு. A. G. பெர்ணான்டோ, (உடுவில்) திரு. குசைப்பிள்ளை (ஏழாலை), திரு. ஞ. அல்பேட் (உடுவில்) என்பார் அதிபர்களாகக் கடமையாற்றியுள்ளார்கள். மேலும் திருமதி. இராசநாயகம் (அற்புதம் அசிரியை), திருமதி சிசிலியா பீற்றர், திருமதி. பாக்கியம் லாக்காஸ் (பின்பு கூறப்படுகின்ற இருவரும் இதோ பாடசாலையில் கல்விகற்றவர்கள்) இங்கு ஆசிரியைகளாகக் கடமையாற்றியவர்கள், இவ்வாலயத்தை சேர்ந்த அனைவரும் தங்கள் ஆரம்பக் கல்வியை இப்பாடசாலையில் ஆரம்பித்து 5ஆம் வகுப்பிற்குப் பின்பே வேறு பாடசாலைகளுக்குச் சென்றனர்.

பாடசாலையில் போதிய இடவசதியின்மையினால் ஆலய விறாந்தையிலும், குருமனை விறாந்தையிலும் சில வகுப்புகள்

நடத்தப்பட்டதுண்டு. காலையில் பாடசாலையின் ஆரம்பத்திலும், மாலையில் மூடப்படும் வேளையிலும் இறை வணக்கம் ஆலயத்தில் இடம்பெற்றது. 1960 வரையும் மறை மாவட்டத்தில் பெரும் எண்ணிக் கையிலான பாடசாலைகள் திருச்சபையின் நிர்வாகத்தின் கீழ் செயற்பட்டன. பங்குத்தந் தையர்களும் அடிக்கடி பாடசாலைகளைத் தரிசித்து பாடசாலைகளின் கற்றல் கற்பித்தல் செயற்பாடுகளை மேற்பார்வை செய்தனர். பாடங்கள் கற்பித்தலோடு ஏனைய இணைப்பாட விதானங்களாக விளையாட்டுப் போட்டிகள், கலை விழாக்களும் இங்கு இடம்பெற்றன. இப்பாடசாலையில் கற்ற பலர் இன்று ஆசிரியர்களாக, வைத்தியர்களாக, அரச ஊழியர்களாக, தாதியர்களாக பல துறைகளிலும் பணியாற்றி பாடசாலைக்கு பெரும் சிறப்புச் சேர்த்துள்ளார்கள். காலக்கிரமத்தில் உள்ளூர் இடப்பெயர்வு, வெளிநாட்டு புலப்பெயர்வு என மக்கள் கிராமத்திலிருந்து வெளியேறியதன் காரணத்தினாலும், ஏனைய பெரிய பாடசாலை களுக்குப் பெற்றோர் தங்கள் பிள்ளைகளை அனுப்பியமையினாலும் மாணவர் தொகை வீழ்ச்சியடைந்து ஒரு மாணவனுக்கு இரண்டு ஆசிரியர் என்னும் நிலை ஏற்பட 2002ஆம் ஆண்டு இப்பாடசாலை மூடப்பட்டு உடுவில் மான்ஸ் பாடசாலையுடன் இணைக்கப்பட்டது.⁴⁰

பொது நிலையினர் பணி

உடுவில் செபமாலை அன்னை ஆலயத் திருச்சபையின் வளர்ச்சியில் இவ்வாலயத்தைச் சேர்ந்த சில பொது நிலையினரும் சிறப்பான பணியாற்றியுள்ளனர். ஆலயத்தில் திருச்செபமாலை ஒதுவதும், ஏனைய பக்தி முயற்சிகளில் மக்களை வழிநடத்து பவருமாக திரு. யோண் அருளப்பு தம் பங்களிப்பைச் செய்துள்ளார். இவர் இவ்வாலயத்தில் திருப்பலி இடம்பெறாத ஞாயிறு தினங் களிலும், ஏனைய திருவிழாக் காலங்களிலும் சுண்ணாகம் புனித அந்தோனியார் ஆலயத்திற்கும், வேறு ஆலயங் களுக்கும் செல்லும் சிறுவர்கள், பெண்களுக்கு துணையாகத் தாமும் சென்று, 1954

⁴⁰ பங்கு மக்களிடம் இருந்து பெறப்பட்ட தகவல்கள்

விசுவாசத்தில் ஊக்குவித்து வந்தவர். மேலும், திரு. சாமுவேல் என்பவரும், இவரைத் தொடர்ந்து 1997 வரையும் திரு. சுவாம்பிள்ளை அருளானந்தம் என்பவரும் ஆலயத்தை நன்கு பராமரித்து வந்தனர். திரு. சு. அருளானந்தம் அவர்களின் மறைவின் பின்பு அவரது மகள் திருமதி குணபாலசிங்கம் ஞானமணி அவர்கள் தந்தையார் செய்த பணியைத் தொடர்ந்து மேற்கொண்டு வருகிறார்.

ஆலயத்திருவிழா

இரண்டாம் வத்திக்கான் சங்கம் இடம்பெற்றகாலம் வரையும் திருப்பலிப்பூசை இலத்தீன் மொழியிலேயே இடம்பெற்றது. ஆரம்பகாலங்களில் ஞாயிறு திருப்பலி இங்கு இடம் பெறாமையினால் மக்கள், பிள்ளைகள் சுண்ணாகம் புனித அந்தோனியார் ஆலயத்திற்கு வயல் வெளிகள் வழியாக நடந்து சென்று திருப்பலியில் பங்கு கொண்டனர். ஆலயத் திருவிழாக் காலத்தில் மட்டும் ஒற்றோறியன் குருமாரின் மரபைப் பின்பற்றி ஒருமாத காலம் குருக்கள் ஆலயத்தில் தங்கி மக்களின் ஆன்மீகத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதுண்டு, செபமாலை அன்னையின் ஆலயத்திருவிழா ஐப்பசி மாதத்தில் முற்பகுதியில் இடம் பெறுவதுண்டு. ஒன்பது நாட்கள் ஆயத்த வழிபாடுகளில் அயல்கிராமத்து கத்தோலிக்கரும் குறிப்பாக சுண்ணாகம், கந்தரோடை மக்கள் ஒவ்வொருநாள் ஆயத்த வழிபாட்டை நடத்தினார்கள். ஏனைய நாட்களை இவ்வாலயத்தைச் சேர்ந்த மக்கள் இரண்டு குடும்பங்கள் ஒருநாள் என ஏற்று நடத்தினார்கள். திருப்பலிப் பாடல்களைப் பாடகர் குழாமிற்குக் கற்றுக்கொடுப்பதற்கு சுண்ணாகத்திலிருந்து திரு. அந்தோனிப்பிள்ளை என்பவர் உதவியிருக்கின்றார்.

1965களுக்கு முன்பு ஏனைய ஆலயங்களில் இடம்பெற்றமை போன்று இங்கும் பலிப்பீடத்தை மறைத்து பெரிய சிவப்பு நிறத்திலான திரைகட்டப்பட்டிருக்கும், திருசெபமாலை, காரணிக்கம் செபிக்கப்பட்டு திரைக்கவிகள் பாடப்படும். பீடம் நன்கு அலங் கரிக்கப்பட்டிருக்கும்.

நிறைவுத் திரைக்கவி பாடப்படும்போது மேளம்முழங்க, ஆலயமணிகள் ஒலிக்க பீடப்பணியாளரும், குருக்களும் பீடத்திற்கு வரும் காட்சி பார்ப்போர்க்கு மனங்குளிர் அனுபவமாக விளங்கியது. திருவிழா மிகக் கவர்ச்சியாக பாடற் திருப்பலி, பவனி விருந்து, வானவேடிக்கை என மகிழ்வான ஒரு அனுபவமாகவே அமைந்தது. இதற்குச் சுண்ணாகம், குழமங்கால், மல்வம், கந்தரோடை ஆகிய இடங்களிலிருந்து மக்கள் பங்கு கொள்வார்கள். உற்றார், உறவினர், நண்பர்கள் ஒன்றுகூடும் விழாவாகவும் ஆலயத் திருவிழாக்கள் அமைந்தன. இவ்வாலயத்து மக்களும் அயல் கத்தோலிக்க கிராமங்களின் ஆலயத்திருவிழாக்களிலும், ஆயத்த வழிபாடுகளிலும் பங்கு கொண்டுள்ளார்கள்.

1920ஆம் ஆண்டு செப்ரேம்பர் மாதம் 8ஆம் திகதி மல்லாகம் ஆலயத்தின் திருவிழா முதன்முதலில் கொண்டாடப்பட்டது. இதில் அளவெட்டி, சுண்ணாகம், உடுவில், குழமங்கால், மல்லாகம் என்னும் இடங்களிலுள்ள ஆலய மக்கள் அந்தந்த நாட்களுக்குரிய ஆயத்த நாள் வழிபாடுகளை நடத்தியுள்ளார்கள். திருவிழாத்திருச்சுருப் பவனிக்கு உடுவில் செபமாலை மாதா ஆலயத்து திருச்சுருப் கூடே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதாக அறி யப்படுகின்றது.

சமூக கலாசார நிகழ்வுகள் ஒடுக்குமுறை எதிர்ப்புகள்:-

இவ்வாலயத்தைச் சேர்ந்த மக்கள் கூட்டுக்குடும்ப அமைப்புகளை அதிகம் கடைப் பிடிப்பவர்களாகவும் ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும் சராசரியாக ஆறு, ஏழு பிள்ளைகளைக் கொண்டதாகவும், தமக்குள் நெருங்கிய உறவையும், ஒற்றுமையையும் பேணும் மக்களாக வாழ்கின்றார்கள். பெற்றோர், பெரியோர், ஆசிரியர், குருமார் ஆகியோருக்கு அதிகம் மதிப் பளித்து கிறிஸ்தவ மதிப்பீடுகளைப் பேணும் மக்களாக சமயம் சார் விடயங்களுக்கு கூடிய முக்கியத்துவம் வழங்கும் சமூகமாகக் காணப்படுகின்றார்கள். நிகழும் மங்கல அமங்கல நிகழ்வுகள் அனைத்தும் சமய ஆசார முறைமைகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப் பவையாக திகழ்கின்றன. பிணக்குகள்

ஏற்படும்போது தமக்குள்ளேயே பிணக்குகளைத் தீர்த்துக்கொள்ளும் வழிமுறைகளைக் கொண்டு வருகின்றார்கள். இவர்கள் முன்னோர் பல ஒடுக்குமுறைகளுக்கு மத்தியில் வாழ்ந்தவர்கள் என்னும் உண்மை மறுக்கப் படமுடியாது.

கடந்த 20 வருட நிகழ்வுகள் சில

இவ்வாலயத்தின் கடந்த 20 வருடங்களில் இடம் பெற்ற நிகழ்வுகள் பற்றிய சில விடயங்கள் என நோக்கும் போது அருட்தந்தை அன்ரன் இராசநாயகம் பங்குத்தந்தையாகப் பணியாற்றிய காலத்தில் ஆலய வளவைச் சுற்றிப் போடப்பட்டிருந்த கம்பி வேலி மாற்றப்பட்டு கல்லினால் மதில் கட்டப்பட்டது. இதற்கான 37000/= ரூபா செலவான வேளையில், இதற்கான பணத்தை வெளி நாடுகளில் தொழில்புரிவோர் அன்பளிப்புச் செய்துள்ளனர். 1992ஆம் ஆண்டில் செபமாலை அன்னையின் திருச்சொருபத்தைத் தாங்கும் புதிய கூடு மரத்தினால் செய்யப்பட்டது. இதனை அருட்திரு யேசுரெட்ணம் அடிகளார் கொழும்புத்துறையைச் சேர்ந்த மேஸ்திரி இராசேந்திரம் என்பவரின் சித்திரவேலைப்பாட்டினால் ஆக்கினார். 1990 இற்கும் 2005இற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் பல திருத்த வேலைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. 1993இல் ஆலயத்தின் கூரை வேலை செய்யப்பட்டது. 1994, 95, 99ஆகிய ஆண்டுகளில் ஆலயத்திற்கு வர்ணப் பூச்சு செய்யப்பட்டது. 1994 மின்பிறப்பாக்கியும், 1999இல் ஒலிபெருக்கி சாதனங்களும் கொள் வனவு செய்யப்பட்டதுடன், மின் இணைப்பும் புனரமைப்புச் செய்யப்பட்டது. 1997இல் குருமாரின் தேவை கருதி கிணற்றிற்கு அருகில் நீர்த்தொட்டியும், 2000இல் ஆலய கிழக்கு விறாந்தையும், 2001இல் ஆலய கதவுகளும் திருத்தியமைக்கப்பட்டன. இக் காலத்திலேயே பீடப்பகுதிக்குரிய கிறாதியும் அமைக்கப்பட்டது. இந்த வேலைகள் சிலவற்றை திரு மாரி முத்து நவரத்தினம் மேற்பார்வை செய்து தமது பங்களிப்பைச் செய்துள்ளார். இவ்வாறு மிகக் குறுகிய காலத்தில் குறைந்த மக்கள் தொகையைக் கொண்டிருந்தாலும்

ஆலய பராமரிப்பிற்கு இவர்கள் மேற்கொண்டிருந்தவற்றை எடுத்துக் காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது.⁴¹

‘ARK’ நிறுவனத்தின் மனிதநேயப்பணி

ARK நிறுவனம் உளவளர்ச்சி குன்றிய, ஆற்றல்கள் இழந்த பிள்ளைகளைப் பராமரித்து அவர்கள் வாழ்விற்கு வழமாக்க 1975 புரட்டாதி 11ஆம் திகதி அடிக்கல் நாட்டிப் பட்டு 1978 மார்ச் 2ம் திகதி ஆயர் வ. தியோகுப்பிள்ளை அவர்களின் பணிக்காலத்தில் போடோவின் திருக்குடும்பக் கன்னியர் சபையின் யாழ் - மாகாணத்தின் அருட்சகோதரிகளினால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட நிறுவனமாகும். இந்த நிறுவனம் அமைந்துள்ள இடத்தினை உடுவிலைச் சேர்ந்த தற்போது கனடாவில் வசிக்கும் திரு. திருமதி. மேரிஜேக்கப் தம்பதியினர் நன்கொடையாக வழங்கினர். இவர்கள் குடும்பத்தில் உளவளர்ச்சி குன்றிய ஒரு பிள்ளை பிறந்தமையினால் தமது பிள்ளைபோன்று உளவளர்ச்சி குன்றிய பிள்ளைகளின் நலன் கருதி ஒரு நிறுவனம் அமைக்கப்பட வேண்டும் என விரும்பினர். இதற்கான பண உதவியும் செய்தனர். தற்போதும் செய்து கொண்டிருக்கின்றனர்.

இங்கு பயிற்சிபெறும் பிள்ளைகளைச் சமூகத்தின் ஏனைய பிள்ளைகளைப் போன்று செயற்படக் கூடிய விதத்தில் உருவாக்கம் அளிப்பதில் அருட்சகோதரிகள் அர்ப்பணிப்புடன் செயற்படுகின்றார்கள். இங்கு பணியாற்றும் அருட்சகோதரிகள் பங்குப் பணிக்கும் தங்கள் பங்களிப்பைச் செய்து வருகின்றார்கள் என்னும் விடயம் இக்கட்டுரையில் இடம்பெறுதல் பொருத்தமானது. அருட்சகோதரிகள் குடும்பங்களைத் தரிசித்து மக்களின் நலனில் அக்கறையுடன் செயற்பட்டு குறை, நிறைகளை அறிந்து அறிவுரை வழங்கி, சிக்கல்களைத் தீர்த்து வைப்பதிலும் தங்களை முழுமையாக ஈடுபடுத்திக் கொள்கின்றார்கள். மேலும், மறைக்கல்வி கற்பிப்பது,

⁴¹ பங்குப்பேரவை கூட்டறிக்கையில் இருந்து

திருமணத்திற்கு மக்களைத் தயார்செய்வது, முதல்நன்மை, உறுதி பூசுதல் போன்ற திருவருட் சாதனங்களுக்குப் பிள்ளைகளைத் தயார் செய்வது, வள்ளந்தோருக்கு மறைக்கல்வி கற்பிப்பது, நோயாளருக்கு திவ்விய நற்கருணை வழங்குதல், ஆன்மீகம் சார் விடயங்களில் மக்களுக்கு அறிவுரை வழங்குதல், வழிபாடுகள் நடத்துதல், திருக்குடும்ப பொது நிலையினரை உருவாக்குதல், ஞாயிறு தினங்களில் மாலை வேளையில் திவ்விய நற்கருணை எழுந்தேற்றத்தில் மக்களும் பங்குகொள்ள ஊக்கு வித்தல் எனப்பல வழிகளிலும் மக்களின் ஆன்மீக வாழ்வின் மேம்பாட்டிற்குப் பெரும் பங்களிப்புச் செய்கின்றார்கள். புதிய ஆலயம் அமைக்கப்படும் இக்காலத்தில் ஞாயிறு திருப்பலி “ஆர்க்” நிறுவனத்திலேயே இடம் பெறுகின்றது.

1999 இல் அருட்தந்தை யூயின் பிரான்சிஸ் பங்குத் தந்தையாகப் பணியாற்றிய காலத்தில் இவ்வாலயத்தைச் சேர்ந்த மக்களுக்கு மகாஞான ஒடுக்கம் ஒழுங்குபடுத்தப் பட்டது. மக்களிடமிருந்து அறிந்த விடயங்களிலிருந்து பலகாலங்களுக்குப்பின் இவ்வாறான ஆன்மீகப் புதுப்பித்தல் இடம்பெற்றுள்ளது. இம்மகாஞான ஒடுக்கத்திற்கு மக்கள் வழங்கியுள்ள ஆதரவு காரணமாக மக்களின் ஆன்மீகப் புதுப்பித்தலில் பெரும் வள்ளச்சி காணப்பட்டுள்ளதாக அறியப்படுகின்றது.

புதிய ஆலயம் அமைக்கும் திட்டம்

1886ஆம் ஆண்டில் அமைக்கப்பட்ட ஆலயத்தில் காலத்திற்குக்காலம் தேவைக் கேற்ப பல புனருத்தாரண வேலைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. எனினும், கடந்த 20 வருட காலத்தினுள் பல திருத்தவேலைகள் பெரும் செலவில் இடம்பெற்றுள்ளமை கவனத்திற்கொள்ள வேண்டிய விடயமாகும். மேலும், 26-10-2001இல் அப்போதைய பங்குத்தந்தை A.F. பெனற் அடிகளின் தலைமையில்

இடம்பெற்ற பொதுக் கூட்டத்தில் அண்ணளவாக இருபது லட்சம் ரூபா செலவில் பழைய ஆலயத்தைப் புனரமைப்புச் செய்வது எனத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. எனினும் 07-05-02 இல் இடம் பெற்ற பொதுக்கூட்டத்தில் பழைய ஆலயத்தைப் புனரமைப்புத் தாரணம் செய்தல், முற்றாகப் புதிய ஆலயம் அமைத்தல் என்னும் இரண்டு விடயங்களையும் நன்கு சீர்தூக்கிப் பார்த்து முற்றாகப் புதிய ஆலயம் அமைப்பது என ஏகமனதாகத் தீர்மானம் மேற்கொள்ளப்பட்டது.⁴²

புதிய ஆலயம் அமைக்கப்படும் காலத்தில் மக்கள் வழிபாட்டிற்கென ஆலயத்திற்கு கருகாமையிலேயே அமைந்த பாடசாலையைப் பயன்படுத்த அப்பாடசாலை புனரமைப்புச் செய்யப் பட்டது. எனினும் இந்நாட்களில் ஞாயிறு வழிபாடுகள் “ARK” மடத்தில் இடம்பெற்றது. மேலும், இக்காலத்தில் ஆலயத்திருவிழா ஆலய வளவில் பெரிய பந்தல்கள் அமைத்து சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டது. இந்த ஆலயத்திற்குச் சேர்ந்த மக்களாக தற்போது 85 குடும்பங்கள் உள்ளனர். கடந்த சில வருடங்களாக தொடர்ந்து இடம்பெற்றுவரும் இராணுவக்கேடுபிடிகளாலும், உள்நாட்டு இடப்பெயர்வுகள், வெளிநாடுகளுக்கான புலம்பெயர்வுகள் என்னும் காரணிகளால் இந்த ஆலயத்திற்குச் சேர்ந்த மக்கள் தொகை படிப்படியாகக் குறைந்து தற்போது நாற்பத்து நான்கு குடும்பங்கள் மட்டுமே இங்கு உள்ளன.

சில கசப்பான நிகழ்வுகள்

கடந்த பல வருடங்களாக வடக்கு, கிழக்குப் பகுதியில் மக்கள் பல உயிர் இழப்புக் களையும், பொருளாதார இழப்புக் களையும், உள, உடற் பாதிப்புக்களையும் எதிர்கொள்ள வேண்டியது துற்பாக்கிய நிலைக்கு ஆளாகியுள்ளனர். 1987 கார்த்திகை மாதம் வடபகுதியில் நிலைகொண்டிருந்த இந்திய இராணுவ நடவடிக்கையின் போது அண்ணளவாக 700இற்கும் அதிகமான மக்கள் பாதுகாப்புத்தேடி இந்த ஆலயத்தில் தஞ்சமடைந்திருந்தனர். எல்லோரும் ஆலயத்தினுள்ளே இருந்த வேளையில் ஒருசிலர் மட்டும்

⁴² பங்கு பேரவை கூட்டறிக்கையில் இருந்து

ஆலயத்திற்கு வெளியே நின்றனர். ஒருநாள் காலை இராணுவத்தினர் ஏவிய “செல்” ஆலய வளவினுள் வீழ்ந்து வெடித்த போது ஐந்துபேர் அந்த இடத்தினிலேயே கொல்லப்பட்டனர். இது ஆலய வளவில் இடம்பெற்ற துக்கமான நிகழ்வாகும்.

மேலும், 1995ஆம் ஆண்டு இலங்கை இராணுவம் மேற்கொண்ட “ரிவிரச” இராணுவ நடவடிக்கையின் போது இடம்பெற்ற பாரிய இடப்பெயர்வின் போது இக்கிராமத்து மக்களும் முற்றாக இடம்பெயர்ந்து வடமராட்சி, தென்மராட்சி, வன்னி ஆகிய இடங்களில் வாழ்ந்த அவல வாழ்க்கை என்றும் மறக்கப்பட முடியாதது.⁴³

கடந்த 30 - 40 வருடங்களாக பொதுவாக திருச்சபை உலகளாவிய நிலையில் எதிர் நோக்கும் சவால்களில் ஒன்று பாரம்பரியமாகக் கத்தோலிக்க விசுவாசத்தில் வளர்ந்த மக்கள் கத்தோலிக்க திருச்சபையினின்று விலகி ஆவிக்குரிய சபைகளையும், அடிப்படைவாதச் சபைகளையும் நாடிச்செல்வதாகும். இவ்வாறு அண்மைக்காலத்தில் இவ்வாலயத்தைச் சேர்ந்த மக்களில் ஐந்து குடும்பத்தினர் கத்தோலிக்க மறையை மறுதலித்து ஏனைய சபைகளில் இணைந்தமை கவலைக்குரிய விடயமாகும்.

சிறப்புப்பணியில் சிலர்

அண்ணளவாக 125 ஆண்டுகள் விசுவாச வளர்ச்சியின் பின்பு 14ஆம் திகதி யூன் 2003ல் இப்பங்கைச் சேர்ந்த திருத்தொண்டன் ரவிராஜ் அவர்கள் யாழ். மரியன்னை பேராலயத்தில் குருவாகத்திரு நிலைப்படுத்தப்பட்டமை இவ்வாலயத்திருச்சபைக்கு முக்கிய வரலாற்று நிகழ்வாகும். தற்போது கண்டி கிளறிசியன் பெரிய குருமட மாணவனாக அருட்சகோதரர் சேவியர் ரவிகாந்த பயிற்சி பெறுகின்றார். இதுவரையும் இவ்வாலயத் திருச்சபையிலிருந்து அருட்சகோதரிகளாக எவரும் தம்மை அர்ப்பணிக்க முன்வராத குறையும் நீங்கும் நிலை விரைவில் உருவாக வேண்டும்.

⁴³ பங்கு மக்களிடம் இருந்து பெறப்பட்ட தகவல்கள்.

நிறைவுரை

உடுவில் புனித செபமாலை அன்னை ஆலய மக்களின் 129 ஆண்டுக்கால சமய, சமூக குறிப்பாக விசுவாச வரலாற்றை ஆழ்ந்து நோக்கும் போது புலப்படும் சில உண்மைகளை இங்கு குறிப்பிடுதல் சாலப்பொருத்தமானது. இம்மக்கள் செபமாலை அன்னையின் பரிந்துரையால் வாழ்வின் சகல துறைகளிலும் கணிசமான முன்னேற்றத்தைக் கண்டுள்ளனர். இவ்வாறு இவர்கள் முன்னேற்றமடைந்தமைக்கு விசுவாசத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆன்மீக உருவாக்கலுக்கும், கல்விக்கும், உயர் மதிப்பீடுகளுக்கும் தம் வாழ்வில் அதிக முக்கியத்துவம் அளித்தமை மூலகாரணிகளாகக் கொள்ளப்படலாம். இவர்கள் தம் மூதாதையரும், பெற்றோரும் ஒரு காலத்தில் தாம் பெறவிரும்பியும் தமக்குக் கிட்டாத கல்வியறிவை பல சிரமங்கள், தியாகங்கள், உரிமை மறுப்புக்கள் மத்தியிலும் தம்பிள்ளைகளுக்கு வழங்கியுள்ளமை வியந்து பாரட்டுதற்குரிய விடயமாகும். செபமாலை அன்னை ஆலயத் திருச்சபையினர் தாம் நடந்து வந்த பாதையைப் பின்னோக்கி பார்க்கும் போது கடந்த கால வரலாற்றில் தமக்கு பல வழிகளிலும் உதவிக்கரம் நீட்டிய அனைத்து உள்ளங்களையும் என்றும் நன்றியுடன் நினைவு கூறுவார் என்பதில் எவ்வித சந்தேகமுமில்லை.

இவ்வாலயத்திற்குச் சேர்ந்த மக்கள் எண்ணிக்கையில் சிறு தொகையினராயிருப்பினும் இப்புதிய ஆலய அமைப்பிற்கான முழுநிதிப்பழுவையும் புலம் பெயர்ந்த தம் மக்களின் உதவியுடன் தாமே ஏற்றுக் கொண்டனர் என்பது பாராட்டப்பட வேண்டிய விடயமாகும். இவ்வாலய மக்கள் செபமாலை அன்னையின் பரிந்துரையால் தாம் பெற்ற அனைத்து ஆசீர்களுக்கு அன்னைக்கு உதவந்தளிக்கும் நன்றியின் சின்னமாகவும், தம் விசுவாச உறுதிப்பாட்டின் துலாம்பரமான அடையாளமாகவும் இவ்வாலயத்தை அமைத் துள்ளனர் எனப் பொருள் கொள்வது முற்றும் பொருத்தமானது.

ஆதாரங்கள்

1. S. Gnana Prakasar, *XXV Year's of Catholic Progress. Industrial School Press, Colombogam, Jaffna, 1925.*
2. John H. Martyn, *Notes on Jaffna, American Mission Press, Tellipalai, 1923.*
3. உடுவில் செபமாலை அன்னை பேரவையின் (Church Council) கூட்ட அறிக்கை.

பங்கு மக்கள் சான்று.

1. திருமதி. செபஸ்ரியாம்பிள்ளை மரியம்மா வயது 68
2. திருமதி. நவரத்தினம் எமிலி வயது 67
3. இராசேந்திரம் ஜோர்ஜ் வயது 58
4. வரப்பிரகாசம் எலிசபெத் வயது 87
5. அருளப்பு செபமாலை வயது 75

இப்பெயர்ப்பட்டியல் மானிப்பாய் பங்கு திருமுழுக்கு இடாப்பிலிருந்து அருட்பணி A. அன்ரன் ஸ்ரீபன் அவர்களினால் தயாரிக்கப்பட்டது.

இலிருந்து மானிப்பாய் பங்கில் பணியாற்றிய அருட் தந்தையர்கள்

01. அருட்பணி G.G பாலசுந்தரம் OMI	1954 - 1956
02. அருட்பணி S.P பீற்றர்	1956 - 1958
03. அருட்பணி B. சூசைப்பிள்ளை	1958 - 1961
04. அருட்பணி L. டெசி (DESSY) OMI	1961 - 1963
05. அருட்பணி A லெபோன் (LEBERGNE) OMI	1963-1967
06. அருட்பணி S.J. பிரான்சிஸ் OMI	1967 - 1970
07. அருட்பணி S.J. இம்மானுவேல்	1970 - 1972
08. அருட்பணி பிரான்சிஸ்குலாஸ் OMI	1970 -
09. அருட்பணி G.M மேரியோசப்	1972 - 1973
10. அருட்பணி M.J. மதியாம்பிள்ளை	1973 - 1977
11. அருட்பணி மேரிபஸ்ரியன்	1977 - 1981
12. அருட்பணி C. கிறிஸ்தோப்பர்	1981 - 1985
13. அருட்பணி E. பஸ்ரியாம்பிள்ளை	1985 - 1989
14. அருட்பணி. லூயிஸ் மொன்போட்	1989 -
15. அருட்பணி அன்ரன் இராஜநாயகம்	1989 - 1993
16. அருட்பணி ஜேம்ஸ் பத்திநாதர்	1993 - 1994
17. அருட்பணி M.X. கருணாரட்னம்	1994 - 1995
18. அருட்பணி A.J யாவிஸ்	1995 -
19. அருட்பணி ஞானப்பிகாசம்	1996 - 1997
20. அருட்பணி S. யூஜின் பிரான்சிஸ்	1997 - 1999
21. அருட்பணி A.F பெனற்	1999 - 2005
22. அருட்பணி A.P அன்ரனிப்பிள்ளை	2005

உதவிப்பங்குத்தந்தையர்கள்

01. அருட்பணி J. A.இயேசுதாஸ்	1985 - 1986
02. அருட்பணி T.இயேசுதாசன்	1986 - 1987
03. அருட்பணி P. J.ஜெபரட்ணம்	1987 - 1988
04. அருட்பணி A.லோறன்ஸ்	1988 - 1989
05. அருட்பணி M.டேவிற்	1989 - 1990
06. அருட்பணி சாள்ஸ் கொலின்ஸ்	1990 - 1991
07. அருட்பணி S.M செபஸ்ரியன்	1991
08. அருட்பணி இயேசுரட்ணம்	1991 - 1993
09. அருட்பணி A.J யாவிஸ்	1993 - 1995
10. அருட்பணி யேம்ஸ் சிங்கராயர்	1993 - 1994
11. அருட்பணி A.P அன்ரனிப்பிள்ளை	1994 - 1995
12. அருட்பணி J.பிரான்சிஸ்	1997 - 1998
13. அருட்பணி செபநேசுரட்ணம்	1998 - 1999
14. அருட்பணி றொபின்சன் யோசப்	1999 - 2000
15. அருட்பணி நிக்சன் டொறெக்ஸ்	2000 - 2001
16. அருட்பணி ஞானேந்திரன்	2001 - 2002
17. அருட்பணி A.மகன் அலோசியஸ்	2002 - 2003
18. அருட்பணி C.யஸ்ரின்	2003 - 2004
19. அருட்பணி அருள்தாசன்	2004 - 2005
20. அருட்பணி A.அன்ரன் ஸ்ரீபன்	2005 -

புனித லிகோரியர் ஆலயத் திருச்சபை - சாவகச்சேரி

சாவகச்சேரி புனித லிகோரியர் ஆலயத்தின் வரலாறு 1845 இல் இருந்தே ஆரம்பமாகின்றது. எனினும், போத்துக்கேயர் இலங்கையை ஆட்சி செய்த காலத்திலிருந்தே சாவகச்சேரியில் கத்தோலிக்க குழுமம் வாழ்ந்தமைக்கான வரலாற்றுச்சான்றுகள் உண்டு. இக்காலத்தில் இலங்கையில் பணிபுரிந்த பிரான்சிஸ்கன் சபையைச்சார்ந்த போத்துக்கேயர்க்குருமார் 1621 இற்கும் 1623 இற்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் சாவகச்சேரிக் கிராமத்தில் புனித பிரான்சிஸ்குவின் திருக்காயங்களின் பெயரில், ஒரு ஆலயத்தை அமைத்தனர் என்றும், இவ்வாலயத்திற்குச் சேர்ந்தவர்களாக 4374 பெயர்கள் பதிவு செய்யப்பட்டிருந்தது என்றும் வரலாற்று ஏடுகள் சான்று பகர்கின்றன.⁴⁴ இவர்களில் 2700 வளர்ந்தோரும், 1467 பிள்ளைகளும், 207 குழந்தைகளும் அடங்குவர்.

போத்துக்கேயர் ஆட்சி வீழ்ச்சியுற்று, ஒல்லாந்தர் ஆட்சி இலங்கையில் நிலவிய போது ஒல்லாந்த, சீர்திருத்த மறையின் மறைப்பணியாளர் பிலிப் பஸ்தேயுஸ், இலங்கையின் வட பகுதியில் 24 கிறிஸ்தவக்குழுமங்களை நிர்வகித்துப் பணியாற்றினார் என்றும், அவற்றுள் தென்மராட்சிப் பகுதியிலுள்ள சாவகச்சேரியில் ஒரு குழுமம் இயங்கியது எனவும் அறியப்படுகின்றது. ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக் காலத்தில் கத்தோலிக்கருக்கு எதிராக மேற்கொள்ளப்பட்ட

⁴⁴ Fernao de. Queyros, *The Temporal and Spiritual Conquest of Ceylon*, Vol II, Trans. S.G. Perera, Colombo 1930, pp 244-248.

கெடுபிடிகள் காரணமாக முதலில் கத்தோலிக்க மறையை கடைப்பிடித்த மக்களே பின்பு ஒல்லாந்த சீர்திருத்த மறையைத் தழுவிருக்கலாம் எனவும், இவர்கள் பயன்படுத்திய ஆலயமே ஒல்லாந்த சீர்திருத்த மறையின் ஆலயமாக மாற்றப்பட்டிருக்கலாம் எனவும் கருதுவதற்குப் போதிய வரலாற்றுப் பின்னணிகள் உண்டு.⁴⁵ எனினும் மேற்குறிப்பிடப்படும் ஆலயம் சாவகச்சேரியின் எப்பகுதியில் அமைந்திருந்தது என்பது பற்றி எந்த விதக்குறிப்பும் பெற முடியாதுள்ளது. இவ்வாலயத்திற்கும், தற்போது சாவகச்சேரியில் கோயிற்குடியிருப்பு என்னும் பகுதியில் அமைந்துள்ள புனித லிகோரியார் ஆலயத்திற்கும் எவ்வித தொடர்பும் இல்லை என்பது ஆரம்பத்திலேயே தெளிவாகக்கூறப்பட வேண்டிய விடயமாகும்.

சாவகச்சேரி புனித லிகோரியார் ஆலயம், இவ்வாலயத் தைச்சேர்ந்த மக்கள், அவர்கள் தம் விசுவாச வாழ்வு பற்றிய சில முக்கிய விடயங்களின் தொகுப்பாகவும், அவை பற்றிய அலசலாகவும் இச்சிறிய கட்டுரை, அமைகின்றது. 1854 ஆம் ஆண்டு திரு. கார்டி ஸ்டீபன் (HARDY STEPHEN) கனவான் அவர்கள் சாவகச்சேரி கத்தோலிக்க மக்களின் ஆன்மீகத் தேவையைக்கருத்திற் கொண்டு கோயிற்குடியிருப்பு என்னும்மிடத்தில் கட்டுக்கரையையண்டிய பகுதியில் இருந்த தமது பெரிய தென்னந்தோட்டத்தை இனாமாக யாழ் கத்தோலிக்க திருச்சபைக்கு வழங்கினார்.⁴⁶ எனவே 1854 ஆம் ஆண்டிலேயே இவ்விடத்தில் சிறிய கொட்டில் ஆலயம் அமைக்கப்பட்டிருக்கலாம் எனக் கொள்ளக்காரணங்கள் உண்டு. 1860 இல் அமைக்கப்பட்ட விசாலமான கொட்டில், ஆலயமாகவும், தங்குமிடமாகவும் பயன்படுத்தப்பட்டது. 1887 இல் இவ்விடத்தில் கல்லினால் ஒரு சிறிய ஆலயம் அமைக்கப்பட்டது.⁴⁷ 1871 இல் மிருசுவில் தனிப்பங்காக நிறுவப்பட்டு, மிருசுவிலை அண்மித்த

⁴⁵ Philip Baldeaus, *A True and Exact Description of the Great Island of Ceylon*, Trans. Pieter Brohier, Colombo, 1960, pp 161-171.

⁴⁶ S.Gnana Prakasar, OMI, XXV years of Catholic progress, Industrial School press, Colombagam, Jaffna, 1925 p.66.

⁴⁷ *Ibid.*,

பகுதியிலுள்ள ஆலயங்கள் இப்பங்கின் பங்குக்குவினால் நிர்வகிக்கப்பட்டன. 1871 இல் இருந்து 1909 ஆம் ஆண்டு வரையும் சாவகச்சேரி புனித லிகோரியார் ஆலயம் மிருசுவில் பங்குத் தந்தையினால் பராமரிக்கப்பட்டது. எனினும், மிருசுவில் பங்கு உருவாக்கப்படுவதற்கு முன்பு சாவகச்சேரி புனித லிகோரியார் ஆலயம் எந்தப்பங்கின் நிர்வாகத்தின் கீழ் இயங்கியது என்பது பற்றித்திட்டவட்டமாகக் கூறமுடியாதுள்ளது. 1871 முதல் 1909 வரையும் மிருசுவில் பங்கின் பங்குக்குருகளாக பணியாற்றிய குருக்களே சாவகச்சேரி ஆலயத்தின் பணியாளராகவும் செயற்பட்டனர். இவ்வாறு பணியாற்றிய குருக்கள், அவர்கள், பணியாற்றிய காலம் என நோக்கும் போது இவ் விடயங்கள் கவனத்திற் கொள்ளத்தக்கவை, இவ் அருட்பணியாளர் எல்லோரும் அமலமரித்தியாகிகள் சபையைச் சேர்ந்தவர்கள்.

வண. Guemam OMI (1893)

வண. Larnaudi OMI (1894).

வண. J. Hippolyte OMI (1895)

வண. J. Batayron OMI (1895 - 1899)

வண. S. Antony OMI (1899 - 1901)

வண. M Joseph OMI (1901 - 1909)

1909 ஆம் ஆண்டிலிருந்து சாவகச்சேரி புனித லிகோரியார் ஆலயம் நல்லூர் பணிதளப்பங்கின் (Nallur mission Parish) கீழ் அமர்த்தப்பட்டது. இவ்வாலயம் நல்லூர்ப் பணிதளப்பங்கின் கீழ் எந்த ஆண்டுவரையும் இயங்கியது என்பது பற்றித் திட்டமாகக் கூறமுடியாதுள்ளது.

நல்லூர் பணித்தளப்பங்கின் கீழ் சாவகச்சேரி ஆலயம்.

நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் எழுதிய Nallur Mission Codex என்னும் குறிப்பு ஏடு வழி நின்று நல்லூர் பணித்தளப்பங்கின் கீழ் சாவகச்சேரி புனித லிகோரியார் ஆலயத்திருச்சபை பற்றிய

சில விடயங்களை ஆதாரபூர்வமாகக் கூறக்கூடியதாயுள்ளது. 1911 ஆம் ஆண்டு ஆயர் யூலன் அ.ம.தி அவர்களால் இவ்வாலயத்தில் உறுதிபூசுதல் திருவருட்சாதனம் நிறைவேற்றப்பட்டது. 1904 ஆம் ஆண்டிலிருந்து நல்லூர் பணித்தளப்பங்கு சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின் நிர்வாகத்தின் கீழ் அமர்த்தப்பட்டது. இதன் நிர்வாக மையம் நல்லூர், புனித பிரான்சிஸ் சவேரியார் ஆலயமாக நீண்ட காலமாக இருந்திருப்பினும் 1915 இற்கு பின்பே குருமார் இவ்வாலயத்தில் தங்கி பணி புரிவதற்கான பௌதிக வசதிகள் ஏற்படுத்தப்பட்டது. 1903 ஆம் ஆண்டு புனித ஆசீர்வாதப்பர் ஆலயமும், ஆலயத்துடன் இணைந்ததாக ஒரு அறையும் கட்டி முடிக்கப்பட்டது. எனவே, சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் ஆரம்பத்தில் ஆசீர்வாதப்பர் ஆலயத்தில் தங்கி பணியாற்றியிருக்கலாம். மேலும், பாண்டியன்தாழ்வு புனித அன்னாள் ஆலயத்திலும் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் தங்கி பணியாற்றியதாக அறியப்படுகின்றது. சுவாமி ஞானப்பிரகாசருக்கு தொடர்ச்சியாக உதவிக்குருமாரின் சேவை கிடைத்தது. இதனால் ஞாயிறு ஏனைய கடன் திருநாட்களில் சாவகச்சேரி புனித லிகோரியார் ஆலயத்தில் திருப்பலி ஒப்புக்கொடுக்க யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து குருமார் செல்வது வழக்கமாகும்.⁴⁸

ஆலயத்திருவிழாக்காலத்தில், மற்றும் பரிசுத்த வாரத்தில் ஒரு குருவானவர் சிறிது காலம் சாவகச்சேரியில் தங்கி மக்களின் ஆன்மீகத்தேவைகளைக் கவனித்து, வேண்டிய ஆயத்தங்களைச் செய்து வழிபாடுகளைச் சிறப்புற நடத்தினார். ஏனைய தேவைகளுக்காக மக்கள் குருமாரைக் காண்பதற்கு நல்லூர் பணித்தள பங்கிற்குச் செல்ல வேண்டியிருந்தது. 1896 இவ் ஆலயத்தின் பின்பக்கமாக பெரிய மண்டபம் அமைக்கப்பட்டது. யாழ். புனித மாட்டினார் குருமட மாணவர்கள் விடுதலை நாட்களில் இங்கு

⁴⁸ Nallur Mission Codex. Hereinafter will be referred to as NMC. This is a missionary diary maintain by father S. Gnana Prakasar, OMI He made Nallur St. Francis Xavier's Church as his residence.

⁴⁹ S.Gnana Prakasar, p. 66

வந்து தங்கள் விடுதலையைப் பயனுள்ள வகையில் கழிப்பதற்கு இந்த மண்டபம் கட்டப்பட்டது.⁴⁹ புனித மாட்டினார் குருமடம் பெரியகுருமடமாகவே ஆரம்பத்தில் இயங்கியது. இதனால் குருமட மாணவர் தம் விடுதலையை சாவகச்சேரியில் கழித்தமை இங்குள்ள மக்களும், பிள்ளைகளும் ஆன்மீக நிலையில் பலவகையிலும் பயன்பெற வழிவகுத்திருக்கும் என உறுதியாகக் கூறலாம்.

1912 ஆம் ஆண்டு சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் பரிசுத்த வார வழிபாடுகளை இங்கு தங்கி சிறப்பாக நடத்தினார். மேலும், பெரிய வெள்ளிக்கிழமை சிறிய அளவில் பாடுகளின் காட்சியும் (பெரும்பாலும் இயேசுவை அறைந்து இறக்கும் காட்சி) அதனைத் தொடர்ந்து ஆசந்தியும் இடம் பெற்றுள்ளது. உயிர்ப்பு ஞாயிறு தினம் காலைத்திருப்பலியின் பின்பு உயிர்த்த ஆண்டவரின் திருச்சுருபத்தைத் தாங்கிய திருப்பவனியும் இடம் பெற்றது. இங்கு இடம் பெற்ற பரிசுத்தவார வழிபாடுகளுக்கான ஆயத்தங்களை மேற்கொள்வதில் இலங்கை புகையிரதப் பகுதியில் பணியாற்றிய சிங்கள மொழி பேசும் கத்தோலிக்க மக்களும் தங்கள் பங்களிப்பைச் செய்துள்ளனர். சுவாமி இக்காலத்தில் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் பாண்டியன்தாழ்வு புனித அன்னம்மாள் ஆலயத்தில் தங்கியிருந்ததாக அறியப்படுகின்றது.⁵⁰

1914 ஆம் ஆண்டு ஆலயத்திருவிழாவை சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் சிறப்பித்துள்ளார். இம் முறை திருவிழா ஆயத்த வழிபாட்டு நாட்களில் இரண்டு நாட்களை யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து சென்ற மக்கள் சிறப்பித்துள்ளனர். திருவிழாத்திருப்பலியிலும் அதன் முதல் நாள் மேடையேற்றப்பட்ட தேவசகாயம் பிள்ளை நாடகத்திலும் அண்ணளவாக 5000 மக்கள் கலந்து கொண்டுள்ளனர். திரு விழாத்திருப்பலி அதிகாலை 4 மணிக்கு சிறப்பாக ஆயத்தம் செய்யப்பட்ட பீடத்தில் ஆலயத்தின் வடபகுதி விறாந்தையில் ஒப்புக்கொடுக்கப்பட்டது. நாடகம் முடிந்தவுடன் திருவிழாத் திருப்பலி ஒப்புக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கலாம்.⁵¹

⁵⁰ NMC.

⁵¹ *Ibid.*,

1916 ஆம் ஆண்டு ஆலயத் திருவிழாவிற்கான ஆயத்த வழிபாடுகளை மார்சலின் அடிகள் நடத்த, திருவிழாத்திருப்பலியைச் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் ஒப்புக்கொடுத்தார். இம் முறையும் ஆலயத் திருவிழாவை முன்னிட்டு தேவசகாயம் பிள்ளை நாடகம் மேடையேற்றப்பட்டது. 1917 ஆம் ஆண்டு அருத்திரு. வில்லியம் அ.ம.தி அடிகள் சாவகச்சேரியில் தங்கி இருந்து பரிசுத்த வார வழிபாடுகளை நடத்தினார். பெரிய வெள்ளிக்கிழமை அறைந்து இறக்கும் சடங்கும் இங்கு இடம் பெற்றுள்ளது. பரிசுத்த வார வழிபாடுகள், குருவின் செலவுகள் அனைத்தையும் கருத்திற் கொண்டு மக்கள் 16/= ரூபா சேகரித்து குருவிடம் வழங்கினர்.

1918 ஆம் ஆண்டு ஆலயத்திருவிழா ஏனைய வருடங்கள் போல் சோபிக்கவில்லை, ஆலய முகப்பு எந்த வேளையிலும் முற்றாக இடிந்து விழும் நிலையில் காணப்பட்டதால், ஆபத்தைத் தவிர்க்கும் நோக்குடன் அதன் மேற்பகுதி இடிக்கப்பட்டதாகக் குறிப்பில் இடம் பெற்றுள்ளது. இம் முறையும் திருவிழாவையொட்டி நாடகம் மேடையேற்றப்பட்டது. இதன் பின்பு சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் தமது நல்லூர் பணித்தன குறிப்பேட்டில் சாவகச்சேரி ஆலயம் பற்றி எதுவும் குறிப்பிடவில்லை. இதனால் இக்காலத்துடன் இவ்வாலயம் நல்லூர் பணிதளப்பங்கிலிருந்து பிரிக்கப்பட்டு வேறு பங்குடன் இணைக்கப்பட்டிருக்கலாம் எனக் கருத இடமுண்டு.⁵² (Nallur Mission Coder).

ஆலயத்திருவிழா

தற்போது இவ்வாலயத்தின் திருவிழா ஆடி 23 ஆம் திகதி கொடியேற்றத்துடன் ஆரம்பமாகி ஆவணிமாதம் 1 ஆம் திகதி திருவிழாத்திருப்பலி ஒப்புக்கொடுக்கப்படுகின்றது. முன்பு ஆடி மாதம் 26 ஆம் திகதி கொடியேற்றத்துடன் ஆரம்பமாகி ஆவணி மாதம் 2 ஆம் திகதி திருவிழாத்திருப்பலி ஒப்புக் கொடுக்கப்பட்டது. 1910

⁵² Ibid.,

களில் குடா நாட்டின் பல பகுதிகளிலிருந்தும் மக்கள் ஒன்று கூடும் யாத்திரைத்தலமாக இவ்வாலயம் விளங்கியது. கிளாலி புனித சந்தியோமாயோர் ஆலயத் திருவிழா ஆடி 25 ஆம் திகதி முடிவற்றதும் அங்கிருந்து மக்கள் கரையோரமாக நடந்து இங்கு வந்து ஆலய வளவினுள் தற்காலிகக் கூடாரங்கள் அமைத்து தங்கி திருவிழா ஆயத்த வழிபாடுகளிலும், திருவிழாவிலும் பங்கு கொள்வர். இப்படியாக வரும் மக்களின் நலன் கருதி ஆலயத் தினாலேயே சமையல் பாத்திரங்கள் வாடகைக்கு வழங்கப்பட்டதாக அறிகின்றோம். இவ்வாறு மக்கள் பெரும் எண்ணிக்கையில் ஒன்று கூடுவதற்கும், கூடாரங்கள் அமைப்பதற்கும் விசாலமான ஆலய வளவு வசதியாய் இருந்தது. திரு விழாவையொட்டி நாடகம் (நாட்டுக்கூத்து) அல்லது வசன வாகாப்பு மேடையேற்றப்பட்டது. இதனால் இந்து மக்களும் பெரும் எண்ணிக்கையில் இவற்றைப் பார்த்து பயனடைவர். திருவிழாக்காலங்களில் மக்கள் பெரும் தொகையில் ஒன்று கூடுவதும் பல கடைகள் ஆலய வளவினுள் இயங்குவதும் பெரும் கலகலப்பான காட்சியாகவே காணப்பட்டது. தற்போது திருவிழா 9 நாள் ஆயத்தங்களுடன் ஆவணி மாதம் முதல் ஞாயிறு தினத்தில் கொண்டாடப்படுகின்றது.⁵³

இவ்வாலய மக்களின் வழித்தோன்றல்கள்

சாவகச்சேரி புனித லிகோரியார் ஆலய மக்களின் வரலாறு பற்றி நோக்கும் போது இவ்வாலயத்திற்குச் சேர்ந்தவர்களாக முக்கியமாக இரண்டு சமூகங்களைச் சார்ந்த மக்கள் காணப்படுகின்றனர். இவர்களில் 115 குடும்பங்களைக் கொண்ட ஒரு குழுமத்தினர் தற்போது ஆலயத்தையண்டிய பகுதியில் வாழ்கின்றனர். இவர்களின் முன்னோர் கடற்சிப்பியைச் சூழை வைத்து சுண்ணாம்பு ஆக்குவதும், வர்ணம் பூசுவதும் ஆகிய தொழிலை மேற்கொண்டனர். இவர்களில் பெரும்பான்மையானவர்கள் பூனகரியிலிருந்து இங்கு

⁵³ பங்கு குறிப்பேடு. இது பங்குக் குரவர்களால் பேணப்படுகின்ற பங்கின் நிகழ்வுகள் பற்றிய குறிப்பேடாகும்.

வந்து குடியேறிய முத்தம்மா என்பவரின் பதினாறு பிள்ளைகளின் மரபினராகும். மேலும், திரு. சுவாமிபிள்ளை, திரு. நசரேத்து என்பவர்களின் வழித்தோன்றல்களும் மேற்கூறப்பட்ட 115 குடும்பங்களுக்குள் அடங்குவர். இவர்கள் திருமணம் போன்ற சமூக உறவுகளை மன்னார், சாவற்காடு, புனகரி, ஊர்காவறுதுறை, னெகதாரிமுனை, கடுக்கட்டுக்குளம் ஆகிய இடங்களில் வாழும் மக்களுடன் பேணுகின்றனர். மேலும், பளையிலிருந்து கத்தோலிக்க மறையைத்தழுவிய சில இந்துக்களும் இதில் அடங்குவர்.

இவ்வாலயத்திற்குச் சேர்ந்த மற்றய குழுமத்திற்குச் சேர்ந்த மக்கள் தற்போது குடும்பங்களை உள்ளடக்கியவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். இவர்கள் தற்போது சாவகச்சேரி பெரிய மாவடி என்னுமிடத்தில் வசிக்கின்றனர். ஞானமுத்து - கதிராசி ஆகியோரின் வழித்தோன்றல்களாகக் கொள்ளப்படும் இவர்கள் யாழ்ப்பாணம், பருத்தித்துறை ஆகிய இடங்களிலுள்ள மீன் பிடித்தலைத் தங்கள் பாரம்பரியத் தொழிலாக மேற்கொள்பவராகக் காணப்படுகின்றனர். வேறு சமூகங்களைச் சேர்ந்தவர்களும் கணிசமாக இருக்கின்றனர். முத்தம்மா பிற்காலத்தைச் சேர்ந்தவர்.

பாடசாலைக்கல்வி

சாவகச்சேரி றோ.க. பாடசாலை தொடர்பாக மக்கள் முன்வைக்கும் தகவலின்படி 1887 இல் ஆலயவளவினுள் ஒரு சிறு பாடசாலை ஆரம்பிக்கப்பட்டு காலக்கிரமத்தில் வகுப்புகள் ஒன்று முதல் ஐந்து வரையும் இடம் பெற்றன. 1938 இல் இப்பாடசாலை ஆலயத்தின் பிற்பகுதியில் அமைந்துள்ள பெரிய மண்டபத்திற்கு, மாற்றப்பட்டது. 1960 இல் அரசு பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்றமை திருச்சபை மேற்கொண்டு வந்த கல்விப்பணியில் பெரும் பின்னடைவை ஏற்படுத்தியது. 1972 இல் இப்பாடசாலை தற்போது அமைந்துள்ள இடத்திற்கு மாற்றப்பட்டது. 1887 இல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பாடசாலை இன்று வரையும் முதல் ஐந்து வகுப்புகள் மட்டுமே இடம்

பெறுகின்றமை இங்கு கவனத்திற் கொள்ளப்பட வேண்டிய விடயமாகும்.

இவ்வாலயத்தைச் சேர்ந்த மக்கள் கல்வித்துறையில் தாம் அடைந்திருக்க வேண்டிய நிலையை அடையத் தவறியுள்ளனர் என்பதை இது எடுத்துக்காட்டுகின்றது. இவ்வாலய மக்கள் கல்விக்கு அதிக முக்கியத்துவம் அளிக்காமையும், தம் பிள்ளைகள் கல்வித்துறையில் முன்னேற ஊக்குவிக்காமையும், வேண்டிய வாய்ப்பு வசதிகள் வழங்கத் தவறியமையும் இவர்கள் சமூகப் பொருளாதாரத்துறையில் அடைந்திருக்க வேண்டிய வளர்ச்சி நிலையை அடையத்தவறியமைக்கான முக்கிய காரணிகளில் ஒன்றாகக் கொள்ளலாம். எனினும், கணிசமாக மாணவ, மாணவியர்கள் சாவகச்சேரி றிபேறிக்கல்லூரியிலும், வண. டேவிற அடிகளின் துணையுடன் யாழ். புனித பத்திரிசியார் கல்லூரியிலும் கல்வி கற்றுள்ளனர். தற்போது இக்கிராமத்தில் கணிசமான பிள்ளைகள் சாதாரணதரம் படித்து முடித்தவர்களாகவும் சிலர் உயர்தரம் கற்கின்றவர்களாகவும் காணப்படுகின்றனர். இம் மக்கள் தங்கள் ஊர்ப்பாடசாலையில் சிறந்த கல்விச் சேவையாற்றியவர்களாக மருசுவிலலைச் சேர்ந்த ஆசிரியர் சவிரிமுத்து, ஆசிரியர் பிலிப்பு, ஆசிரியை இரத்தினம் ஆகியோரையும், ஏனையோரையும் இன்றும் நன்றியுடன் நினைவு கூருகின்றனர். அண்மையில் வளர்ச்சியடைந்த நல்ல பாடசாலைகள் இருப்பதும் இது ஆரம்பப் பாடசாலையாகவே இருப்பதற்கு காரணம்.⁵⁴

1960 இற்குப்பின் இங்கு பணியாற்றிய அருட்பணியாளர்

அருட்பணியாளர்கள் ஆற்றும் பணிகளில் முதன்மையான பணி கிறிஸ்தவ மதிப்பீடுகளின் அடிப்படையில் விசுவாசக்

⁵⁴ இத்தகவல்கள் சாவகச்சேரி புனித லிகோரியார் ஆலய பங்கு மக்களிடம் இருந்து பெறப்பட்டது. இதற்கு பின்வரும் தகவல்கள் யாவும் பங்கு மக்களிடம் இருந்தும், பங்கு குருவிடம் இருந்தும் பெறப்பட்டவை.

குழுமங்களை நிறுவுவதும், அவர்களை ஆன்மீகத்தில் உருவாக்குவதுமாகும். இவ்வாறு மக்களை ஆன்மீகத்திலும், ஆளுமையிலும், இறையரசின் மதிப்பீடுகளின் அடிப்படையிலும் கட்டி எழுப்புவது சவால்கள் நிறைந்த பணியாக அமைவதுடன் வெளித்தோற்றத்திற்குப் புலப்படாத பணியாகவும் இது அமைகின்றது. அதாவது ஏனைய பௌதிக விருத்தி, பங்களிப்புப் போன்று இது துலாம்பரமாக நோக்கப்பட முடியாதது. இப்பணியானது முழுக்கமுழுக்க ஆன்மீகம்சார் பணியாகும். இதனால் இது முக்கியமானது. சில வரலாற்று ஆசிரியர்களும் இவ்வாறான பங்களிப்பிற்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கத்தவறுகின்றனர்.

அதே வேளையில் ஆலயங்கள் அமைத்தல், பங்குப் பணிமனை அமைத்தல், பாடசாலை நிறுவுதல் போன்ற பௌதிக வள விருத்தியின் தேவை குறைத்து மதிப்பிட முடியாதது, 1887 இல் அமைக்கப்பட்ட ஆலயம் தொடர்ந்து வழிபாட்டிற்குப் பாவிக்க முடியாத நிலை காணப்பட்டது. இதனால் 1960 களில் வண. வில்லவரசிங்கம் அ.ம.தி அடிகள் முகமாலையில் தங்கியிருந்து இவ்வாலயத்தைப் பரிபாலித்த காலத்தில் புதிய ஆலயம் அமைக்கும் முடிவு மேற்கொள்ளப்பட்டது. இக்காலத்தில் வண. வில்லவரசிங்கம் அடிகளுக்கு அருட்பணி, தோமஸ் சவுந்தரநாயகம் (தற்போதைய யாழ். ஆயர்), அருட்பணி A.X. தேவதாசன் ஆகியோர் உதவிப்பணியாளராகச் செயற்பட்டனர். ஆலயம் அமைப்பதற்கு வேண்டிய நிதியைப் பெற்றக் கொள்வது பெரும் பிரச்சினையாக விளங்கியது. புதிய ஆலயம் அமைப்பதற்குரிய நிதியைப்பெறுவதற்கு திரு. (Hardy Stephen) கார்டி ஸ்ரீபன் அவர்கள் வழங்கிய விசாலமான தென்னந்தோட்டம் காணி பிரிக்கப்பட்டு ஆயரின் அனுமதியுடன் விற்று, வேண்டிய நிதியைப் பெறுவதற்கு வில்லவரசிங்கம் அடிகள் செயற்பாடுகளை மேற்கொண்டார். அருட்தந்தை. வில்லவரசிங்கம் அடிகள் இரண்டு விடயங்களை கருத்திற் கொண்டு இவ்வாறு செயற்பட்டார். ஒன்று ஆலயத்தை அமைப்பதற்கு வேண்டிய நிதியைப்பெறுவது, மற்றயது காணியற்ற நிலையில் ஆலயத்திலிருந்து

தொலைவில் குடியிருந்த கத்தோலிக்க மக்களை ஆலயத்திற்கு அண்மித்த பகுதிகளில் குடியமர்த்துவது. (திரு. கார்டி ஸ்ரீபன் அவர்களின் பங்களிப்பு சாவகச்சேரி புனித லிகோரியார் ஆலயத்தின் வரலாற்றில் மிக அளத்தமாகப் பதியப்பட ஆவன செய்வது இன்று வாழும் பங்கு மக்களின் முக்கிய கடமையாகும்.)

(1960 இல் அமைந்த ஆலயம் பற்றிய விபரிப்பு)

சாவகச்சேரி - புதிய பங்காக நிறுவப்பட்டமை

1975 ஆம் ஆண்டு புனித லிகோரியார் ஆலயத்தை மையமாகக் கொண்டதாக சாவகச்சேரிப்பங்கு நிறுவப்பட்டமை இவ்வாலயத் திருச்சபையின் வரலாற்றில் முக்கியமான விடயமாகும். இதன் முதல் பங்குத்தந்தையாக அருட்பணி. M. கருணாகரன் அவர்கள் நியமனம் பெற்றார். புதிய பங்கு உருவாக்கப்படுகின்றமை, அருட்பணியாளர் பங்கில் தங்கி இருந்து பணியாற்றுகின்றமை மக்களின் ஆன்மீக உருவாக்கிற்குக் கணிசமான பங்களிப்பை வழங்கும். அருட்தந்தை கருணாகரன் அடிகள் 1975 முதல் 1989 வரையும் இங்கு பங்குத் தந்தையாகப் பணியாற்றியுள்ளார். இப்பதின்னான்கு வருடங்களும் ஆன்மீகம் சார் பணிகளுடன் இவ்வாலயம் தொடர்பான சில பௌதிக விருத்திகளையும் மேற்கொண்டுள்ளார். 1978 இல் ஆலய முகப்புப் பூச்சு வேலை இடம் பெற்றது. இதற்கான நிதி திருவிழாக்காலங்களில் ஆலய நிர்வாகத்தினால் நடத்தப்பெற்ற தேனீர்கடையிலிருந்து பெறப்பட்ட வருவாயிலிருந்தும், அதிர்ஷ்ட இலாபச்சீட்டிழுப்பின் மூலமும் பெறப்பட்டது.. மேலும், ஆலய வளவினுள் கிணறு அமைத்தமை, ஆலயத்திற்குப் பின்புறமாக சிறிய திருப்பண்டக்காப்பு அறை அமைத்தமை, ஆலயத்திற்குப் பின்புறமாக உள்ள காணியில் தென்னம்கன்றுகள் நட்டு, தென்னம் தோட்டம் உருவாக்கியமை சில முக்கிய பணிகளாகும்.

1960 இல் ஆலய காணிகள் விற்கப்பட்டமையினால் திருவிழாக்காலத்தில் ஆலய வளவில் போதிய இடவசதியற்ற தன்மை உணரப்பட்டது. இந்நிலையில் 1960 இல் விற்கப்பட்ட காணியில் ஆலயத்திற்கு வடக்குப் பக்கமாக நான்கு பரப்புக் காணி அருட்தந்தை கருணாகரன் அவர்கள் தாம் சேர்த்துவைத்த ஓய்வூதியப் பணத்திலிருந்து 20,000/= ரூபாவிற்கு வாங்கினார் என்பது இவ்வாலய மக்கள் வழியாக அறியப்பட்ட தகவலாகும்.

1989 முதல் 1993 வரையும் அருட்பணி. A. லோறன்ஸ் அடிகள் பங்குத்தந்தையாகப் பணியாற்றிய காலத்தில் ஆலய வளவிற்கு சுற்றுமதில் அமைக்கப்பட்டதோடு, திருப்பாலத்துவ சபை, ஆலய நிர்வாக சபை என்பன ஆரம்பிக்கப்பட்டன. இக்காலத்திலேயே பெரும் எண்ணிக்கையியான மக்கள் யாழ்ப்பாணப் பகுதியிலிருந்து இடம்பெயர்ந்து ஆலயத்தை அண்மித்த பகுதியில் தஞ்சமடைந்தனர். நீண்ட காலமாக கியுடெக் நிறுவனத்தின் உதவியினால் இடம் பெயர்ந்து இங்கு தங்கிய மக்கள் பராமரிக்கப்பட்டனர்.

1993 முதல் 1996 வரையிலான காலப்பகுதியில் சாவகச்சேரியில் பணியாற்றிய அருட்பணி பற்றிக் ஞானப்பிரகாசம் அவர்களின் பணிக்காலத்தில் அடிகளாரின் குருத்துவ வெள்ளி விழா இப்பங்கில் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டது. இக்காலத்திலேயே அழகான சிறிய போட்டிக்கோ 1,25,000/= ரூபா செலவில் அமைக்கப்பட்டது. இந்த நிதி மக்களால் சிறிது சிறிதாகச் சேமிக்கப்பட்டு வங்கியில் இடப்பட்டிருந்த நிதியைக் கொண்டும், வெளிநாடுகளிலுள்ள இந்த ஆலயத்திற்குச் சேர்ந்த மக்கள் அனுப்பிய நிதியிலிருந்தும் பெறப்பட்டதாகும். இக் காலத்திலேயே பங்கில் புனித வின்சன்ரிபோல் சபையும் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

1997 முதல் 1999 வரையான காலப்பகுதியில் பணியாற்றிய அருட்பணி நேசநாயகம் அடிகள் “யூபிலி ஆண்டை” முன்னிட்டு அ.ம.தி யாழ். மாகாணக் குருக்களின் துணையுடன் மகா

ஞானஒடுக்கத்தை ஒழுங்கு செய்திருந்தார். அன்பியக்குழுக்களை அமைப்பதற்கான ஆரம்பகட்ட நடவடிக்கையாகவும் இவை அமைந்தன. 1999 முதல் 2000 வரையிலான காலப்பகுதியில் அருட்பணி ஆனந்தகுமார் பணியாற்றிய காலத்தில் இளைஞர் ஒன்றியம் உருவாக்கப்பட்டதோடு இப்பங்கின் பாரிய இடம்பெயர்வும் இடம் பெற்றது. 2000 ஆம் ஆண்டு மாதம் தென்மராட்சிப் பிரதேசத்தில் இடம் பெற்ற பயங்கர யுத்தம் காரணமாக அண்ணளவாக 50 குடும்பங்கள் அருட்பணியாளர் ஆனந்தகுமாரின் துணையுடன் கால் நடையாகச் சென்று கிளிநொச்சி, பொன்னகர் பகுதியில் தற்காலிக முகாமிட்டு பல இடர்பாடுகள் மத்தியில் காலத்தைப் போக்கினர். இக்காலத்தில் புனித லிகோரியார் ஆலயச் சூழல் பாரிய இடப்பெயர்வின் காரணத்தால் மக்கள் நடமாற்றமற்ற சூனியப்பிரதேசமாக காட்சியளித்ததோடு, இராணுவ அதியுயர் பாதுகாப்பு வலயமாகவும் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. ஆலயத்துப் பொருட்கள் அனைத்தும் சூறையாடப்பட்டன. எனினும் யாழ் நகர்ப் பகுதிக்கு இடம் பெயர்ந்த மக்கள் அருட்பணி லோறன்ஸ் அடிகளின் துணையுடன் 2001 கிறிஸ்து பிறப்பு விழாத்திருப்பலியை மிக எளிமையான முறையில் இவ்வாலயத்தில் ஒப்புக்கொடுத்தனர்.

2002 ஆண்டு நடுப்பகுதியில் இலங்கை அரசிற்கும், தமிழ்ஈழவிடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தினருக்குமிடையில் ஏற்பட்ட புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தம் காரணமாக A-9 பாதை திறக்கப்பட்டதனால் இடம் பெயர்ந்த மக்கள் யாழ் குடாவிற்கு மீண்டும் திரும்பினர். இவ்வாலய மக்களும் தம் சொந்த இடங்களில் குடியேறும் நோக்குடன் தங்கள் பகுதிகளுக்குத் திரும்பினர். இம் மக்களுக்குப்பெரும் ஏமாற்றமும், ஆச்சரியமும் காத்திருந்தது. பெரிய வீடுகள் நிரூபலமாக்கப்பட்டு, சிறிய கொட்டில் வீடுகள் எரிக்கப்பட்டிருந்தன. மேலும், இப்பகுதி அதியுயர் பாதுகாப்பு வலயமாக பிரகடனப்படுத்தப்பட்டிருந்ததோடு, மக்கள் நடமாட முடியாத படி எங்கும் மிதிவெடி, கண்ணிவெடி எச்சரிக்கைப் பலகைகள் போடப்பட்டிருந்தன. இந்நிலையில் மக்கள் ஆலய வளவிலுள்ளும், அதையண்டிய

பகுதிகளிலும் தற்காலிக குடிசைகள் அமைத்து வசதிகள் அற்ற நிலையில் இருந்தனர்.

இக்காலத்தில் ஆயர் இல்லத்திலிருந்து குருக்கள் வந்து திருப்பலி ஒப்புக் கொடுத்தனர். இக்காலத்தில் தற்காலிக பங்குத்தந்தையாக நியமனம் பெற்ற அருட்பணியாளர் எமில் போல் அவர்களின் உதவியுடன் மக்களின் தேவைகள் கவனத்திற் கொள்ளப்பட்டு J.R.S. (Jesuit Rehabilitation Society) இயேசு சபை மீள் குடியமர்வு சேவையினரின் உதவியுடன் வீடுகள் இழந்த மக்களுக்குத் தற்காலிக குடிசைகள் அமைத்துக் கொடுக்கப்பட்டன. ♦ (2002 இல் அருட்பணி M.V.G.)

150 வது ஆண்டு நிறைவு

2003 ஆம் ஆண்டு ஆலயத் திருவிழாத் திருப்பலியின் போது ஆயரினால் 150 வது நிறைவு ஆண்டு பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. இதற்கென ஆன்மீக, ஆளுமை உருவாக்கல் நிலையிலும், ஆலயப்புனருத்தாரண நிலையிலும் ஆயத்தங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இதே ஆண்டு ஜப்பசி மாதம் அன்பிய எழுச்சி மாதமாகப் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டு பெரிய குருமட மாணவர்களின் உதவியுடன் அன்பியத்தை மையப்படுத்தி கருத்தரங்குகள், ஒன்று கூடல்கள், கண்காட்சிகள், பவனிகள், பகிர்வு, திருப்பலி போன்ற விடயங்கள் இடம்பெற்றன. 2003 ஆம் ஆண்டு திருவருகைக் காலத்திலும், 2004 ஆம் ஆண்டு தவக்காலத்திலும் சனிக்கிழமைகளில் அருட்பணியாளர் J.E. ஜெயசீலன் விசுவாசப் புதுப்பித்தல் உரைகள் வழங்கினார். 150 வது ஆண்டு நிறைவையொட்டி அர்ப்பண வழிபாடு அருட்தந்தை S.J. பிரான்சிஸ் அடிகளினால் சாட்டியில் நடத்தப்பட்டது.

2005 ஆம் ஆண்டில் அன்பியம் தொடர்பான சில சிறப்பு நிகழ்ச்சிகள் இடம் பெற்றன. பெரியகுருமட நான்காம் வருட இறையியல் மாணவர்கள் இப்பங்கில் இரண்டு வாரங்கள் தங்கி

அன்பியம் மற்றும் இளைஞர் பணி தொடர்பான அனுபவப் பயிற்சி பெற்றுக் கொண்டனர். மேலும் வட்டக்கச்சி, சில்லாலை, கொழும்புத் துறை ஆகிய பங்குகளிலிருந்து இப்பங்கிற்கு வருகை தந்த மக்கள் அன்பியம் தொடர்பான அனுபவப் பகிர்வைப் பெற்றுக்கொண்டனர்.

150 ஆம் ஆண்டு சிறப்பு நிகழ்ச்சிகளாக சிறுவர், இளையோர், தாய், தந்தையர்க்கு தியான வழிபாடுகள் தனித்தனியாக நடத்தப்பட்டதோடு அன்பிய ஒப்புரவுத் திருப்பலியும் நிறைவேற்றப் பட்டது. மறைக்கோட்டத்தின் குருக்கள் இவ்வாலய மக்களைக் குடும்பங்களாக தரிசித்தமை மக்கள் மத்தியில் பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றது. 150 வது ஆண்டு நிறைவு நாள் அன்று ஆலயப்பங்கு மக்கள் வசிக்கும் பகுதிகள் வழியாக புனித லிகோரியாரின் திருச்சுருப்பவனி இடம் பெற்றது. 150 வது ஆண்டு திருவிழாத் திருப்பலி ஆவணி முதல் ஞாயிறு ஆயர் அவர்களால் ஒப்புக் கொடுக்கப்பட்டதோடு, அன்னை திரேசா சபையைச்சார்ந்த அருள் சகோதரிகளின் வருகை திருவிழாவின் நிகழ்வுகளுக்கு மேலும் சிறப்புச்சேர்ப்பதாக அமைந்தது.

2002 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 10 ஆம் திகதி அருட்பணி D.V. E. இரவிச்சந்திரன் பங்குத்தந்தையாக நியமனம் பெற்றார். ஆலயப் பங்குமனை முழுமையாகச்சேதமடைந்த நிலையில் காணப்பட்டமையினால் ஆயர் மூலம் பெறப்பட்ட மறை மாவட்டப் பொது நிதியைக் கொண்டு மக்களின் சிரமதானப்பணியுடன் திருத்த வேலைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இக்காலத்தில் பெரிய குருமட மாணவன் எட்வின், நாதன் பங்குத்தந்தையுடன் இணைந்து குடும்பங்களை தரிசித்து அன்பியக்குழுமங்களை உருவாக்கு வதற்கான ஏற்பாடுகள் முன்னெடுக்கப்பட்டன. அன்பியங்கள் தோறும் கூட்டங்கள் நடத்தப்பட்டு ஆலய பேரவை (அருட்பணிச்சபை) மறைமாவட்ட யாப்பு முறைமைகளுக்கு உட்பட்டதாக உருவாக்கப் பட்டு இரண்டாம் திகதி மார்ச் மாதம் 2003 ஆம் ஆண்டு முதல் கூட்டம் நடத்தப்பட்டது. 2003 ஜனவரி முதல் ஆறு மாதங்களுக்குத் போடோவின் திருக்குடும்பச்சபை அருட்சகோதரிகள் சனி, ஞாயிறு தினங்களில் இப்பங்கில் பணியாற்றியுள்ளார்கள்.

இதரப்பணிகள்

பங்கிலுள்ள இளைஞர்கள் வேலைவாய்ப்பைக் கருத்திற் கொண்டு 2004 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதத்தில் ஆறு மாத கால பெண்களுக்கான மனையியல் பயிற்சியும் நடைபெறுகிறது. இரண்டு முறை முடிந்து விட்டது இவை J.R.S இன் உதவியோடு, ஆறு மாத கால மின்சார இணைப்புப் பயிற்சியும், சான்றிதழும் வழங்கப்பட்டது. 2006 ஜனவரி மாதம் பங்குப்பணிமனையில் கணணிப்பயிற்சி மையம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. 2005 இல் மறைக்கோட்ட ரீதியில் நடத்தப்பெற்ற இளைஞர் திணைப் போட்டிகளில் இப்பங்கைச் சேர்ந்த இளையோர் நாடகம், கிளித்தட்டு, பாட்டுப்போட்டிகளில் பங்கு கொண்டு பரிசில்களையும் பெற்றனர்.

2004 டிசம்பர் மாதம் 26 ஆம் திகதி இடம் பெற்ற சுனாமிப்பேரலை அனர்த்தத்தில் உயிரிழந்தோர் பெயரில் நினைவுத்துாபி சேமக்காலையில் நிறுவப்பட்டது. 2005 நவம்பர் 2ம் திகதி சேமக்காலையில் புதிய பலிப்பீடம் அமைக்கப்பட்டு இறந்தாவர்களின் ஆன்ம சாந்தி வேண்டி திருப்பலி ஒப்புக்கொடுக்கப் பட்டது. 2006 இல் புதிய கல்லறைச் சுருபம் செய்யப்பட்டு ஆசந்தி நடாத்தப்பட்டது.

ஆம் ஆண்டு பருத்தித்துறை மறைக்கோட்டம் உருவாக்கப் படுவதற்கு முன்பு இப்பங்கு யாழ். மறைக்கோட்டத்தின் கீழ் செயற்பட்டது. தற்போது பருத்தித்துறை மறைக்கோட்டத்துடன் இணைத்தவையாக அச்சவேலி, தாளையடி, செம்பியன்பற்று, மிருசவில், (முகமாலை), சாவகச்சேரி, சக்கோட்டை ஆகிய பங்குகள் உள்ளன. சாவகச்சேரி பங்கின் கீழ் செயற்படும் ஏனைய ஆலயங்களாக மட்டுவில் லூர்த்து அன்னை ஆலயம், நாவற்குழி அற்புத அன்னை ஆலயம், நாவற்குழி அந்தோனியார் ஆலயம், சாவகச்சேரி புனித லிகோரியார் ஆலயம், மந்துவில் அன்னை வேளாங்கண்ணி ஆலயம் ஆகியவை உள்ளன. மர்சலின் ஆலயம் 2006 இலே தான் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

எந்தவொரு ஆலயத் திருச்சபையிலும் மக்களின் செயற்பாடுகளுக்கும், பங்களிப்பிற்கும் பக்திச்சபைகளும், அவைசார் அமைப்புக்களும் பெரும் பங்கு வகிக்கின்றன. இந் நிலையில் தற்போது சாவகச்சேரி புனித லிகோரியார் ஆலயத்தில் திருப்பாலத்துவசபை, பீடப்பணியாளர் மன்றம், இளைஞர் மன்றம், பாடகர் குழாம், வின்சன் டி போல் சபை, திருவழிபாட்டுக் குழு, மறையாசிரியர் குழு, விளையாட்டுக்கழகம், கடந்தொழிலாளர் சங்கம், J.R.S பெண்கள் மறு வாழ்வுச்சங்கம், அருட்பணிப் பேரவை ஆகியவை செயற்படுகின்றன.

இங்கு விசுவாசம் வேருன்றி 150வது ஆண்டு நிறைவையொட்டி அமைக்கப்பட்டிருந்த இடத்தை அப்போதைய குரு முதல்வர் அருட்பணி. ர. நீக்கிலாஸ் அடிகள் நற்கருணை விழாவின் பின் திரு நிலைப்படுத்தினார். இவ்வாண்டு திருவிழாத் திருப்பலியை ஆயர் அவர்கள் ஒப்புக் கொடுத்துச் சிறப்பித்தார். 150வது ஆண்டுச் சிறப்பு நிகழ்வாக திருவிழா அன்று மாலை திருச்சுருப்பவனி கிராமத்தினூடாக இடம்பெற்றது. திரு விழாவையொட்டி மேற்கொள்ளப்பட்ட பீட அமைப்பு, முகப்பு அமைப்பு, மணிக்கோபுர அமைப்பு ஆகியவற்றை இளவாலை கட்டிடக் கலைஞன், திரு.நி.ஆனந்தம் அவர்களால் ஆக்கப்பட்டவையே. இப் புனரமைப்புப் பணிக்கு ஆலயப் பராமரிப்பாளர் திரு. தேவசகாயம், பொருளாளர் திரு. யேசுதாசன், செயலாளர் திரு.மரிய அன்ரனி, மின் அமைப்பாளர் திரு. நெஜி ஆகியோரின் பங்களிப்பு குறிப்பில் இடம் பெறுதல் பொருத்தமானதே.

150வது ஆண்டு விழாமுடிவு பெற்றதுடன் குருக்கள் பணிமனை நிறுவும் பணிகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. ஆயர் அவர்களின் நிதியுதவியுடன், பங்கு மக்களின் சீரமதானப்பணிகள் மூலமாக பங்கு மனை நிறுவும் பணி மேற்கொள்ளப்பட்டது. இப்பங்குப் பணிமனை 2005ஆம் ஆண்டு ஆடி மாதம் ஆயர் அவர்கள் திறந்து, ஆசீர் வழங்கினார். மேலும், 2006ஆம் ஆண்டு தவக்காலத்தையொட்டி

கல்லறை ஆண்டவர் சுருபம் கொழும்பிலிருந்து எடுத்து வரப்பட்டது. இவ்வாண்டு பெரிய வெள்ளி தினத்தன்று முதன்முறையாக இச்சுருபத்தைக் கொண்டு ஆசந்தி எடுக்கப்பட்டது. சுருபத்தையும் கூட்டையும் திருமதி பற்றிமா அவர்கள் அன்பளிப்புச் செய்தார்.

உசாத்துணை நூல்கள்

1. Queyros Fernao de. *The Temporal and Spiritual Conquest of Ceylon, Vol II*, Trans. S.G. Perera, Colombo 1930.
2. Philip Baldeaus, *A True and Exact Description of the Great Island of Ceylon*, Trans. Pieter Brohier, Colombo, 1960.
3. Gnana Prakasar .S, OMI, XXV years of Catholic progress, Industrial School press, Colombagam, Jaffna, 1925.
4. Nallur Mission Codex.
5. சாவகச்சேரி பங்குக்குறிப்பேடு.
6. சாவகச்சேரி பங்கு மக்களிடம் இருந்து பெறப்பட்ட வாய்மொழித் தகவல்கள்.

உரும்பிராயில் கிறிஸ்தவம் வளரும் வரலாறு

உரும்பிராயில் கிறிஸ்தவத்திற்கு வயது எழுபத்து ஐந்து ஆகி விட்டது அழகிய ஆலயம், பங்குப்பணி மனை சற்றுமதில் எனப் பங்கின் புறவளர்ச்சி பெருகி வருகிறது. 400 குடும்பங்கள் வரை இன்று இப்பகுதியில் கத்தோலிக்க குடும்பங்களாக உள்ளன. இவர்களின் விசுவாச முதிர்ச்சியும் பலரால் மெச்சப்படுகிறது. இத்தகைய ஒரு சிறிய கத்தோலிக்க குழுமம் தனது கடந்த கால வீரம் நிறைந்த விசுவாச வாழ்வைத் திரும்பிப் பார்ப்பது அதற்கும், அனைவருக்கும் கிறிஸ்தவத்தில் ஆழமாகத் துணைசெய்யும்.

காலனித்துவ காலத்திலே

போர்த்துக்கேயர் காலத்திலே இலங்கைக்கு வந்த கத்தோலிக்க மதம் அக்காலத்திலேயே உரும்பிராய்க்கும் சென்றதா என்பது பற்றித் தெளிவாகக் கூறமுடியாதுள்ளது போர்த்துக்கேயர் காலத்திலே யாழ். குடாநாடு முழுவதும் முப்பத்திரண்டு கோயிற்பற்றுக்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு, ஒவ்வொரு கோயிற்பற்றுக்கும் ஒரு பெரிய ஆலயம் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. உரும்பிராய், கோப்பாய் கோயில்பற்றுக்குச் சேர்ந்ததாக இருந்தது. கோப்பாயில் குவாடலூப்பு மாதா ஆலயம் கோயில் பற்று ஆலயமாக அமைத்திருந்தது அக்காலத்தில் உரும்பிராயில் வாழ்ந்த கத்தோலிக்கர் இக்கோப்பாய் கோயிற்பற்றுக்குத் தான் சேர்ந்தவர்களாய் இருந்திருப்பர்.

1658 இல் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து போர்த்துக்கேயரை வெளியேற்றி ஒல்லாந்தர் ஆட்சியைக் கைப்பற்றினர். ஒல்லாந்தர் காலத்தில் கத்தோலிக்கருக்கு ஏற்பட்ட கெடுபிடுகளின் காரணமாக பல கோயிற்பற்றுக்களிலிருந்து கத்தோலிக்க மதம் மறைந்து போயிற்று. இவ்வாறு கோப்பாய் கோயிற்பற்றில் வாழ்ந்த கத்தோலிக்கரும் மீண்டும் இந்து சமயத்தைத் தழுவினர்.

முயற்சியும் தோல்வியும்

போர்த்துக்கேயர் இலங்கையில் இருந்து வெளியேற்றப்பட்டு கிட்டத்தட்ட 250 ஆண்டுகளின் பின்பு நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசரினால் மீண்டும் இம்மண்ணில் விசுவாசவித்து விதைக்கப்பட்டது. 1911 ஆம் ஆண்டு உரும்பிராயைச் சேர்ந்த மூன்று ஆண்கள் ஞானப்பிரகாசம் சுவாமியிடம் சென்று, (இவ்வேளையில் சுவாமியவர்கள் கச்சேரி நல்லூர் வீதியிலுள்ள புனித ஆசீர்வாதப் பர் பணிமனையில் தங்கியிருந்தார்.) தாங்களும், தங்கள் உற்றார், உறவினரும் கத்தோலிக்க மறையைத் தழுவ விரும்புவதாகத் தெரிவித்தனர். ஆயினும் அந்நாட்களில் நிலவிய இறுக்கமான சாதி, சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகள் காரணமாகத் தோன்றிய எதிர்ப்புக்களையும், சவால்களையும், எதிர் கொள்ள முடியாத நிலையில் இவர்களின் முயற்சி கைகூடாமற் போயிற்று.⁵⁵

துணிவுடன் எதிர் நீச்சல்

மீண்டும் ஐந்து வருடங்களின் பின்பு அதாவது 1916 ஆம் ஆண்டு புரட்டாசி மாதம் 29 ஆம் திகதி அதே மூன்று பேரும் மீண்டும் நல்லூர் சுவாமியிடம் வந்து எவ்வித எதிர்ப்பின் மத்தியிலும் கத்தோலிக்க மதத்தைத் தழுவ தாம் தயார் எனத் தெரிவித்தனர்.⁵⁶

⁵⁵ Nallur Mission Codex. Hereinafter will be referred to as NMC.

This is a missionary diary maintain by father S. Gnana Prakasar, OMI He made Nallur St. Fransis Xavier's Church as his residence.

⁵⁶ Ibid.,

அதன்படி அதே ஆண்டு ஐப்பசி 9 ஆம் திகதி சுவாமியவர்கள் முதன் முறையாக உரும்பிராய் சென்று மறையைத் தழுவ விரும்புவர்களுடைய பெயர்களை எடுத்துக் கொண்டார். இவ்வாறு கத்தோலிக்க மறையைத் தழுவ விரும்பியவர்கள் மிகவும் ஏழைகளாய் இருந்தனர். இதனால் பல இன்னல்களை எதிர் நோக்கினர். பல விடயங்களுக்கு மற்ற மக்களிலே தங்கி வாழ வேண்டியவர்களாக இருந்ததனால் பல்வேறு விதங்களில் பழிவாங்கப்பட்டனர். இவர்கள் பாவிக்கும் பாதைகள் முட்கள், கள்ளிகள் போட்டு தடைசெய்யப்பட்டன. குத்தகைக்கு கொடுக்கப்பட்ட காணிகள் பறிக்கப்பட்டன. கொடுக்கல் வாங்கல்களிலும் பழி வாங்கப்பட்டனர்.

இத்தகைய இன்னல்கள் மக்களுக்கு மட்டுமல்ல சுவாமியவர்களுக்கும் ஏற்பட்டன. ஞானப்பிரகாச சுவாமியின் தியாகப்பணி, இன்னல்கள் பலவற்றை எதிர் நோக்கிய புதிய மந்தைக்கு உற்சாகம் அளிப்பதாக அமைந்தது. நல்லுார்ப்பங்குக் குறிப்புக்களை வாசிக்கும் போது சுவாமிகள் பட்ட வேதனைகள், சோதனைகள், துன்பங்களைப் புரிந்துகொள்ளக் கூடியதாக உள்ளது. இத்துன்பங்களில் கொலின்ஸ் சுவாமிகள் பெரும் ஆறுதலும், ஊக்கமும் அளித்தார். மேலும் பல குருக்கள் இவரைத் தரிசித்து ஊக்கமளித்தனர்.

முதற் கோயிலும் முதற் பலியும்

மேற்குறிப்பிட்ட மூன்று மனிதரும் குருவானவரைச் சந்தித்த இரண்டு தினங்களின் பின்பு, குத்தகைக்கு எடுக்கப்பட்ட ஒரு காணியிலே ஒரு சிறிய கொட்டில் போடப்பட்டது. இச்சிறிய கொட்டிலே கோயிலாகவும், சுவாமிகள் தங்கும் இடமாகவும் விளங்கியது. இக்கொட்டில் கோயில், தற்போதைய ஆலய முன்பக்கத்திலிருந்து தென்கிழக்குப் பக்கமாக கிட்டத்தட்ட 400 யார் தூரத்தில் அமைந்திருந்தது. முன்பு இப் பகுதி இவர்களின் சுடுகாடாக இருந்தது. இக்கோயிலிலேயே உரும்பிராய் மண்ணிலான முதற்திருப்பலியை

1916 ஆம் ஆண்டு ஜப்பாசி மாதம் 18 ஆம் திகதி ஞானப்பிரகாசம் சுவாமிகள் ஒப்புக்கொடுத்தார்.⁵⁷

தொடர்ந்த எதிர்ப்புக்கள்

ஆலயம் அமைத்து பலி ஒப்புக்கொடுத்த நிகழ்வு மக்கள் மத்தியில் பெரும் கொந்தளிப்பை ஏற்படுத்தியது. சுவாமியின் இச்செயற்பாடு கிராமத்தில் கலகத்தையும் பெரும் குழப்பத்தையும் ஏற்படுத்தலாமென்று கத்தோலிக்க உயர்பீடத்துக்கு முறையிடப் பட்டது. ஆயினும் இக்காலத்தில் ஆயிராக இருந்த யூலன் ஆண்டகை சுவாமிக்கு ஊக்கமும் வேண்டிய உதவியும் அளித்தார்.

இந்நிலையில் ஒரு ஞாயிறுதினம் புதிய கிறிஸ்தவர்களுக்குத் திருப்பலி நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த போது, மறையுரை வேளையில், வெளியே ஒரு கூட்டம் இவ்வாயத்தக் கிறிஸ்தவர்களின் தோட்டங்களையும், பயிர்களையும் நாசப்படுத்தும் செயலில் ஈடுபட்டது. சுவாமிகளின் முறையீட்டின் மேல் இச்சம்பவம் தொடர்பாக சட்ட நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்பட்டது. இதன்படி, நீதிபதி காவல்துறையினருடன் சென்று சம்பவத்துக்கு காரணமாகக் காணப்பட்ட 24 பேரை உடன் கைது செய்தார்கள். இந்நிலையில் எதிரிகள் சமரசம் செய்துகொள்ள முயற்சித்தனர். சுவாமிகள் வைத்த அனைத்து நிபந்தனைகளையும் அவர்கள் ஏற்றுக் கொண்டனர். புதிய கிறிஸ்தவர்கள் பிரச்சினை மீன்றி ஆறுமாதங்கள் தங்கள் குத்தகைக் காணிகளிலே தோட்டம் செய்யவும், பழைய பாதைகளைப் பாவிக்கவும் உரிமை கிடைத்தது.

திருமுழுக்குக் கொண்டாட்டம்

1916 ஆம் ஆண்டு கார்த்திகை 25 ஆம் திகதி உரும்பிராய் பங்கு வரலாற்றில் மிகவும் முக்கியமான நாளாகும். அன்றைய

⁵⁷ Ibid..

தினம் உரும்பிராயைச் சேர்ந்த 107 பேர் திருமுழுக்குப் பெற்று திருமறையைத் தழுவிக்கொண்டனர். அன்றைய ஆயர் யூலன் ஆண்டகையும் கியோமர் ஆண்டகையும் (அவ்வேளையில் குரு) வேறு இரு குருக்களும் திருமுழுக்குச் சடங்கை மிகவும் ஆடம்பரமாக நடாத்தி வைத்தார்கள். இவ்விழா மிகவும் சிறப்பாக கொண்டாடப்பட்டது.⁵⁸

மீண்டும் தொல்லைகள்

முதலில் நீதிமன்றத்தில் கிறிஸ்தவர்களுக்கு எவ்வித தொல்லைகளும் செய்யோம் என்று கூறியவர்கள் மீண்டும் இப்புதிய கிறிஸ்தவர்களுக்கு தொல்லை கொடுக்க ஆரம்பித்தனர். முதலாளி - தொழிலாளி என்ற போர்வையிலும், சாதி அடிமைத்தனத்தினாலும் இவ்வொடுக்கப்பட்ட மக்கள் பெரிதும் பழிவாங்கப்பட்டனர். இவ்வேளையில் ஞானவழிகாட்டியதுடன் பல பொருளாதார உதவிகளையும் ஞானப்பிரகாசம் சுவாமிகள் செய்தார்.⁵⁹

அறிவுக்கண் திறக்க

ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுடைய பிள்ளைகள் கல்வி கற்பதற்கு வசதிகள் இருக்கவில்லை. இந்நிலையில் திரு முழுக்குக் கொண்டாட்டம் காரணமாக, முன்று மடங்காக நீட்டிப் போடப்பட்டிருந்த கொட்டில் கோயிலையே சுவாமியவர்கள் பாடசாலையாக மாற்றினார். இப் பாடசாலை 1916 ஆம் ஆண்டு ஐப்பசி மாதத்து இறுதி ஞாயிறிலே ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இப்பாடசாலையிலே சுவாமியவர்களே முதல் ஆசிரியனாக மாறினார். இதற்கு முன்பு இம்மக்களின் ஆண்பிள்ளைகள் ஊர்ப்பெரியவர்களின் பள்ளிக்கூடத்தில் கோடியில் நின்றே படிக்க விடப்பட்டார்கள். பெண்பிள்ளைகளுக்கு படிப்பு அறவே இருக்கவில்லை. இப் பெண்கள் கீழ்க்காது குத்த அனுமதிக்கப்படவில்லை, மேல் காது மட்டுமே குத்த முடிந்தது.

⁵⁸ S.Gnana Prakasar, p. 60.

⁵⁹ NMC

இத்தகைய சாதி ஒடுக்குமுறையை ஓரளவிற்காவது தணிப்பதற்கு சுவாமியவர்களின் பாடசாலை உறுதுணையாய் அமைந்தது.⁶⁰

இரண்டாவது கோயில்

ஏற்கனவே இருந்த கோயில் பாடசாலையாக மாற்றப் பட்டதனால் புதிய ஒரு கோயில் தேவைப்பட்டது. அந்நாளில் பாசையூர் பங்குத் தந்தையாகவிருந்த டெலாஸ் சுவாமியார் இவ்விடயத்தில் உதவ முன்வந்தார். இவர் பாசையூர் கத்தோலிக் கரிடமிருந்து பண உதவியும் பெற்றுக்கொடுத்தார். இவ்வுதவியுடன், வேறு சில கிறிஸ்தவர்கள் செய்த உதவியுடனும் சேர்த்து புதியதொரு கொட்டில் கோயில் கட்டப்பட்டது. இது ஒட்டினால் வேயப்பட்டது. அக்கோயில் தற்போதைய றோ.க.த.க.பாடசாலை வளவினுள் அமைந்திருந்தது. அன்று இக்கோயிலுக்கான செலவானது 750/= ஆகும்.⁶¹

மேலும் மக்கள் தொகை பெருகவே அவர்கள் குடியிருப்பதற் கென கோயிலைச் சுற்றி ஆறு ஏக்கர் நிலம் 1917 ஆம் ஆண்டு புரட்டாசி 27 ஆம் திகதி 1400/= விற்கு வாங்கப்பட்டது. இதற்கு கொழும்பு பரதகுல கிறிஸ்தவர்கள் பண உதவி புரிந்தனர். இன்றும் உரும்பிராயில் அதிகமான கத்தோலிக்கர் வாழுவது 1917 இல் வழங்கப்பட்ட இக்காணிகளிலேயே.⁶²

சம்மிக்கேலின் பாதுகாப்பில்

கத்தோலிக்க மறையைத் தழுவுவது சம்பந்தமாக சுவாமியை முதலில் சந்தித்த பண்டாரியும் அவர் சகோதரங்களும் பின்வருமாறு கூறினர். ‘சுவாமி நாங்கள் நெடுங்காலமாக ஆடு, கோழி வெட்டிப் பலி கொடுத்துப் பயன் காணோம். சாத்தானையும் அதன்

⁶⁰ NMC

⁶¹ S.Gnana Prakasar, p. 60..

⁶² *Ibid.*

மாயங்களையும் வெல்லப்பண்ணும் ஒரு சுத்தவாளன் வேணும்.’ “அப்படியாயின் இதற்கு சம்மிக்கேல் தான் சரி” என்று சுவாமி கூறினார். இவ்வாறு சம்மிக்கேலின் பெயர் கோயிற் பெயரானது பின்பு ஒரு நாள் சுவாமி இதுபற்றிச் சிந்தித்தபோது, இம்மூவரும் முதலில் தம்மைக் காணவந்த நாள் புரட்டாசி மாதம் 29 ஆம் திகதி, புனித மிக்கேலின் திருநாள் அன்று தான் என்பதை அறிந்து வியப்படைந்தார்.

இக்கோயிலில் வைக்கப்பட்டு இன்றுவரை அங்கிருக்கும் மிக்கேல் அதிதூதரின் திருச்சொருபம் 1875 ஆம் ஆண்டு யாழ். ஆசனக்கோவிலில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட புனித மிக்கேல் பத்திச் சபைக்குரியமாகும்.⁶³

துணிவுடன் எதிர்ப்பு

1922 ஆம் ஆண்டு சிங்கப்பூரிலிருந்து வந்த சிலரின் தூண்டுதலினால் மீண்டும் கிறிஸ்தவர்களுக்கு இன்னல்கள் ஏற்பட்டன. கிறிஸ்தவர்களை அடித்து, கோயிலையும் அழித்துவிட இவர்கள் ஆயத்தம் செய்தனர். ஆனால் இம்முறை கிறிஸ்தவர்கள் துணிவுடன் காட்டிய எதிர்ப்பினால் எதிரிகள் புறமுதுகு காட்டினார்கள். அவர்களில் எண்மர் கைதுசெய்யப்பட்டு சிறையிடப்பட்டனர் இவ்வாறு உறுதியுடன் வளர்ந்த உரும்பிராய் சம்மிக்கேல் பங்கில் 1925 இல் 150 கத்தோலிக்கர்கள் இருந்தனர்.⁶⁴

கல்லாலான ஓர் ஆலயம்

உறுதியடைந்த மக்களின் விசுவாச வாழ்வைப் பிரதிபலிக்கும் உறுதியான கல்லினாலான ஆலயம் ஒன்றை எழுப்பும் முடிவு மேற்கொள்ளப்பட்டு, அதன் படி சுன்னாகம் சந்தையில் நின்று பார்க்கும் போது கோயில் கோபுரம் தெரியும் பொருட்டு பெரிதாக திட்டமிடப்பட்டு 1932 ஆம் ஆண்டு தை மாதம் 5 ஆம் திகதி

⁶⁴NMC

அத்திவாரம் இடப்பட்டது. இதே ஆண்டு வைகாசியிலே ஆயர் கியோமர் அவர்கள் இவ்வடித்தளத்தை ஆசீர்வதிக்க உரும்பிராய்க்குச் சென்றார்.⁶⁵

கோயில் அரைகுறையாகக் கட்டப்பட்டிருந்த நிலையில் அவ்வருடம் மார்கழியில் பெய்த மழையினால் அனைத்தும் இடிந்து விழுந்து பெரும் சேதம் ஏற்பட்டது. இதனால் பெரிதும் மனமுடைந்த சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் இரண்டு மாதம்வரை உரும்பிராய்க்கே செல்லவில்லை. ஆர்வத்தோடு பணிபுரியும் பல குருக்களுக்கு இப் பொழுதும் இப்படியான மனத்தளர்வுகள், சோதனைகள் ஏற்படுவதுண்டு.

ஆயினும் சுவாமியவர்களின் அயராத முயற்சியினால் அடித்தளம் இடப்பட்ட பகுதியிலேயே மீண்டும் ஒரு கொட்டில் கோயில் போடப்பட்டு, ஓட்டினால் வேயப்பட்டது. இக்கோயிலில் பல குருமாரும் பல திருத்த வேலைகளை மேற்கொண்டனர். இதுவே படிப்படியாகப் பரிணாமமடைந்து தற்போதைய ஆலயமாக வளர்ச்சி கண்டது.

அருத்திரு பெனட் அடிகள்

முதன் முதல் உரும்பிராயிலேயே பங்குத்தந்தையாகத் தங்கியிருந்து பணிபுரிந்த குருவானவர் அருத்திரு பெனட் அடிகளாரே ஆவார். இவர் காலத்தில் இடம் பெற்ற பணிகள் பற்றி பல குறிப்புகள் கிடைத்துள்ளன முன்பு நடைமுறையிலிருந்து செயலிழந்து போன ஆண், பெண்களுக்கான மரியாதின் சேனைகள் மீண்டும் செயற்படத் தொடங்கின. கோயிற் காணியில் சில பகுதிகள் விற்கப்பட்டு கோயிற் கட்டிட நிதியில் சேர்க்கப்பட்டது. மக்கள் வெங்காயம் பயிரிட்டபோது குடும்பத்துக்கொரு முடிச்சை ஆலயக்கட்டிட நிதிக்கென காணிக்கையாகச் செலுத்தினர். பீடப்பணியாளர் வருடா வருடம் நடத்திய கரோல் நிகழ்ச்சி மூலம் பணம் சேகரித்து ஆலயக்கட்டிட

⁶⁵ Ibid

நிதிக்குக் கொடுத்தனர். ஆலய வளவினுள் ஆயர் செலவிலே ஒரு கிணறு தோண்டப்பட்டது. இதற்கு முழுவதுமாக 1250/= செலவு ஏற்பட்டது. பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு பெறப்பட்ட சேமக்காலைக் காணி அளக்கப்பட்டு எல்லை போடப்பட்டது. இதற்கு அடிகளார் கச்சேரியுடன் பல தடவைகள் தொடர்பு கொண்டார் என அறிய வருகிறோம்.⁶⁶

அருட்திரு சவிரிமுத்து அடிகளார்

பெனற் அடிகளாரைத் தொடர்ந்து பங்குப் பொறுப்பை சவிரிமுத்து அடிகளார் ஏற்றுக்கொண்டார். இவரது காலத்தில் “திருப்பாடுகளின் காட்சி என்றால் உரும்பிராய்” என்ற சிறப்புப் பெயர் பெற்று விளங்கியது இப்பங்கு. இம்மக்களிடம் காணப்பட்ட கலை ஆர்வத்தை வளர்த்ததோடு, பிள்ளைகளிடம் துறவறப்பற்றையும் இவர் ஊட்டினார்.⁶⁷

அருட்திரு இராயப்பு யோசேப்பு அடிகளார்

அருட்திரு சவிரிமுத்து அடிகளாரைத் தொடர்ந்து பங்கைப் பொறுப்பேற்ற இராயப்பு யோசேப்பு அடிகளார் ஆற்றிய அப்போஸ்தலிக்க பணியும், மக்களின் ஆன்ம வாழ்வில் காட்டிய அக்கறையும் உரும்பிராய் மக்களின் மனதில் இவருக்கு நீங்காத இடத்தைப் பெற்றுக் கொடுத்துள்ளது. தற்போதைய ஆலயத்தைக் கட்டும் பணியில் இவர் முழுமூச்சுடன் செயற்பட்டார். கடினமான காலத்தில் உணவுக் கூப்பனுக்குக் கிடைத்த உலர் உணவுப் பொருட்களை குருவிடம் அளித்து, அதை விற்று ஆலயம் கட்டினர். ஆலயத்தின் பெரும் பகுதி மக்களின் தியாகத்தாலும் உடல் உழைப்பாலுமே உருவானது. ஆலயக் கட்டிடத்திற்கு தற்போதைய யாழ் ஆயர் வ. தியோகுப்பிள்ளை ஆண்டகையும் குறிப்பிடத்தக்க பண உதவிசெய்தார். மக்களின் இல்லங்களைத் தரிசித்து, மக்களின்

⁶⁶ பங்கு மக்களிடம் இருந்து பெறப்பட்ட தகவல்

⁶⁷ பங்கு மக்களிடம் இருந்து பெறப்பட்ட தகவல்

பிள்ளைகளின் உருவாக்கலில் அதிகம் பங்குகொண்டவர் யோசேப்ப அடிகள் என்பது மக்களின் கருத்து.

இவ்விடத்தில் இம்மக்களின் பெருந்தன்மையைக் காட்டும் ஒரு சம்பவத்தையும் குறிப்பிட வேண்டும். முன்பு கோவில் கட்டிட நிதிக்கென சேகரித்து மறைவட்டக் கணக்காளரிடம் ஒப்படைத்திருந்த பணம் பற்றிய சரியான பதிவுகள் கிடைக்காத நிலையில், முன்பு சேகரித்த முழுப்பணத்தையும் விட்டுக்கொடுத்து பெருந்தன்மையுடன் நடந்து கொண்டனர்.⁶⁸

பல குருக்கள் பல பணிகள்

யோசேப்பு அடிகளார் காலத்தில் கட்டப்பட்ட ஆலயத்தில் முடிவறாத சில வேலைகளை, முற்றுப்பெறச் செய்தவர் அருட்திரு ஜெயசேகரம் அடிகளார். இவருடைய காலத்திலேதான் தற்போதைய பங்குக்குருவின் பணிமனை கட்டப்பட்டது. இதற்கான முழுச் செலவையும் யாழ் ஆயர் தியோகுப்பிள்ளை ஆண்டகையே ஏற்றுக்கொண்டார்.

இவருக்குப்பின் பொறுப்பேற்றுக் கொண்ட பிலிப்பு அடிகளாரின் பணிக்காலத்தில், 1978 ஆம் ஆண்டு புரட்டாசி 16 இல் ஆலயத்திற்கு மின்சார விநியோகம் ஏற்படுத்தப்பட்டது. பிலிப்பு அடிகள் மக்களின் மனத்தையும் வாழ்வையும் தொடுகின்ற மறையுரைகளை ஆற்றினார் என்பது மக்களின் கருத்து.

இவரைத் தொடர்ந்து முறையே நேசநாயகம், பற்றிக் ஞானப்பிரகாசம், கிறிஸ்தி செல்வராஜா என்னும் குருக்கள் பணியாற்றினர். இவர்கள் ஒவ்வொரு வரும் தங்கள் பணிக்காலத்தில் தங்களுக்கே உரிய முறையில் உருவாக்கப் பணிகளைச் சிறப்பாகச் செய்தனர். பற்றிக் அடிகளார் சேமக்காலைக்கு அதற்குரிய வடிவத்தைக் கொடுத்தார். தற்போதைய பங்குத்தந்தை நேசராசா தமக்கே உரிய முறையில் மக்களுடன் நன்றாகப்பழகி, இலங்களைத்

⁶⁸ பங்கு மக்களிடம் இருந்து பெறப்பட்ட தகவல்

தரிசித்து, பல இடங்களில் குழுவழிபாடுகளை நடத்தி, மக்களை வழிநடத்தி வருகிறார். இவரின் காலத்தில் ஆலயத்தைச் சுற்றி மதில் அமைக்கும் பணி இடம்பெறுகிறது.

இவர்களை விட இன்னும் பல குருக்கள் இப்பங்கில் பணியாற்றி உள்ளனர். இவர்களில் சுவாம்பிள்ளை, மரியதாஸ், ஸ்பம்பத்தி, பிலிப்பு, இராசநாயகம், குலாஸ், மதுரநாயகம், பாலசுந்தரம், அந்தோனிப்பிள்ளை ஆகிய குருக்கள் நன்றியோடு நினைவுகூரப்படுகிறவர்கள். இன்னும் உரும்பிராய்ப்பங்கின் வளர்ச்சியிலே மறைந்து நின்று உழைத்த பல மறையாசிரியர்களும் நன்றிக்குரியவர்களே.

நினைவு மலர்கள்

உரும்பிராயில் வேதம் தொடங்கிய வெள்ளி யூபிலியை முன்னிட்டு 1941 ஆம் ஆண்டு 15 பக்கங்களைக் கொண்ட சிறிய நூல் ஒன்று வெளியிடப்பட்டது. இதை ஞானப்பிரகாச சுவாமிகளே எழுதினார். மேலும் ஆலயத் திறப்பு விழாவை முன்னிட்டு 1978 இலே 'தலைமகள்' என்ற ஒரு நினைவு மலரும் வெளியிடப்பட்டது.

உரும்பிராய் பங்கு ஞானப்பிரகாசம் சுவாமியின் செல்லப் பிள்ளையாக, தலைமகளாகக் கணிக்கப்படுகின்ற பங்கு. அவரும் இம்மக்களை இறுதி வரைக்கும் பெருமையோடு அன்பு செய்தார் என்பதற்கு இன்றும் வாழும் மக்கள் பல சம்பவங்களைக் கூறுவர். அவர் எதிர்பார்த்தபடி உரும்பிராய் கிறிஸ்தவர்கள் பல கோணங்களிலும் விடுதலை பெற்ற மக்களாகக் காணப்படுகின்றனர். தங்கள் பிள்ளைகளில் இருவரைக் குருக்களாகவும், கன்னியர்களாகவும் அளித்துள்ளார்கள். தம் மண்ணில் விசுவாச வித்து ஊன்றப்பட்ட பவள விழாவை நினைவுகூரும் இம்மக்கள் தமது கடந்தகால வீரம் செறிந்த விசுவாச வாழ்வை எண்ணிப்பார்த்து, தமது நிறுவினர் ஞானப்பிரகாசம் சுவாமிகளின் எதிர்பார்ப்பிற்கும், தமது முதாரைகளின் தியாக வாழ்விற்கும் அர்த்தம் கொடுக்கும்

வகையில் ஆழமான கிறிஸ்தவ வாழ்வு வாழக் கடமைப்பட்டுள்ளார்கள்.

துணை நின்ற நூல்கள்

1. Gnana Pragasar. S, O.M.I. xxv years' *Catholic Progress*, Industrial School Press, Colombogam, 1925.
2. Nallur Mission Codex - Thodarpaham Library.
3. நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர், *உரும்பிராயில் வேதம் தொடங்கிய வெள்ளி யூபிலி*, 1941.
4. தலைமகள், புனித மிக்கேல் ஆலய புனிதப்படுத்தல் நினைவு மலர், புனித வளன் கத்தேலிக்க அச்சகம், யாழ்ப்பாணம், 1978.
5. வாய்மொழித் தகவல்
பத்திநாதர் சவிரிமுத்து, வயது 82 (மேற் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பண்டாரியின் 7வது மகன்)
தாவீதுராசா பாக்கியம்,
திருச்செல்வம் இரத்தினம்,
பவளம் செபஸ்ரியான்,
யோசேப்பு இராசம்மா.

சரவணை - சின்னமடு செபமாலை அன்னை ஆலயத்தின் குறுகிய வரலாறு

சரவணை (சின்னமடு) புனித செபமாலை அன்னை ஆலயம் வேலணை - ஊர்காவந்துறை வீதியில் புளியங்கூடச் சந்தியிலிருந்து 500 மீற்றர் தூரத்தில் அமைந்துள்ளது. தீவுப்பகுதியில் குறிப்பாக ஊர்காவந்துறையையண்டிய பகுதியிலே கத்தோலிக்கம் போத்ததுக் கேயர் காலத்திலிருந்தே பரப்பப்பட்டு வந்துள்ளது. கத்தோலிக்கம் இலங்கையில் ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக்காலத்தில் அதிகம் நலிவுற்றாலும் மீண்டும் ஆங்கிலேயர் காலத்தில் புத்துணர்வு பெற்று, வளர்ச்சி கண்டது. இக்காலப்பகுதிக்குரியதாக எமக்குக் கிடைக்கப்பெற்றுள்ள குறிப்புகளின் படி 1894 ஆம் ஆண்டிற்கு முன்பு சரவணைப்பகுதியில் கத்தோலிக்க ஆலயம் எதுவும் அமைக்கப்பட்டிருந்தமைக்கான சான்றுகள் இல்லை.

சரவணை (சின்னமடு) ஆலயத்தின் வரலாறு பற்றிச் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் குறிப்பிடுமிடத்து இப்பகுதியில் சுவாமி விஸ்திரினி அவர்களே முதல் முதலில் விசுவாசத்தைப் பரப்பினார் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.⁷⁰ எனினும் ஊர்காவந்துறைப் பகுதியின் திருமுழுக்கு இடாப்பின் இடம் பெற்றுள்ள குறிப்பின்படி, 1816 ஆம் ஆண்டிலிருந்தே வதியுமிடம் சரவணை என இடாப்பின் குறிப்பினுள்ளோர் திருமுழுக்குப் பெற்றுள்ளனர். 1816 முதல் 1841 வரையும் சரவணையைச் சேர்ந்தோர் 43 பேர் திருமுழுக்கு பெற்றோராயின் சரவணைப்பகுதியில் ஒரு ஆலயமும் அமைக்கப்படவில்லை என்னும் வினா எழுகின்றது.

⁷⁰ S.Gnana Prakasar,P.30.

சுவாமி விஸ்திரினி அவர்கள் தீவுப்பகுதிக்குப் பொறுப்பாக நியமனம் பெற்று மறையைப் பரப்பியும். மக்கள் விசுவாசத்தை ஆழப்படுத்தியும் பணியாற்றிய காலத்திலேயே சரவணைக் கிராமத்தில் வாழ்ந்த வள்ளுவ வகுப்பாரும், பிராண உபகாரி வகுப்பாரும் கத்தோலிக்க மறையில் இணைந்து திருமுழுக்குப் பெற்றனர்.⁷¹ ஆனால் ஏற்கனவே அமைக்கப்பெற்றிருந்த ஆலயங்களுக்கு சற்றுத் தொலையில் இவர்களின் வதிவிடம் அமைந்திருந்த காரணத்தினாலும் சமகாலத்தில் இலங்கையில் போதிய குருமார் பணியாற்றுவதற்கு இல்லாமையினாலும் மக்களுக்கு கல்வியறிவு அளிக்கப்படாமையினாலும் பிறசமயச் சூழலின் செல்வாக்கினாலும் இப்புதிய கிறிஸ்தவர்கள் ஞானக்கடமைகளில் போதிய அறிவற்ற நிலையில் தங்கள் விசுவாச வாழ்வில் ஆழம் பெற முடியவில்லை. இதனால் காலக்கிரமத்தில் இவர்கள் கத்தோலிக்கர் அல்லாதார் போன்றே வாழ்ந்தனர் என்பது சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் கருத்து.

சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் கூறும் சுவாமி விஸ்திரினி அவர்களே முதன் முதலில் சரவணைப் பகுதியில் விசுவாசத்தைப் பரப்பியவர் என்னும் கருத்து ஏற்றுக் கொள்ளப்படுவதற்குச் சில சிக்கல்கள் உள்ளன. சுவாமி விஸ்திரினி அவர்கள் 1846 ஆம் ஆண்டு இத்தாலி நாட்டிலிருந்து இலங்கைக்கு வந்து இலங்கையின் யாழ்ப்பாண அப்போஸ்தலிக்க ஆளுனர் பிரிவில் ஆயர் பெற்றக்கினியின் பணிக்காலம் வரையும் அதாவது 1857 வரையுமே பணியாற்றினார். ஊர்காவந்துறைப் பகுதியில் இவர் 1846 - 1848 வரையும் பணியாற்றினார். ஆனால் 1816 முதல் 1841 வரையும் 43 பேர் சரவணைப் பகுதியிலிருந்து திருமுழுக்குப் பெற்றுள்ளனர் என்பதை ஊர்காவந்துறை திருமுழுக்கு இடாப்பிலிருந்து அறியக் கூடியதாயுள்ளது. எனவே சுவாமி விஸ்திரினிதான் முதன் முதலில் சரவணைப்பகுதியில் விசுவாசத்தைப் பரப்பினார் என்றும் கருத்தை ஏற்றுக்கொள்வது சிக்கலாகத் தென்படுகின்றது.

ஊர்காவந்துறை, நாரந்தனைப் பகுதிக்குப் பொறுப்பாக சந்திரசேகரர் அடிகள் (1893 - 1902) நியமனம் பெற்றார்.

⁷¹ Ibid.,

இயற்கையிலேயே இவரிடம் பலவிடயங்களை ஒழுங்கமைத்துச் செயற்படுத்தும் திறமை காணப்பட்டது. விஸ்திரினி சுவாமியாரால் சரவணைக் கிராமத்தில் பல வருடங்களுக்கு முன்பு திருமுழுக்களிக் கப்பட்ட மக்களின் ஞானவாழ்வு பற்றி அறிய முற்பட்டபோது இவர்களில் கட்டையன் நாவதன் என்பவரையும் அவரைச்சார்ந்த ஒரு சிலரையும் தவிர, ஏனைய அதிகமானோர் கிறிஸ்தவ அனுபட்டானங்களையும், கடமைகளையும், செப ஒழுங்குகளையும் மறந்து கத்தோலிக்கர் அல்லாதார் போன்றே வாழ்ந்தனர்.

இம் மக்களை மீண்டும் கத்தோலிக்க விசுவாசத்தில் உறுதிப்படுத்த கத்தோலிக்க மறையைப்பற்றிய அறிவை ஆழப்படுத்த உறுதிபூண்டு சந்திரசேகரர் அடிகள். சரவணைக் கிராமத்தில் வாழ்ந்த மக்களின் பிள்ளைகள் கல்வி அறிவைப் பெறுவதற்கு ஒரு சிறு பாடசாலையும் மக்கள் வழிபாட்டிற்கு ஒரு ஆலயமும் அமைக்கப் படுவது, இப்பகுதிமக்களை விசுவாசத்தில் வளர்ப்பதற்கு இன்றியமையாத தேவை என்பதை உணர்ந்து பாடசாலையும் ஆலயமும் அமைக்கும் பணியில் முழுமையாகத் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொண்டார்.

தமது செயற்திட்டத்தின் முதற்கட்டமாக இதற்குத் தேவையான காணியைக் கொள்வனவு செய்யும் பணியில் இறங்கினார். நாரந்தனைப் பகுதியில் செல்வமும், செல்வாக்குமுள்ள பிரபல பதிவுக்காரரும் வைத்தியரும், கத்தோலிக்க விசுவாசத்தில் உறுதியுமுள்ளவருமான நீக்கிலாப்பிள்ளை, பேதுருப்பிள்ளை என்பவரிடம் தமது திட்டங்களை விளக்கி, சரவணைப்பகுதியில் பாடசாலையும் ஆலயமும் அமைப்பதற்கு வசதியான இடத்தில் 10 ஏக்கர் காணி வாங்கித்தரும்படி கோரினார். பேதுருப்பிள்ளை அவர்களின் பெருமுயற்சியினால், சரவணை சின்ன விதானையார் சந்ததியில் வந்த செல்லப்பா என்பவரின் காணியில் 10 ஏக்கர் மிக வசதியான இடத்தில் வேலணை ஊர்காவந்துறை வீதியில் வாங்கப்பட்டது. 1894 ஆம் ஆண்டு பாடசாலை அமைக்கும் பணி ஆரம்பிக்கப்பட்டது. மாதகல் பாவிலுப்பிள்ளைச் சட்டம்பியார் கண்காணிப்பில் புதிய பாடசாலை இயங்கியது.⁷²

⁷² Ibid, p.67.

பாடசாலை ஆரம்பிக்கப்பட்டதோடு உடனடியாகவே ஆலயம் அமைக்கும் பணியும் இடம் பெற்றது. முதலாவதாக அமைக்கப்பெற்ற கொட்டில் ஆலயம் தற்போதுள்ள ஆலயத்திற்கு மேற்கே பனைமரத் தூண்களைக் கொண்டு, கிடுகினால் தட்டிகள் கட்டப்பட்டு, பனை ஓலையினால் வேயப்பட்ட ஆலயமாக அமைக்கப்பட்டது. இக் கொட்டில் ஆலயத்தை அமைக்கும் பணியில் சந்திரசேகர அடிகளாருடன் மாதகல் பாவிலுப்பிள்ளைச் சட்டம்பியாரும், சரவணைக் கட்டையரும் ஆர்வத்துடனும், தியாகத்துடனும் முன்னின்றுழைத்தனர்.

திருச்சுருபம் பெற்ற வரலாறு

கொட்டில் ஆலயத்தை அமைத்த சந்திரசேகர அடிகள், அடுத்த கட்டமாக ஆலயத்தில் வழிபாட்டிற்கு வேண்டிய செபமாலை மாதாவில் திருச்சுருபம் ஒன்றைத் தேடலானார். ஊர்காவந்துறை புனித யாகப்பர் ஆலயமும் இவரது நிர்வாகத்தின் கீழும், கண்காணிப்பிலும் இருந்ததால் யாகப்பர் ஆலயத்தில் பாவனையற்றுக் கிடந்த மாதா சுருபத்தைப் பெறுவது நலமெனத் தீர்மானித்து, இவ்வாலயத்தைச் சேர்ந்தவரும் செல்வமும் சிறப்பும் பெற்றவருமான தொம்மைக்குட்டி என்பவரிடம், மேற்குத்தெருவைச் சேர்ந்த அண்ணாவி மனுவல் என்பவரையும் அழைத்துச் சென்று, சுவாமி அவர்கள் தங்கள் விருப்பத்தை தெரிவித்த போது தொம்மைக்குட்டி அவர்கள் திருச்சுருபத்தை சுவாமியின் விருப்பத்திற்கிணங்கக் கையளிப்பதற்கு முன் வந்தார். யாகப்பர் ஆலயத்தின் மூப்பர் யாக்கோப்பிள்ளை என்பவரதும் அடைப்பனார் வஸ்தியாம்பிள்ளை அவர்களினதும் ஒப்புதலை பெற்று, யாகப்பர் ஆலயக்குருமனைக்குச் சென்று அங்கு கவனிப்பற்றுக் கிடந்த மாதா திருச்சுருபத்தை துணியினால் நன்கு துடைத்து, தனது சால்வையினால் மூடி சந்திரசேகர சுவாமியிடம் தொம்மைக்குட்டி அவர்கள் கையளித்தார்.

சந்திரசேகர சுவாமியும் தொம்மைக்குட்டியும் அண்ணாவியார் மனுவலும் திருச்சுருபத்தை எடுத்துக்கொண்டு மாட்டு வண்டியில்

சரவணை நோக்கிப் புறப்பட்டனர். செல்லும் வழியில் கோவிலுக்குக் காணி வாங்கிக் கொடுத்த அரசப்பதிவாளர் பேதுறுப்பிள்ளையையும் தம்முடன் சேர்த்துக்கொண்டனர். இவர்கள் சரவணை மாதா ஆலயத்தை அடைந்த போது மாதகல் பாவிலுப்பிள்ளை சட்டம்பியாருதம் சரவணைக் கட்டையரும் இவர்களுடன் இணைந்து கொண்டனர். இவர்கள் முன்னிலையில் சுவாமியவர்கள் எவ்வித ஆடம்பரமுமின்றி அன்னையின் திருச்சுருபத்தை ஆசீர்வதத்து, மக்கள் வழிபாட்டிற்கு பீடத்தில் பூச்சியமாக ஏற்றிவைத்தார். இதுவே சரவணை (சின்னமடு) செபமாலை மாதாவின் வரலாறு என அறியப்படுகிறது. மேலும் இச்சுருபம் ஊர்காவற் புனித மரியாளர் ஆலயத்திலிருந்து எடுத்துவரப்பட்டது எனச் சிலர் கூறுவது தவறாகும் என திரு. ஞா. ம. செல்வராசா அவர்கள் தெளிவுபடக் கூறியுள்ளார்.⁷³

முதற் திருப்பலி

புதிதாக அமைக்கப்பட்ட கொட்டில் ஆலயத்தில் முதற்திருப்பலி, ஆடிமாதம் 14ம் திகதி 1895 ஆம் ஆண்டு ஒப்புக்கொடுக்கப்பட்டது. இவ்வாலயத்தில் இதே ஆண்டு ஆவணி மாதம் 4 ஆம் திகதி இரண்டாம் திருப்பலி ஒப்புக்கொடுக்கப்பட்டது.⁷⁴ இந்நிகழ்வுடனேயே அன்று முப்பத்திமூன்று பேர் திருமுழுக்கு அளிக்கப்பட்டு திருச்சபையில் இணைத்துக் கொள்ளப்பட்டனர்.⁷⁵

புதிதாக அமைக்கப்பட்டு, திருச்செபமாலை அன்னைக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்ட இக் கொட்டில் ஆலயம் வெகுவிரைவில் தீவ்ப்பகுதியின் பல பாகங்களிலிருந்தும் பெரும் எண்ணிக்கையிலான மக்களுக்கு ஆன்மீக அருள்வளம் அளித்து ஒன்றிணைக்கும் திருத்தலமாக மாறியது 1806 ஆம் ஆண்டு முதல் பெரும் எண்ணிக்கையிலான மக்கள் இப்புதிய திருத்தலத்தை நோக்கி கூட்டம் கூட்டமாக திருச்செபமாலை ஓதிக்கொண்டு பிரார்த்தனை

⁷³ ஞா. ம. செல்வராசா, சின்னமடு செபமாலை மாதா ஆலய வரலாறு, 1952.

⁷⁴ S. Gnana Prakasar, p.31.

⁷⁵ *Ibid.*,

பாடிக்கொண்டு வரும் காட்சி சாதாரண காட்சியாக மாறியது என சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் குறிப்பிடுகின்றார்.⁷⁶ தீவுப்பகுதியின் எல்லாப்பாகங்களிலிருந்தும் மக்கள் வருகை தந்தார்கள் எனவும் குறிப்பாக சனிக்கிழமைகளில் பெரும் எண்ணிக்கையில் கூடினார்கள் எனவும் அறியமுடிகின்றது . ஒரு காலத்தில் மனித நடமாட்டமற்ற வரண்ட பாலைவனம் போன்று கனிப்பாரற்ற திறந்த வெளியாகக் காணப்பட்ட இடம் அன்னைமரியின் ஆசீர் வேண்டி பெரும் கூட்டமாக மக்கள் கூடும் பகுதியாக மாறிப்புகுப்பொலிவு பெற்றது.

1896 ஆம் ஆண்டு முதல் ஒவ்வொரு வருடமும் ஆவணி மாதம் 5ஆம் திகதி செபமாலை மாதாவின் திருவிழா கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றது.⁷⁷ ஆரம்ப காலங்களில் திருவிழாவில் சரவணைப் பகுதியை அண்மித்த நாரந்தனை, சுருவில், கரம்பொன், ஊர்காவந்துறை சாட்டி, அல்லைப்பிட்டி ஆகிய கிராமங்களின் மக்கள் மட்டும் பங்குபற்றினர். 1896 இன் பின் மாதகல், இளவாலை, சில்லாலை, பண்டத்தரிப்பு என்னும் கிராமங்களினின்றும் மக்கள் பெரும் கூட்டமாகவும் மாட்டுவண்டிகளிலும், கால்நடையாகவும் செபமாலை ஓதிக்கொண்டும் வந்தனர். இவ்வாறு வரும்மக்களின் தாகத்தைத் தீர்ப்பதற்கு ஆங்காங்கே தண்ணீர்ப்பந்தல்கள் அமைக்கப்பட்டு, மக்களுக்குத் தாகசாந்தி அளிக்கப் பட்டது. காலக்கிரமத்தில் நாட்டிலுள்ள பெரும் யாத்திரைத் தலங்களான மருதமடு, தலைவில்லு ஆகிய திருத்தலங்களுக்கு மக்கள் கூடுவது போன்று யாழ் மறைமாவட்டத்திலுள்ள பல பங்குகளிலிருந்து மட்டுமன்று, நாட்டில் ஏனைய பகுதிகளிலிருக்கும் மக்கள் இத்திருத்தலத்திற்கு வருகை தந்ததாக சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் குறிப்பிடுகின்றார்.⁷⁸

இத்திருத்தலத்தில் மக்கள் பக்தி விசுவாசத்தில் வளர்ச்சியும், உறுதியும் பெற்று அன்னையின் அருள்வளம் நிறையப்பெற்று உள்ளத்து அமைதி பெற்றுச் செல்லும் யாத்திரைத்தலமாக

⁷⁷ Ibid.,

⁷⁸ Ibid.,

விளங்கியதால் சின்னமடு - மருதமடு போன்ற ஒரு சிறிய திருத்தலம் - என்னும் பொருள்பட அழைக்கப்படலாயிற்று. அன்று முதல் இன்றுவரையும் இப்பகுதி சரவணை சின்னமடு என்றே அழைக்கப்படுகின்றது. இத்திருத்தலத்திற்கு சனிக்கிழமைகளிலும் திருவிழாக்காலங்களிலும் பெரும் எண்ணிக்கையில் மக்கள் ஒன்று கூடியதால் ஆயர் யூலன் அவர்கள் இத்திருத்தலத்தை மறைமாவட்டத்தின் யாத்திரைத்தலமாக 1909 ஆம் ஆண்டு பிரகடனப்படுத்தினார்.

1896 ஆம் ஆண்டு முதல் ஆவணிமாதம் 5 ஆந் திகதி கொண்டாடப்பட்டு வரும் திருவிழாவிற்கு வருகை தரும் பக்தர்களின் எண்ணிக்கை பெருகிக்கொண்டு வந்துள்ளது. முதல் திருவிழாவிற்கு 6000 பக்தர்கள் வருகை தந்திருந்தார்கள். திருவிழா திருப்பலியின் பின்பு பக்தர்களுக்கு விருந்து வழங்கும் மரபு பின்பற்றப்பட்டு வந்தது. அடுத்த ஆண்டுத் திருவிழாப்பலியில் 13000 பக்தர்களும், வேறு சில ஆண்டுகளில் 15,000 மக்களும் கலந்து கொண்டனர்.⁷⁹

1894 ஆம் ஆண்டு சந்திரசேகர அடிகளினால் கொள்வனவு செய்யப்பட்ட காணியின் பரப்பளவுடன் படிப்படியாக இக்காணியை அண்டிய காணிகளும் கொள்வனவு செய்யப்பட்டுப் பெருப்பிக் கப்பட்டது. இவ்வாறு 1925 ஆம் ஆண்டிற்கு முன்பே எல்லாமாகப் 16 ஏக்கர் காணி கொள்வனவு செய்யப்பட்டது. இதற்கு மறைமாவட்டம் 2,300/= ரூபா வழங்கியது. இக்காலத்தில் ஆலயத்தினதும், ஆலய வழவினதும் பராமரிப்பிற்கு வருடாவருடம் 500 ரூபா செலவிடப்பட்டிருக்கின்றது.

சரவணை (சின்னமடு) செபமாலை மாதா ஆலயம் ஆரம்பிக்கப்பட்டபோது நாரந்தனைப்பங்கு, ஊர்காவற்றுறைப் பங்குடன் இணைக்கப்பட்ட நிலையிலேயே நிர்வாகமும் இடம் பெற்றுள்ளது இவ் விணைப்பானது 1893 முதல் 1908 வரையும் நீடித்தது. 1908 ஆம் ஆண்டிலிருந்து நாரந்தனை, ஊர்காவறுதுறையிலிருந்து

⁷⁹ Ibid., p.68.

பிரிக்கப்பட்டுத் தனிப்பங்காக இயங்கிளது. இக்காலம் முதல் சரவணை செபமாலைமாதா ஆலயம் நாரந்தனைப் பங்கின் நிர்வாகத்தின் கீழே இருந்துள்ளது. வண. டோறாட் (Fr. Duarte) அடிகள் முதல் முறை ஊர்காவந்துறைப் பங்குத் தந்தையாகப் பணியாற்றிய போது சரவணை செபமாலை மாதா ஆலயத்தில் குருக்களுக்கான பணிமனையும், ஏனைய வசதிகளும் கொண்டதான கட்டிடம் 3,200/= ரூபா செலவில் அமைக்கப்பட்டது. சில வருடங்களுக்கு பின்பு யாத்திரிகர்களுக்கு ஒரு தங்குமடம் 600/= ரூபா செலவில் அமைக்கப்பட்டது. இதில் 400 ரூபா நிதி உதவியை அந்நாட்களின் மலேயாவில் அரசு ஊழியராகப் பணியாற்றிய திரு S. C. பொன்னையா அவர்கள் வழங்கினார். மேலும் சில்லாலைையைச் சேர்ந்த சில்லாலைத்தம்பி என அழைக்கப்படும் திரு. குசைப்பிள்ளை அவர்கள் பலிப்பீடத்தை அன்பளிப்புச் செய்தார்.⁸⁰

1925 ஆம் ஆண்டு புதியதோர் கட்டிடம் அமைக்கப்பட்டதாகவும், இது ஆரம்பத்தில் தற்காலிக ஆலயமாகவும், பின்பு யாத்திரிகள் தங்கும் மடமாகவும் மாற்றப்பட்டது எனச் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் குறிப்பிட்டுள்ளார். இப்பின்னணியில் நோக்கும் போது இக்கட்டிடம் தற்காலிகமாக இயங்கிய காலத்தில் முதலில் கொட்டில் கோயில் இருந்த இடத்தில் சுண்ணாம்பினால் ஒரு புதிய ஆலயம் அமைக்கப்பட்டிருக்கலாம் எனக்கொள்ள இடமுண்டு. நாரந்தனைப் பங்குத் தந்தையாயும், இவ் யாத்திரைத்தலத்தின் பரிபாலனராகவும் பணியாற்றிய அருட்தந்தையர்கள் காலத்துக்குக் காலம் தேவை கருதி பல திருத்த வேலைகளை மேற் கொண்டுள்ளார்கள்.

இவ் ஆலயத்திற்குரியதாக அமைக்கப்பட்டதே தற்போதுள்ள மணிக்கூட்டுக் கோபுரம், சுண்ணாம்புக் கல்லினால் அமைக்கப்பட்ட ஆலயம் மணிக்கூட்டுக் கோபுரத்திற்கு மேற்கே அமைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் எனக்கொள்ளல் பொருத்தமானது. இம் மணிக்கூட்டுக் கோபுரத்தில் பொருத்தப்பட்டுள்ள வெளிநாட்டில் செய்யப்பட்டுள்ள

⁸⁰ ஞா ம. ஞானப்பிரகாசம் பக் 31.

மணியானது காலம் சென்ற வீனஸ் மரியாம்பிள்ளை என்பவரினால் அன்பளிப்புச் செய்யப்பட்டுள்ளது. என மணியில் காணப்படும் குறிப்பிலிருந்து அறியக்கூடியதாயுள்ளது.⁸¹

பலிப்பீடத்திற்கு முன்பு சீமேந்து நிலத்தில் 1948 ஆம் ஆண்டு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளமை பலிப்பீடப் பகுதியில் இதே ஆண்டில் திருத்தவேலை அல்லது புதிதாக நிர்மாணவேலை இடம் பெற்றிருக்க வேண்டும் எனக் கொள்ள இடமுண்டு. இதே போன்று ஆலயத்தின் முகப்புப் பக்க வாசலில் 1952 ஆம் ஆண்டு எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இக் குறிப்பைப் பின்னணியாகக் கொண்டு நோக்கும் போது 1952 ஆம் ஆண்டு முகப்புவேலை நிர்மாணிக்கப்பட்டிருக்கலாம். மேற் குறிப்பிட்ட இரண்டு ஆண்டுகளும் எழுதப்பட்ட அடையாளங்கள் 2000 - 2001 ஆம் ஆண்டுகளில் இடம் பெற்ற திருத்த அல்லது அமைப்பு வேலைகளின் போது சிதைந்து விட்டன. ஏனெனில் 2000 - 2001 ஆம் ஆண்டுப் புனரமைப்பின் போது முழு ஆலயத்திற்கும் புதிதாகச் சீமேந்து நிலம் அமைக்கப்பட்டது.

இத் திருத்தலத்திற்கு வருகை தரும் பக்தர்களின் நலன் கருதி யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த சைவப் பெரியார் இராமையா அவர்களினால் தற்காலிகமாகத் தண்ணீர்த் தொட்டி அமைக்கப்பட்டது இவர் மறைவிற்குப் பின்பு கரம்பொன் கிராமத்தைச் சேர்ந்த வர்த்தகரான சவிரிமுத்து இன்னாசிமுத்து என்பவர் மேற்படி பணியைத் தொடர்ந்து மேற்கொண்டார். இப் பணியைச் சிறந்த முறையில் ஆற்றுவதற்கு 1932 ஆம் ஆண்டு ஆலய வழவினுள் நிரந்தரமான ஒரு தொட்டியை அமைத்தார்.

1894 இல் சந்திரசேகர சுவாமியினால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பாடசாலை, ஆலயத்தின் அருகாமையில் தொடர்ந்து இயங்கி வருகின்றது. தற்போதுள்ள பாடசாலை அமைக்கப்படுவதற்கு முன்பு இரண்டாவது பாடசாலை சுண்ணாம்பு சுவரினால் அமைக்கப்பட்டிருக்கலாம். தற்போதுள்ள பாடசாலை மூன்றாவது பாடசாலையாக விருக்கலாம் எனக் கொள்ளத் தோன்றுகின்றது.

⁸¹ இக்குறிப்பு ஆலய மணியில் காணப்பட்ட குறிப்பு.

1950 களின் பின்பு போக்குவரத்து வசதிகளில் ஏற்பட்ட முன்னேற்றகரமான மாற்றங்கள் பெரும் எண்ணிக்கையிலான மக்கள் திருவிழாவில் கலந்து கொள்ள ஏதுவாய் அமைந்தது. பேருந்து வசதிகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டமை, பண்ணை, புங்குடுதிவுப் பாலங்கள் அமைக்கப்பட்டமை, குறிகாட்டுவான் படகுசேவை ஆரம்பிக்கப் பட்டமை இங்கு வருகை தரும் பக்தர்களின் எண்ணிக்கை பெருகியமைக்கு ஏனைய காரணிகளாகும்.

ஒரு காலத்தில் வருடத்திற்கு இரண்டு திருவிழாக்கள் கொண்டாடப்பட்டு வந்துள்ளதாக அறியப்படுகின்றது. ஆவணி மாதத்தில் கொண்டாடப்பட்டு வந்த விழாவில் மறைமாவட்டத்தின் எல்லா இடங்களிலிருந்தும் வரும் பக்தர்கள் பங்கு கொண்டார். ஐப்பசி மாதத் திருவிழா குறிப்பாக சில்லாலை, பண்டத்தரிப்பு, இளவாலை, மாதகல் ஆகிய கிராமங்களிலிருந்து வரும் மக்களால் கொண்டாடப்பட்டது.

இன்று ஆலயத்தில் காணப்படும் மரத்தினாலான பல சித்திர வேலைப்பாடுகளுடன் காணப்படும் திருப்பலிப்பீடம் சில்லாலை வைத்தியர் இன்னாசித்தம்பி அவர்களால் அன்பளிப்புச் செய்யப்பட்டது. தற்போது இது சிம்மாசனத்தின் இடப்பக்கத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளது.⁸²

இலங்கையின் கடந்த இருபது வருடங்களுக்கு மேலாக இடம்பெற்றுக் கொண்டிருக்கின்ற தமிழ் மக்களின் விடுதலைக்கான போராட்டத்தில் இலங்கையின் வடக்கு, கிழக்குப் பகுதிகளில் பல மக்களின் உடமைகள், இல்லிடங்கள், ஆலயங்கள் பாதிக்கப்பட்டது போன்று இவ்வாலயமும் பல சேதங்களுக்குள்ளானது. 1990 ஆம் ஆண்டு இலங்கை இராணுவம் யாழ் நகரைக் கைப்பற்றும் நோக்குடன் ஊர்காவற்றுறையில் தரையிறக்கப்பட்டு முன்னேறிச் சென்று கொண்டிருந்த வேளையில் ஊர்காவற்றுறை, கரம்பொன், நாரந்தனை, சரவணைப் பகுதி மக்கள் பலர் இவ்வாலயத்தில் தஞ்சமடைந்தனர்.

⁸² ஞா.ம ஞானப்பிரகாசர், பக் 31

சுற்றில் 150 குடும்பங்களைப் பராமரிக்கும் 'நலன்புரி நிலையமாக' இவ்வாலயம் செயற்பட்டது.

1991 ஏப்ரல் 27 ஆம் திகதி ஊர்காவற்றுறையிலிருந்து புளியங்கூடல் நோக்கி இராணுவம் முன்னேற முற்பட்டபோது இங்கிருந்த மக்கள் இடம் பெயர்ந்து வேலணை, சாட்டி, யாழ்நகர் நோக்கிச் சென்றனர். முன்னேறிய இராணுவத்தினர் ஆலயத்தின் மேற்குப்புக்கமாகச் சுமார் 250 மீற்றர் தூரத்தில் பாதுகாப்பரண்கள் அமைத்து இங்கே நிலை கொண்டனர் இங்கிருந்து ஏவப்பட்ட செல், ரொக்கட், துப்பாக்கிச் சன்னங்களினால் ஆலயம் பாரிய சேதங்களுக்குள்ளானது.

எனினும் 1996 இல் மக்கள் தீவகத்தில் மீளக்குடியமர்ந்த வேளையில் இவ்வாலயத்தையும் துப்பரவு செய்தனர். இக்காலத்தில் இவ் ஆலயத்தின் நிர்வாகப் பொறுப்பையேற்ற மௌலிஸ் (Moulis) அடிகள் ஐந்து ஆண்டுகள் இடைவெளியின் பின்பு மீண்டும் இங்கு வழிபாடுகள் நடத்திய தோடு சில திருத்தப் பணிகளையும் மேற்கொண்டார்.

இக்காலத்திலேயே⁸³ வடக்கிற்கான புனர்வாழ்வு, புனருத்தாரண அதிகார சபையின் (RRAN) தலைவர் திரு. ஓபடகே அவர்களின் பணிப்புரையில், ஊர்காவற்றுறை, நெடுந்தீவு உதவி அரசாங்க அதிபர் திரு. J.X. செல்வநாயகம் அவர்களின் பரிந்துரையிலும் இவ்வாலயத்தின் புனருத்தாரணத்திற்கு 60 இலட்சம் ரூபா வழங்குவதென உறுதியளிக்கப்பட்டது. இதன் முதற் கட்ட வேலைகள் 38 இலட்சம் ரூபாவிற்கு இடம்பெற்று விட்டதாகவும், இதில் 25 இலட்சம் ரூபா வடக்கு கிழக்கு புனர் வாழ்வு அமைச்சினால் வழங்கப்பட்டு விட்டதாகவும் பங்குத்தந்தை எறிக் றொசான் மூலமாக

⁸³ இதன் பின் குறிப்பிடப்படும் விடயங்களைக் கட்டுரை ஆசிரியர் தாமே இவ்வாலயத்தை தரிசித்ததுடன் பங்குத்தந்தை எறிக்றோசான், இப் பகுதியிலுள்ள மக்களிடமும் கேட்டறிந்த தகவல்களை கொண்டு எழுதியுள்ளார்.

அறிகின்றோம். 2000 - 2001 இல் இடம் பெற்ற புனரமைப்பு பணிகளில் சில முக்கிய விடயங்களை இங்கு குறிப்பிடுதல் பொருத்தமானது.

ஆரம்பத்தில் ஆலயத்தின் நடுப்பகுதியிலுள்ள தூண்கள் மட்டும் மாற்றியமைப்பது என்னும் திட்டத்துடனேயே புனருத்தாரணப் பணிகள் ஆரம்பமாயின. பின்பு பல திட்டங்கள் மாற்றியமைக்கப்பட்டு முன்பு இருந்த முகப்பு, திருப்பண்டங்கள் பாதுகாப்பறை (Sacristy) தவிர்ந்த ஏனைய அனைத்துப் பகுதிகளும் புதிதாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இதற்கான புனருத்தாரணப்பணியின் முதற்கட்ட வேலைகள் பரட்டாசி மாதம் 2000 ஆண்டில் ஆரம்பமாகி ஆனி மாதம் 2001 ஆம் ஆண்டு பிற்பகுதியில் நிறைவு பெற்றது.

பழைய ஆலயம் அமைந்திருந்த அதே அத்திவாரத்தைக் கொண்டே புதிய ஆலயம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. எனினும் ஆலயத்தின் இரு பக்கங்களிலும் பத்து அடிக்கொன்றாக (கொங்கிறிற்) தூண்கள் அமைக்கப்பட்டு, இத்தூண்களிலேயே முகட்டு இரும்புப் பட்டங்கள் நிறுத்தப்பட்டுள்ளன. ஆலயத்தின் நீளத்திலோ, அகலத்திலோ மாற்றம் ஏற்படவில்லை ஆலயத்தின் நீளம் 140 அடியாகவும், அகலம் 40 அடியாகவும் உள்ளது. ஏனைய புகழ் பெற்ற யாத்திரைத்தலங்களின் அமைப்பையொத்த வகையில் பலிப்பீடமும், அதன் பின்புறமாக போதிய இடைவெளியுடன் சிம்மாசனம் போன்ற அமைப்பும் நிறுவப்பட்டுள்ளது.

பலிப்பீடத்திற்கும், சிம்மாசன அமைப்பிற்கும் இடையிலுள்ள பகுதி அன்னையின் திருச்சுருபத்திற்கு முன்பு மக்கள் கூடிச் செபிப்பதற்கு ஏற்ற இடவசதியையும், சூழலையும் கொண்டதாயுள்ளது. திருவிழாக் காலங்களில் மக்கள் பெரும் எண்ணிக்கையில் கூடுவதைக் கருத்திற் கொண்டு ஆலயத்தின் வடக்குப் பகுதியில் சிறிய அழகான போட்டிக்கோவும் புதிதாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இதே இடத்தில் முன்பு ஒரு சிறிய மேடை மட்டும் அமைந்திருந்தது. இப்போட்டிக்கோ திருவிழாத் திருப்பலியும்,

திருவிழாவின் முதல் நாள் மாலை வழிபாடும் சிறந்த முறையில் நடத்தவும், மக்கள் பக்தியாகப் பங்கு கொள்வதற்கு ஏற்ற வகையிலும் அமைக்கப் பட்டுள்ளது. ஆலயத்தின் பெரும் பகுதி புதிய அமைப்பாகக் காட்சியளிக்கும் போது, ஆலயத்தின் முகப்புப் பகுதி பழைய ஆலயத்திற்குரியது என்பது இலகுவில் இனம் காணக் கூடியதாயுள்ளது.

40 அடி அகலமான ஆலயமாக அமைந்துள்ள போதும் நடுவே தூண்கள் இல்லாது இரும்புப் பட்டங்களினால் அமைக்கப்பட்ட முகட்டுக்கூரைத் தாங்கணைப்புகள் (Trusses) மூலம் கூரையின் முழுப்பாரத்தையும் தாங்கும் வண்ணம் பொறியியல் அமைப்பு முறை இடம் பெற்றுள்ளமை குறிப்பில் இடம் பெறுதல் பொருத்தமானது.

இத்திருத்தலத்திற்கு வருகை தரும் யாத்திரிகள் நலன் கருதி பன்னிரண்டு கழிவறைகள் ஆலயத்தின் தென்மேற்குப் பகுதியில் அமைக்கப்பட்டதோடு 12000 கலன் நீர் கொள்ளவுள்ள தண்ணீர்த் தொட்டியும் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் ஆலயத்தின் வழவினுள்ள மூன்று கிணறுகளில், இரண்டு கிணறுகள் மக்களின் பாவனைக்கு ஏற்றவையாக புனரமைப்புச் செய்யப்பட்டுள்ளன. ஆலயத்தின் வளவு எல்லைகளில் ஏற்கனவே இருந்த காப்பரண்களுடன் மேலும் 720 அடிக்கு காப்பரண்கள் அமைக்கப்பட்டு, மிகுதிப் பகுதி முட்கம்பியினால் அடைக்கப்பட்டுள்ளது.

பல இலட்சம் ரூபா செலவில் புனரமைக்கப்பட்ட ஆலயத்தின் திறப்பு விழா நிகழ்வு ஆடிமாதம் 27 ஆம் திகதி, அதாவது 2001 ஆம் ஆண்டுத் திருவிழாவின் முதலாம் ஆயத்த நாள் அன்று இடம் பெற்றது. இதில் தீவுப்பகுதி மக்கள், ஏனைய பங்குகளிலிருந்து வருகைதந்த ஓரளவான பிரதிநிதிகள், இருபது அருட்தந்தையர்கள், பதினைந்து அருட்சகோதரிகள் கலந்து கொண்டு நிகழ்வைச் சிறப்பித்தனர். இதற்கான ஒழுங்கினை யாழ்மறை மாவட்ட திருவழிபாட்டு நிலையமும், நாரந்தனைப் பங்குத் தந்தையும் இணைந்து மேற்கொண்டனர்.

அன்றையதினம் மாலை நான்கு மணிக்கு பங்குப் பிரதிநிதிகள் தங்கள் பங்குகளின் கொடியுடன் அலயத்தின் முன்பு ஏனைய மக்களுடன் கூடியபோது யாழ். மறை மாவட்ட குரு முதல்வர் அருட்திரு J.P.E. செல்வராசா அடிகள் நாடாலை வெட்டி ஆலயத்தை திறந்து, ஆலயத்தையும் செபமாலை அன்னையின் புதிய சுருபத்தையும் ஆசீர்வதித்தார். (இத்திருச்சுருபம் இவ்வாலயத்தின் புனரமைப்பிற்கு மேஸ்திரியாகவும், ஆசாரியாகவும் பணியாற்றிய பொன்னாலையைச் சேர்ந்த நற்குணலிங்கம் என்பவரும், சுருவிலைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டு தற்போது நீர் கொழும்பில் வசிப்பவருமான சாந்ததேவி விஜயரட்ணம் குடும்பத்தினரும் இணைந்து அன்பளிப்புச் செய்தனர்.) தொடர்ந்து திருச் செபமாலையுடன், திருப்பலியும் ஒப்புக்கொடுக்கப்பட்டது.

இவ்வாலயத்தின் புனரமைப்புப் பணியில் கூடிய ஆர்வம் காட்டி ஊர்காவந்துறை நெடுந்தீவு உதவி அரசாங்க அதிபர் திரு J.X. செல்வநாயகம், பங்குத் தந்தை அருட்திரு. எறிக் றொசான், ஊக்குவிப்பு வழங்கிய யாழ் ஆயர், இன்னும் பல்வேறு வகையில் உதவிபுரிந்த அனைவரும் பாராட்டுக்குரியவர்கள்.

குறிப்பு

(சின்னமடு மாதா ஆலயம் இவ்வாலயத்தைச் சேர்ந்த கத்தோலிக்கர் பற்றிய குறிப்புக்களை சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் எழுதிய (XXV Years of Catholic Progress - 1925) என்னும் நூலிலிருந்தே அறியக்கூடியதாயுள்ளது. இந்நூலை ஆதாரமாகக் கொண்டும், காவலூர்க் கவிஞர் ஞா.ம செல்வராசா எழுதிய சின்னமடுச் செபமாலை மாதாவின் ஆலயவரலாறு 1962 என்னும் கைநூலையும் ஆதாரமாகக் கொண்டும் குறுகிய கட்டுரை வரையப்பட்டுள்ளது.)

மன்னார்-பள்ளிமுனைத் திருச்சபை பற்றிய சில வரலாற்றுக் குறிப்புகள்

தனித்துவமான மக்கள் குடும்பம்

மன்னார் பள்ளிமுனை வாழ்கத்தோலிக்க மக்களின் விசுவாச வாழ்வு பற்றிய அலசலை மேற்கொள்ளுமிடத்து இதுவரையும் கிடைக்கப்பெற்ற வரலாற்றாதாரங்களைக் கொண்டு நோக்கும் போது விசுவாச வாழ்வு எப்போது ஆரம்பிக்கப்பட்ட தென்பதைத் திண்ணமாகக் கூறமுடியாதுள்ளது. போத்துக்கேயர் ஆட்சிக்காலத்து இலங்கைக் கத்தோலிக்க வரலாறு கூறும் ஆவணங்களில் மன்னார்த் தீவில் குறிப்பாக பேசாலை, தோட்டவெளி, கரையாப்பட்டினம், கரிசல், தலைமன்னார் போன்ற இடங்கள் குறிப்பில் இடம் பெற்றிருக்கும் போது பள்ளிமுனை என்னும் இடம் பற்றி எக்குறிப்பும் இடம் பெறக்காணோம். இங்கு குறிப்பிடப்பட்டுள்ள இடங்களில் இயேசு சபைக்குருமார் ஆலயங்களை அமைத்து அவற்றை நிர்வகித்தனர் என்பதற்கு ஆவணச்சான்றுகள் உண்டு.⁸⁴

அதேவேளையில் மன்னார் தீவில் பிரான்சிஸ்கன் சபைக்குருமார் “இறைவனின் அன்னைக்கு” அற்பணிக்கப்பட்ட ஓர் ஆலயத்தை நிர்வகித்துள்ளனர். இவ்வாறே டோமினிக்கன் சபைக்குருக்களும் “திருச்செபமாலை அன்னைக்கும்”, புனித திருமுழுக்கு யோவானுக்கும் அற்பணிக்கப்பட்ட இரண்டு எட்மண்ட்

⁸⁴ M. Quere, *Christianity in Sri Lanka under the Portuguese Padroado: 1619-1658*, Colombo Catholic Press, Colombo, 1995 p.241.

ஆலயங்களை நிர்வகித்துள்ளனர். இங்கு குறிப்பிடப்பட்டுள்ள மூன்று ஆலயங்களும் மன்னார் தீவில் எந்தக்கிராமத்தில் அமைந்திருந்தது என்பது பற்றி எந்த ஆவணத்திலும் உறுதியாகக் குறிப்பிடப்படவில்லை என்பது எமது அலசலின் கருத்திற் கொள்ளப்பட வேண்டிய விடயமாகும்.⁸⁵

இப்பின்புலத்தில் மன்னார் தீவிற்கு முதன்முதலில் போத்துக்கேயரின் வருகை எப்போது எவ்வாறு இடம் பெற்றது என்பது பற்றிய கருத்துக்களை இங்கு முன்வைப்பது பொருத்தமானது. 1544 இல் கார்த்திகை-மார்கழி மாதங்களில் இடம்பெற்ற மன்னார் மறைசாட்சிகளின் மரணம் பற்றிக்கேள்வியுற்ற பிரான்சிஸ் சவோரியார் இந்நிகழ்விற்குப் பொறுப்பான யாழ் மன்னன் தண்டிக்கப்படாதவிடத்து இலங்கையில் கத்தோலிக்க மதத்தின் பரம்பலுக்குப் பெரும் பின்னடைவு ஏற்படும் என்பதைக் கருத்திற் கொண்டு யாழ் மன்னன் செகராசசேகரன் (சங்கிலி 1516 - 1561) என்பவன் மீது படையெடுக்க கோவாவிலிருந்த போத்துக்கேய ஆளுநரைத் தூண்டினார். இப்படையெடுப்பு 1545 இல் நடத்தத் திட்டமிடப்பட்டாலும் 1560 இல் தான் இது மேற்கொள்ளப்பட்டது.⁸⁶ மேலும், இப்படையெடுப்புப் போத்துக்கேயருக்குத் தோல்வியில் முடிந்தாலும் போத்துக்கேயப்படையினர் இந்தியா திரும்பும் வழியில் மன்னார் தீவைக் கைப்பற்றி தீவின் கிழக்குத்திசையில் ஒரு கோட்டையை அமைத்தனர். இக்கோட்டையின் அமைவிடம் பள்ளிமுனைக்கிராமத்திற்கு மிக அண்மையில் அமைந்துள்ளமை இங்கு கவனத்திழ்க்கொள்ளப்பட வேண்டிய முக்கிய விடயமாகும். பள்ளிமுனைக் கிராமத்தில் வாழ்கின்ற மக்களை, மனித இன-வேறுபாடுகளையும், தொடர்புகளையும், பண்பாடுகளையும் பற்றிய ஆய்வியல் நிலையில் நோக்குவது இம்மக்கள் பற்றிய பரந்த, ஆழமான விளக்கத்தைப் பெறுவதற்கு ஏதுவாக அமையும். இப்பின்புலத்தில் சிலாப மறைமாவட்ட முன்னாள் ஆயர் வண.

⁸⁵ R. Bouders, *The Catholic Church in Ceylon under Dutch Rule*, Catholic Book Agency, Rome, 1957, p.258

⁸⁶ M. Quere, p.32

பிரிஸ் ஓ.எம்.ஐ, அவர்கள் Historical and Cultural 1978, என்னும் நூலில் எழுதியுள்ள கட்டுரையின் முக்கிய சில கருத்துக்களை நோக்குவது பொருத்தமானது.

பள்ளிமுனை மக்களின் தோற்றம் பற்றி இதில் கீழ்வருமாறு விபரிக்கப்படுகின்றது. ஆண்கள் சிவந்த மேனியும் உயர்ந்த வலுவான உடற்கட்டமைப்பும் கொண்டவர்களாகவும், பெண்கள் உயர்ந்து மெலிந்த சிவந்த மேனியும் அழகுடன் கூடிய முகப்பொலிவு கொண்டவர்களாகவும் விளங்கினர்.⁸⁷ இம் மக்களின் வாழ்க்கை முறைபற்றி இக்கிராமத்தைச்சார்ந்த ஆசிரியர் கிறிஸ்தியன் பிரான்சிஸ் சவிரி பிகுறாடோ என்பவர் முன்வைத்துள்ள கருத்துக்களும் மிகப்பயனுள்ளவை.

இக்கருத்துப்படி இம்மக்கள் தமிழ் மொழி பேசி தமிழரின் கலாச்சார வாழ்க்கை முறையைப் பின்பற்றி தமிழ்க் கத்தோலிக்க மரபுகளைக்கடைப்பிடித்து வருகின்றார்கள். எனினும், இவர்களின் முன்னோர் போத்துக்கேய மொழியைப் பேசியுள்ளனர். இவர்களது திருமண நிகழ்வுகளின் போது திருமணமாகும் ஆண்கள் கால்சட்டையுடன் (Coat) கைகளுடன் கூடிய, ஆண்களின் புறச்சட்டைதொப்பி அணிந்தவர்களாகவும். பெண்கள் “கவுண்” யக்கற் என்பவற்றுடன் பல அலங்கார வேலைப்பாடுகள் நிறைந்த ஜரோப்பிய மரபிலான ஆடைகளையும் அணிந்தனர்.⁸⁸

மேலும், இவர்கள் மத்தியில் இன்றும் காணப்படும் குலப்பெயர்களை நோக்கும் போது இவை போத்துக்கேயப் பெயர்களுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டுள்ளமையை அறியமுடிகின்றது. பிகுறாடோ (Figuredo) ரோச் (Roche) இவைமிகவும்பொதுவான பெயர்கள். மேலும் ரொட்ரிகோ (Rodrigo) பெரேரா (Perera), பெனான்டோ (Fernando) என்பவற்றுடன் ஏனைய கத்தோலிக்கர்

⁸⁷ Edmund Peiris, *Studies-Historical and Cultural*, Colombo Catholic Press, Colombo, 1978, p.226

⁸⁸ *Ibid.*,

மத்தியில் பொதுவாகக் காணப்படாத யான்ஸஇ (Janse) போற்றோ (Pedro). டோமினிகோ (Dominigo). சாலோ (Saló). யுவான் (Juvan). என்னும் பெயர்களை இவர்கள் கொண்டுள்ளமை இங்கு கருத்திற் கொள்ளப்பட வேண்டிய மற்றுமோர் முக்கிய விடயமாகும்.⁸⁹

இம்மக்களின் இனமரபுசார் தோற்றம் பற்றி பல கருத்துக்கள் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன.⁹⁰ எனினும், மேற்கூறப்பட்டுள்ள கருத்து நிலையின் பின்னணியில் நோக்கும் போது இவர்கள் போத்துக்கேய-கன்னட கலப்பினர் என்னும் நிலைப்பாடே அதிக சாத்தியத்தன்மையை கொண்டதாகத் தென்படுகின்றது.

பள்ளிமுனைக்கிராமத்தில் வாழும் மக்கள் இன்றுவரைத் தம்மைக் கன்னட-போத்துக்கேய வழித்தோன்றல்கள் என்றே கொள்கின்றனர். 1824-1946 கால வரையிலான குடிசன மதிப்பீட்டு அறிக்கைகளில் இம்மக்கள் கன்னடர் அல்லது போத்துக்கேயக் கன்னடர் (Cannadiar) என்றே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதாக ஆயர் எ.பீரிஸ் அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்.⁹¹ ஆயர் அவர்களின் கருத்துப்படி கன்னடர் இரண்டு வழிகளில் இலங்கைக்கு வந்துள்ளனர். 11ஆம் 12ஆம் நூற்றாண்டுகளில் சிங்கள மன்னர்களின் கூலிப்படைகளாக இவர்கள் இலங்கையில் செயற்பட்டிருக்கின்றனர். (Mercenaries) இதனிலும் மேலாக இவர்கள் போத்துக்கேயப் படையினரின் ஒரு தொகுதியாக போத்துக்கேயருடன் இணைந்து போர் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டிருந்தமையும் அறிய முடிகின்றது.⁹² ஒல்லாந்தர் காலிப் பகுதியைத் தாக்கிய போது போத்துக்கேயருடன் இணைந்து கோவா மானிலத்தைச்சார்ந்த கன்னடர்கள் ஒல்லாந்தப் படையை எதிர்த்து 1640 இல் போரிட்டதாக போத்துக்கேயர் காலத்து இலங்கைத் திருச்சபை வரலாற்றாசிரியர் குறைறோஸ் குறிப்பிடுகின்றார். கோவா, கன்னட மானிலத்தின் ஒரு பகுதி என்பது கவனத்திற் கொள்ளப்பட வேண்டியது.⁹³

⁸⁹ *Ibid.*,

⁹⁰ *Ibid.*,

⁹¹ *Ibid.*,

⁹² *Ibid.*,

⁹³ *Ibid.*, p.229.

இம்மக்களின் இனத்துவ, குலம்சார் தோற்றம் பற்றி நோக்கும் போது இது விடயம் தொடர்பாகப் பல கருத்துக்கள் முன்வைக்கப் பட்டுள்ளன. இவற்றுள் இவர்கள் கன்னட-போத்துக்கேய இனங்களின் கலப்பின் தோற்றல்கள் என்னும் கருத்தே அதிகம் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதாகத் தென்படுகின்றது. இன்றும் போர் வாளே இவர்களின் இலச்சினையாக விளங்குகின்றது. மேலும் மன்னார் கோட்டையின் அமைவிடம், தற்போதைய பள்ளி முனைக் கிராமத்திற்கு அண்மையில் அமைந்துள்ளமையும் 1560 இல் அமைக்கப்பட்ட மன்னார் கோட்டை 1656வரையும் போத்துக்கேயப் படையினால் நிர்வகிக்கப்பட்டமையும் மேற்கூறப்பட்டுள்ள கருத்திற்கு மேலும் வலுச்சேர்ப்பதாக அமைகின்றது.

பள்ளிமுனை என்னும் பெயர் இக்கிராமத்திற்கு வந்தமைக் கான காரணத்தை நோக்கும் போது ஆயர் எபீரிஸ் அவர்கள் முன்வைக்கும் கருத்து பொருத்தமானதாகவே தென்படுகின்றது. அதாவது பள்ளி என்பது ஆலயத்தைக் குறிக்கும். ஆலயமே இம்மக்கள் வாழ்வின் மையமாகவும், கிராமத்தில் மிகவும் முக்கிய நிலையமாகவும், விளங்கிய காரணத்தினால் ஆலயத்தைக்குறிக்கும் பெயரைக் கிராமமும் பெற்று பள்ளிமுனையெனப்பெயர் பெற லாயிற்று, எனக் கருத இடமுண்டு. இவ்வாறாயின் போத்துக்கேயர் காலத்து மன்னாரில் இலங்கைக் கத்தோலிக்கம் பற்றிப் பேசுகின்ற பல ஆவணங்கள் ஏன் பள்ளி முனை பற்றியோ, அல்லது அக்கிராமத்து மக்கள் பற்றியோ, எதுவித குறிப்பையும் முன்வைக்க வில்லை என்பது ஆய்வாளர்கள் மத்தியில் ஒரு வியப்பை ஏற்படுத்தியுள்ளது. ஒல்லாந்தர் காலத்து இலங்கைத் திருச்சபை வரலாறு பற்றிக் கூறும் ஏடுகளிலும் பள்ளி முனைக்கிராமம் பற்றி எதுவித குறிப்பும் இடம் பெறாமை கவனத்திற் கொள்ளப்பட வேண்டிய விடயமாகும்.

கோவாப் பிரிவினை

குறிப்பிட்ட ஒரு மக்கள் குழுமத்தின் விசுவாச வாழ்வின் வரலாறு பற்றி நோக்குமிடத்து, அம்மக்களின் முன்னோரின்

விசுவாசத்தின் வெளிப்பாடான நிகழ்வுகள் பற்றி அவர்கள் தம் வழிமரபினர் பெருமை கொள்வதும், அவர்களைப் பாராட்டுவதும் மரபு. அதே வேளையில் அம் மக்கள் குழுமத்தின் விசுவாச வாழ்வுடன் தொடர்புபட்ட சில நிகழ்வுகள் இருண்ட கால நிகழ்வுகளாகத் தென்படலாம். இலங்கைத் திருச்சபை வரலாற்றில், அதிலும் குறிப்பாக மன்னார்-மாதோட்டத் திருச்சபை வரலாற்றில், “கோவா பிரிவினை” பெருமையுடன் நினைவு கூரப்படக்கூடிய நிகழ்வாகக் கொள்ளப்பட முடியாதெனினும், பள்ளி முனைத் திருச்சபையை வரலாறு பற்றி நோக்கும் போது கோவா பிரிவினை நிகழ்வுகள் பற்றிய முக்கிய சில குறிப்புக்கள் இடம் பெறாதவிடத்து இந்த அலசல் ஒரு முழுமையானதெனக் கொள்ள முடியாது என்பது மறுக்க முடியாத உண்மையாகும்.

இப்பிரிவினைப்பற்றித் தெளிவான, ஆழமான விளக்கத்தைப் பெறுவதற்கு “பத்துருவாதே” (Padroado) உடன்பாடு பற்றிய அறிவு, அந்த உடன்பாடு மீறப்பட வேண்டிய நிலைக்குத் திருச்சபையைத்தள்ளிய வரலாற்றுக் காரணிகள், இதன் விளைவாக வரலாற்று ரீதியாக ஏற்பட்ட பின்னடைவுகள் பற்றிய அறிவு முக்கியமானது. இது நீண்ட விளக்கத்தை வேண்டி நிற்கின்ற அதே வேளையில் சிக்கலான விடயமாகத் தென்படுவதனால் அது பற்றிய விளக்கம் இங்கு இடம் பெறுவது சாத்தியமற்றது. எனினும் மேற்குறிப்பிட்ட பிரிவினையின் விளைவாகப் பள்ளி முனைத்திருச்சபை எதிர் நோக்கிய சவால்களையும், பின்னடைவுகளையும் புரிந்து கொள்ள “பத்துருவாதே” பற்றிய அறிவு பெரும் துணையாக அமையும் என்பதை மட்டும் கூறி இப்பிரிவினை பற்றி சில முக்கிய வரலாற்று நிகழ்வுகளைச் இக்குறிப்பில் இணைக்கின்றோம்.

(இலங்கைத் திருச்சபை வரலாற்று ஆசிரியர்கள் “கோவா பிரிவினை” உண்மையான ஒரு பிரிவினைதானாவென வினா எழுப்பி இது தொடர்பான வாதப்பிரதி வாதங்களை முன்வைத்துள்ளனர் என்னும் விடயமும் இங்கு குறிப்பிடப்பட வேண்டும். எனவே,

வரலாற்றுச் சூழல் காரணமாக இப்பிரிவினையை ஆதரித்த மக்கள் எந்த நிலையில் இப்பிரிவினையின் பிற்போக்கான தாக்கங்களுக்குப் பொறுப்பானவர்கள் என்பது ஆய்வுக்குரிய விடயமாகும்.)

கோவா ஒற்றரோறியன் சபைக்குருக்களுக்கும், ஐரோப்பியக் குருக்களுக்கு மிடையில் இடம் பெற்றுக் கொண்டிருந்த கருத்து முரண்பாடுகள், முறுகல் நிலைகள் ஆகிய பின்னணியிலேயே மாதோட்டப் பிரிவினை என்னும் விடயம் நோக்கப்பட வேண்டும். 1849ம் ஆண்டு மாதோட்டத்தில் 40 ஆலயங்களுக்கு சேர்ந்த 5000 கத்தோலிக்கர் இருந்துள்ளமையை அறியக்கூடியதாயுள்ளது.⁹⁴ இந்த விடயம் பற்றி சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் பல முக்கிய குறிப்புக்களை முன்வைத்துள்ளார்.⁹⁵ () 1849 இல் மாதோட்டப் பகுதி வண. மிக்குவல் பிலிப் மஸ்கீனஸ் என்னும் ஒற்றரோறியன் சபைக்குருவினால் நிர்வகிக்கப்பட்டது. ஆரம்பத்தில் இவருக்கம் அப்போதைய யாழ்-அப்போஸ்தலிக்க ஆளுநர் ஆயர் பெற்றாக்கினி என்பவருக்குமிமையில் சுமுகமான உறவு நிலவியது. எனினும், வண. மிக்குவல் பிலிப் மஸ்கீனஸ் ஐரோப்பியக்குருமாரையும், அவர்கள் பணிகளையும் கடுமையாகத் தாக்கிக் கருத்து வெளியிட்ட தும், இவரிடம் காணப்பட்ட மது போதை அடிமைப் பழக்கமும் ஆயர் பெற்றாக்கினி இவர் மேல் கடும் போக்குடன் கூடிய ஒழுக்காற்று நடவடிக்கை மேற்கொள்ளக் காரணமாய் அமைந்தது.

இந்நிலையில் வண. மிக்குவல் பிலிப் மஸ்கீனஸ் தமக்கு வழங்கப்பட்ட பங்கு மாற்றத்தை ஏற்க மறுத்ததோடு, பறப்பான் கண்டல் பெரிய கோவிலைத் தமது தங்குமிடமாக ஏற்படுத்திக் கொண்டார். இவர் பறப்பான் கண்டல் பெரிய கோவிலில் இருந்த காரணத்தினாலும், கோவா ஒற்றரோறியன் சபைக்குரு என்னும் நிலையிலும் மாதோட்டப் பகுதியின் 3/4 பங்கு மக்களின் ஆதரவு

⁹⁴ V. Perniola, *The Catholic Church in Sri Lanka, The British Period, Vol-II, 1845-1849*. Dehiwala, 1995 p.596

⁹⁵ S. Gnana Prakasar, pp. 20-24

இவருக்குக்கிட்டியது. மேலும், இவர் தமக்கு ஆதரவளித்த மக்களிடமிருந்து கிடைத்த ஆதரவை உறுதி செய்ய திருச்சி சிலுவையின் மேல் சத்தியம் பெற்றதாக அறியப்படுகின்றது.

மாதோட்டப் பகுதியில் திருச்சபையின் நிலை இவ்வாறு சிக்கலான ஒரு கட்டத்தை அடைந்துள்ள வேளையில் கோவா பிரிவினைச்சபையை ஆதரிக்கும் ஒரு குருவானவர் கொழும்பிலிருந்து வருகை தந்து பிரிவினையை ஆதரித்த பள்ளிமுனை மக்கள் மத்தியில் பணியாற்றினார். பள்ளி முனையிலிருந்த கத்தோலிக்கர் கோவா பிரிவினைச் சபையில் இணைந்து, இதனை ஆதரித்தமைக்கு இவர்களுக்கிருந்த போத்துக்கேயக்-கன்னடத் தொடர்பு முக்கிய காரணிகளில் ஒன்றாக அமைந்திருக்கலாம். மேலும், ஏனைய இடங்களில் போலஸ்லாமல் இங்கு போத்துக்கேய மொழி, கலாச்சாரதாக்கம் அதிகம் காணப்பட்டிருக்கலாம். அத்தோடு கொழும்பிலிருந்து வருகை தந்த குருவும் கன்னட மானிலத்தைச் சார்ந்தவர் என்னும் விடயமும் இங்கு கருத்திற் கொள்ளப்பட வேண்டும். எனினும் வண. சிமியன் ஒ.எம்.ஐ அடிகளாரும், திரு .11. பச்சேக்கு என்பவரும், பரவகுல மக்களும் திருச்சபையின் சார்பாக செயற்பட்டமை, இப்பகுதியில் கோவா பிரிவினையின் மேலாதிக்க தாக்கத்தினைக் கட்டுப்படுத்த கூடியதான ஒரு நிலையை உருவாக்கியது.

இக்காலகட்டத்தில் வன்னியிலும், மாதோட்டத்திலும் கூட்டாக 16 ஆலயங்களைச் சேர்ந்த மக்கள் கோவா பிரிவினையைத் ஆதரித்ததாக அறியமுடிகின்றது. அதே வேளையில் யாழ் குடாவைச் சேர்ந்த 4 ஆலயங்கள் இப்பிரிவினையை ஆதரித்தனர். பள்ளி முனையில் உள்ள 496 கத்தோலிக்க மக்களில் 199 பேர் மட்டுமே கோவாப் பிரிவினையை ஆதரித்தார்கள் என்பதும் இங்கு கோடிட்டுக் காட்டப்பட வேண்டிய ஒரு முக்கியமான விடயமாகும்.⁹⁶ பள்ளி முனையில் 1849இல் ஆரம்பிக்கப்பெற்ற கோவாப் பிரிவினை 1902 ஆம் ஆண்டு வரையும் நீடித்துள்ளமைக்கு வரலாற்று ஆவணங்கள்

⁹⁶ Bede Pannalath, *A History of the Southern Vicariates of Colombo Sri Lanka*, Monaster Publications, Ratalana, 1994, p. 721.

சான்று பகர்கின்றன.⁹⁷ ஐம்பத்தொரு ஆண்டு காலப்பகுதியில் யாழ் அப்போஸ்தலிக்க ஆளுநர் பிரிவினையை நிர்வகித்த ஆயர்களும், இப்பகுதியில் பணியாற்றிய குருக்களும் மக்களுக்குச் சேவையாற்றுவதில் தம்மாலான பங்களிப்பைச் செய்யத் தவறவில்லை, ஆயர் யூலன் OMI, இப்பகுதி மக்களை அடிக்கடி தரிசித்து, திருச்சபையினின்று பிரிந்து சென்ற மக்களைத் திரும்பவும் திருச்சபையில் இணைப்பதில் பல முயற்சிகளை மேற்கொண்டிருக்கின்றார். திருச்சபையிலிருந்து பிரிந்து சென்ற மக்களை மீண்டும் திருச்சபையுடன் இணைக்கும் நோக்குடன் பள்ளி முனைக் கிராமத்தில் ஆயர் யூலன் காலத்தில் நடத்தப்பெற்ற மகாஞான ஒடுக்கம் மக்கள் மத்தியில் சாதகமான பெரும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது. இந்த மகாஞான ஒடுக்கத்தை ஆயர் தாமே முன்னின்று நடத்தினார்.

கோவாப் பிரிவினையினால் திருச்சபையினின்று பிரிந்து சென்ற மக்களை மீண்டும் திருச்சபையில் இணைத்துக் கொள்ள ஆயர்களும், குருமாரும் பெரும் முயற்சிகளை மேற்கொண்டனர் என்னும் விடயம் ஏற்கனவே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதில் வண. சந்தியாகோ அடிகள், வண. எம்.வாஸ் அடிகள் மேற்கொண்ட முயற்சிகள் வரலாற்றில் இடம் பெற்றுள்ளன. வண.எம்.வாஸ் அடிகள் கன்னட மானிலத்தை சேர்ந்தவர் என்பதும் கருத்திற் கொள்ளப்பட வேண்டிய விடயமாகும். 1900ஆம் ஆண்டு ஆயர் யூலன் OMI அவர்கள் மாதோட்டப் பகுதிக்கு மேற்கொண்ட தரிசிப்பின் போது அப்பகுதியிலிருந்து பிரிந்து சென்ற ஏழு கிராமங்களைச் சேர்ந்த மக்கள் மீண்டும் திருச்சபைக்குள் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டனர். இக்கிராமங்கள் இன்று கட்டுக்கரைக் குளத்தினுள் மறைந்து விட்டதாகக் கூறப்படுகின்றது.

1902 ஆம் ஆண்டு ஏப்பிரல் மாதம் மூன்றாம் வாரம் தூய ஆவியின் வாரமாக இருந்தது. இந்த வாரம் பள்ளிமுனை மக்களின்

⁹⁷ S. Gnana Prakasar, pp. 20-24.

⁹⁶ Bede Barcatta, *A History of the Southern Vicariates of Colombo Sri Lanka*, Montetano Publication, Ratalana, 1994, p.721.

⁹⁷ S. Gnana Prakasar, pp 20-24

விசுவாச வாழ்வின் வரலாற்றில் முக்கியம் பெற்றவாரமாகும். இந்த வாரத்தில் முன்பு பிரிந்து சென்ற மக்கள் மீண்டும் கத்தோலிக்க திருச்சபையில் இணைத்துக் கொள்ள வேண்டுமெனக் கோரிக்கை விடுக்க முடிவெடுத்து, அதற்கான விண்ணப்பத்தைத் தயார் செய்து மக்களின் அங்கிகாரத்தைப் பெற்றதன் அடையாளமாக ஐம்பத்தி மூன்று குடும்பத் தலைவர்கள் கையொப்பமிட்டிருந்தனர். தூய ஆவியின் திருவிழா முடிந்து மறுநாள் பள்ளிமுனையில் பிரிந்து சென்ற மக்கள், ஆயர் யூலன் அவர்களை மன்னார் பங்கு மனையில் சந்தித்து தங்கள் விண்ணப்பத்தை ஆயர் முன்னிலையில் படித்து தங்களை மீண்டும் திருச்சபையில் இணைத்துக் கொள்ளும்படி கோரி தங்கள் மனுவைக் கையளித்தனர். ஆயர் பிரிந்து சென்ற மக்களை மகிழ்வோடு ஏற்றுக்கொண்டார். மறு நாள் பள்ளிமுனை மக்கள் தங்கள் அப்போதைய பங்குத் தந்தை வண. யீன்டெல் என்பவரை (Jeandel) மகிழ்ச்சி ஆரவாரத்துடன் தங்கள் கிராமத்திற்கு அழைத்துச் சென்றனர். இத்துடன் ஐம்பது ஆண்டுகளாக மாதோட்டம், பள்ளிமுனையில் நிலவிய பிரிவினை முற்றுப் பெற்றது. இதன் பயனாக மாதோட்டத்திலும் பள்ளிமுனையிலுமிருந்து 2000 க்கும் அதிகமான மக்கள் திருச்சபையில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டனர்.

Reference

1. Edmund Peiris, Studies-Historical and Cultural, Colombo Catholic Press, Colombo, 1978.
2. S. Gnana Prakasar, xxv Years' Catholic Progress, Industrial School Press, Jaffna, 1925.
3. Bede Barcatta, A History of the Southern Vicariates of Colombo Sri Lanka, Montetano Publication, Ratalana, 1994.
4. R. Bouders, The Catholic Church in Ceylon under Dutch Rule, Catholic Book Agency, Rome, 1957.
5. V. Perniola, The Catholic Church in Sri Lanka, The British Period, Vol-II, 1845-1849. Dehiwala, 1995.
6. M. Quere, Christianity in Sri Lanka under the Portuguese Padroado: 1619-1658, Colombo Catholic Press, Colombo, 1995.

திருநெல்வேலி புனித பிரான்சிஸ் சவேரியார்

ஆலய வரலாறு

யாழ். நல்லூர் ஆடிய பாதம் வீதியில் அமைந்துள்ள புனித பிரான்சிஸ் சவேரியார் ஆலயம் நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின் அயராத முயற்சியினால், 1906 ஆம் ஆண்டு தை, மாசி மாதப்பகுதியில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.⁸ இக்காலத்தில் சுவாமி அவர்கள் புனித ஆசீர்வாதப்பர் ஆலய குருமனையில் தங்கி இருந்து பணிகளை ஆரம்பித்தார். இவ் ஆலயப் பெயர் கொண்ட புனிதர் 1548 ஆம் ஆண்டு, நல்லூர்ப் பகுதியில் அமைந்திருந்த சங்கிலி மன்னனின் அரண்மனையை தரிசித்தார் என்றும் அதன் நினைவாக இவ்வாலயம் புனித பிரான்சிஸ் சவேரியாருக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்டது என்றும் ஞானப்பிரகாச சுவாமிகள் கூறுகின்றார்.⁹

1906 ஆம் ஆண்டு தை - மாசிப் பகுதியில் கல்வியங்காடு சந்தைக்குக் கிழக்குப் பக்கமாக 200 யார் தொலைவில் உள்ள ஓர் காணியில் முதல் ஆலயம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இந்த ஆலயத்தில் முதன் முதல் இசபெல் என்ற பெண் திருமுழுக்குப் பெற்று கத்தோலிக்க மறையைத் தழுவிக்கொண்டாள் தற்போதைய ஆலயம் அமைந்துள்ள காணி 1907 ஆம் ஆண்டு, யூன் மாதம் இறப்பியேல் பிள்ளை என்ற உபதேசியார் மூலமாக வாங்கப்பட்டது. ஆடி - ஆவணி மாதங்களில் காணியில் உள்ள வடலிகள் குறிக்கப்பட்டு, வளவு சுத்தம் செய்யப்பட்டு இரண்டு வாரங்களில் ஆலயம்

⁸ S. Gnaana Prakasar, xxv Years' Catholic Progress, Industrial School Press, Jaffna, 1925, p.59.

⁹ *Ibid.*,

அமைக்கும் பணி நிறைவு பெற்றது. இந்த வேளையிலே குழுவாழ்ந்த பிற மத மக்களிடமிருந்து பல எதிர்ப்புக்கள், பல்வேறு வாடிவங்களிலே தோன்றி மறைவளர்ச்சிக்கு தடங்கலாக இருந்தது.

முதன் முதல் இவ்வாலயத்தில் வண்ணார் பண்ணையைச் சேர்ந்த யோக்கீம் ஆன் மரியாள் ஆகிய இருவரும் 29.09.1907 ஆம் நாள் திருமுழுக்கு பெற்றார்கள் ஞானப்பிரகாசம் சுவாமிகள் இவ்வேளையிலே இறப்பியேல் பிள்ளை, அந்தோனீஸ் ஆகிய இருவரையும் ஒவ்வொரு நாளும் மக்களிடம் அனுப்பி திருமறையை பரப்பினார். தற்போதைய ஆலயத்தில் திவ்விய பலி பூசை 1907 ஆம் ஆண்டு மார்கழி 3 ஆம் திகதி முதன் முறையாக ஒப்புக்கொடுக்கப்பட்டது. இதில் யாழ். நகரில் வாழ்ந்த கத்தோலிக்க மக்கள் பலர் பங்குபற்றினர்.¹⁰⁰

1910 ஆம் ஆண்டு மார்கழி 3 ஆம் திகதி யூலன் ஆண்டகை அவர்கள் மிகவும் ஆடம்பரமான முறையில் பவனியாக அழைத்து வரப்பட்டு ஆலயத்திற்கு அடிக்கல் நாட்டும் சடங்கு இடம் பெற்றது. இச்சடங்கில் யாழ் நகரில் இருந்த பல கத்தோலிக்க மக்கள் பங்கு கொண்டனர். இவ்வாலயத்தைக் கட்டுவதற்கு யாழ். நகரில் கத்தோலிக்க மக்களும் பண உதவி செய்தனர். 1915 ஆம் ஆண்டு புனித சவேரியார் திருவிழா மாசி மாதம் 2 ஆம் ஞாயிறு கொண்டாடும் வழக்கம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இவ்வாடம் மார்கழி மாதம் ஆலய வேலைகள் பூர்த்தியெய்தின. அத்தோடு ஆலயத்திற்கு அருகாமையில் குருமனை கல்லினால் கட்டப்பட்டு நிறைவு பெற்றது. 1916 ஆம் ஆண்டு தை மாதம் 16 ஆம் திகதி புதிய ஆலயத்தில் முதற்பலி ஒப்புக்கொடுக்கப்பட்டது. 1916 ஆம் ஆண்டு புரட்டாசி மாதம் 6 ஆம் திகதி சகோதரர் மனுவல் பணிமனைக்கு ஓடு போடும் பணியைச் செய்தார். புதிய ஆலயத்தையும் குரு மனையையும் கட்டிமுடிப்பதற்கு யூலன் ஆண்டகையும் பெருமளவில் உதவி வழங்கினார்.¹⁰¹

இந்த ஆலயம் அமைப்பதற்கு உதவியும் உற்சாகமும் அளித்த யூலன் (அ. ம. தி) ஆண்டகையின் மரணத்தினால் இவ்வாண்டு திருவிழா சிறப்புப் பெறவில்லை. 1925 ஆம் ஆண்டு இந்த ஆலயத்திற்கு சேர்ந்த கிறிஸ்தவர்கள் எண்ணிக்கை 100 இற்கும் மேலாக இருந்தது. 1915 ஆம் ஆண்டு முதல் இந்த ஆலயத்திலே தங்கி இதை நடுநிலையமாக வைத்து பல இடங்களுக்கும் மறைபணியாற்றி நல்லூர் சுவாமி என்று சிறப்புப் பெயர் பெற்ற ஞானப்பிரகாசம் சுவாமிகள் 1947 ஆம் ஆண்டு தை மாதம் 22 ஆம் திகதி அமரத்துவம் அடைந்தார் இவரைப் பின் தொடர்ந்து அருட் திருத்தந்தையர்கள் எல். அந்தோனிப்பிள்ளை, பிலிப்ஸ், ஜே. ஏ. ராசநாயகம், பி. சூசைப்பிள்ளை ஜே. ஏ. பிரான்சீஸ் எல். ஆர். அன்ரன் (ஆயர்), பிரான்சீஸ் குலாஸ், கென்றி ஜெலாண்ட், எஸ் லோறன் சேவியர் எஸ். எஸ். வில்வரசிங்கம், ஜே. ஏ. எக்ஸ், தேவதாசன், எம். கருணாகரர், ஜே. எல். செல்வரட்ணம், ஜே. எவ். ஜெயசீலன், பிலிப் பொன்னை, அன்ரன் றெக்ஸ், ஜே. எம். ராயகாரியர். பிரான்சீஸ் குலாஸ், பீ. சந்தியாப்பிள்ளை, ஏ. சகாயதாசன் இப்பங்கில் பணியாற்றினர். ஆரம்ப காலத்திலே இவ் ஆலயத்தின் வளர்ச்சியில் அரும் பணியாற்றிய ஆயர் யூலன் (அ. ம. தி.), நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர், புனித பத்திரிசியார் கல்லூரியில் பணியாற்றிய குருக்கள் விடுதி மாணவர்கள். யாழ். நகர் கத்தோலிக்க மக்கள் குறிப்பிடத் தக்கவர்கள்.

தற்போதைய யாழ் ஆயர் தியோகூப்பிள்ளையின் வழி நடத்தலின் கீழ், அருட்திரு ஏ. சகாயதாசன் அடிகளின் மேற்பார்வையின் கீழ் குருவானவர் பணிமனை புனருத்தாரணம் செய்யப்பட்டு, 1988 ஆம் ஆண்டு ஆனி மாதம் 15 ஆம் திகதி ஆயர் அவர்கள் ஆசீர்வதித்து திறந்து வைத்தார் இந்த வருடம் (1990) பங்குனி மாதம் ஆலய பீட அமைப்பு மெருகு பெற்றது. தற்போது இந்த ஆலயத்திற்கு சேர்ந்தவர்களாக அநேக கத்தோலிக்கர் உள்ளனர்.

உசாத்துணை நூல்கள்

1. பேதுரு புலவர், சந்தியோகமாயோர் அம்மானை, புனித வளன் கத்தோலிக்க அச்சகம், யாழ்ப்பாணம், 1991.
2. Gnana Prakasar .S, *XXV years' Catholic Progress*, Industrial School Prese, Colombogam, 1925.
3. Perniola .V, *The Catholic Church in Sri Lanka, The British Period, Vol. I, 1795-1844* Tisara Prakasakayo Ltd., Dehiwela, 1992.
4. Perniola .V, *The Catholic Church in Sri Lanka, The British Period, Vol-II, 1845-1849*. Tisara Prakasakayo Ltd., Dehiwala, 1995.
5. Perniola .V, *The Catholic Church in Sri Lanka, The Dutch Period, Vol. III, 1747-1795*, Tisara Prakasakayo Ltd., Dehiwala, 1985.
6. Bede Barcatta, *A history of the Southern Vicariate of Colombo*, Sri Lanka Montefano Publications, Ampitiya, 1991.
7. Robrecht Boudens, *Catholic Missionaries in a british colony: Success and Failures in Ceylon 1796-1893*, Immensee, Switzerland, 1979.
8. Edmund Peiris, *Studies-Historical and Cultural*, Colombo Catholic Press, Colombo, 1978.
9. Bede Barcatta, *A History of the Southern Vicariates of Colombo Sri Lanka*, Montetano Publication, Ratealana, 1994.
10. Boudens .R, *The Catholic Church in Ceylon under Dutch Rule*, Catholic Book Agency, Rome, 1957.
11. Quere .M, *Christianity in Sri Lanka under the Portuguese Padroado: 1619-1658*, Colombo Catholic Press, Colombo, 1995.
12. John H. Martyn, *Notes on Jaffna*, American Mission Press, Tellipalai, 1923.

நூல் அறிமுகம்.....

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக கிறிஸ்தவ இஸ்லாமிய நாகரிகத் துறைகளின் தலைவர், வண. கலாநிதி ஞா. பிலேந்திரன் அடிகளாரது ஒன்பதாவது நூலாக வடபகுதி ஆலயங்கள் சில : வளர்ச்சியும் வரலாறும் என்னும் தலைப்பிலான இந்நூல் அமைகிறது. யாழ் மறைமாவட்டக் கத்தோலிக்கத் திருச்சபையின் ஆளுகைக்குள் வரும் வடபகுதி ஆலயங்கள் சிலவற்றின் வரலாறு இந்நூலினூடே வெளிக்கொணரப்பட்டுள்ளது. இவ்வரலாற்றை எழுதும் முயற்சியில் பல்வேறு ஆவணங்களுடன் களஆய்வுத் தகவல்களும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமை யானது இந்நூலுக்குப் பலம் சேர்ப்பதாக அமைந்துள்ளது. குறித்த ஆலயங்களின் வளர்ச்சி வரலாற்றில் அவ்வவ் ஆலயங்களளைச் சேர்ந்த பங்குமக்கள் ஆற்றிய பெறுமதியான பங்களிப்பை ஆசிரியர் தெளிவாக வெளிக்கொணர்ந்துள்ளார்.

ஆசிரியரின் பிறநூல்களைப் போலவே இந்நூலிலும் ஆசிரியரது ஆராய்ச்சித் திறன் உரிய முறையில் வெளிப்பட்டுள்ளது. தனது ஆராய்ச்சிப் புலத்துடன் மட்டும் தனது ஆராய்சி முயற்சிகளை வரையறுத்துக் கொள்ளாது வரலாற்று, சமூகவியல், கல்வி, இலக்கியம், தத்துவம், உளவியல் சார்ந்த புலங்களிலும் தனது ஆராய்ச்சி முயற்சிகளை விஸ்தரித்து வரும் அடிகளாரது ஆய்வுமுயற்சிகள் ஆய்வுலகில் மிகுந்த கணிப்புப் பெற்றவை. அடிகளாரின் பிற நூல்களுக்குத் தந்த பெருவரவேற்பைப் போலவே இந்நூலுக்கும் ஆய்வுலகம் வரவேற்பை நல்க வேண்டும்.

கலாநிதி கி. விசாகரூபன்

சிரேஷ்ட விளிவுரையாளர்.

தமிழ்த்துறை, புறநிலைப்படிப்புகள் அலகு,

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

ISBN: 978-955-0284-01-6